

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Número 782

Dimarts, 27 de juliol de 2010

S U M A R I

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.10. Procediments que es clouen amb l'adopció de resolucions

3.10.55. Dictàmens de les comissions d'investigació

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

Tram. 261-00002/08

Dictamen

p. 3

Propostes de conclusió reservades per a defensar en el Ple

p. 190

NOTES

Els documents publicats en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya (BOPC) són una reproducció fidel dels documents originals entrats al Registre. La reproducció de l'annex - informe elaborat per l'Oficina Antifrau de Catalunya respecta també la compaginació de l'original.

La numeració del BOPC no està necessàriament vinculada a una sola data.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.10. PROCEDIMENTS QUE ES CLOUEN AMB L'ADOPCIÓ DE RESOLUCIONS

3.10.55. DICTÀMENS DE LES COMISSIONS D'INVESTIGACIÓ

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

Tram. 261-00002/08

Dictamen

A LA MESA DEL PARLAMENT

La Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música, en la sessió tinguda el 27 de juliol de 2010, d'acord amb l'article 58.6 del Reglament del Parlament, acorda d'emetre el següent:

DICTAMEN

Índex

1. Antecedents
 - 1.1. Creació de la Comissió
 - 1.2. Normativa aplicable
 - 1.3. Composició de la Comissió
2. Pla de treball
 - 2.1. Ordenació dels treballs
 - 2.2. Compareixences acordades
 - 2.3. Documentació demanada
 - 2.4. Col·laboració de l'Oficina Antifrau
3. Sessions tingudes
4. Documentació aportada
5. Conclusions
6. Recomanacions i propostes de millora
7. Annex - Informe elaborat per l'Oficina Antifrau de Catalunya

I. ANTECEDENTS

I.1. CREACIÓ DE LA COMISSIÓ

1.1.1. En data 26 de maig de 2010 va entrar al Registre del Parlament un escrit signat pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (reg. 71830) en què sol·licitaven, d'acord amb el que estableix l'article 58.3 del Reglament, la creació d'una comissió d'investigació sobre les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música i la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya.

1.1.2. La Mesa del Parlament, en la sessió de l'1 de juny de 2010, va aprovar la Resolució 719/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 252-00008/08) (BOPC, núm. 729, pàgina 10), amb el text següent:

«La Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el dia 1 de juny de 2010, després de considerar la proposta presentada per una tercera part dels membres del Parlament, que pertanyen al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, de crear una comissió d'investigació sobre les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música, després de comprovar que la proposta compleix els requisits que estableix l'article 58.1 i 3 del Reglament del Parlament i que és vinculant, l'admet a tràmit i fa avinent que el Parlament ha creat la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 407-00002/08).»

1.1.3. La Comissió es va constituir el 2 de juny de 2010. Posteriorment, en una reunió del president de la Comissió amb els portaveus dels grups parlamentaris a la Comissió, tinguda el 10 de juny, es va produir un debat sobre l'abast dels treballs de la Comissió, i en la sessió del 14 de juny de 2010 es va demanar al president de la Comissió que s'adrecés a la Mesa del Parlament perquè aclarís si el nom atorgat a la Comissió en definia l'abast o si aquest era el que derivava de la proposta de creació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

1.1.4. La Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el 15 de juny de 2010, va respondre el següent:

«Amb relació a la consulta formulada pel president de la Comissió d'Investigació, la Mesa, en congruència amb el que estableix l'article 58.3 i concordants del Reglament del Parlament, entén que el que determina l'abast dels treballs de la comissió no és el nom resumit amb el qual se la denomina en la Resolució 719/VIII, sinó la proposta vinculant signada pels grups parlamentaris que proposaven la creació de la dita comissió.»

I.2. NORMATIVA APLICABLE

1.2.1. L'article 59.6 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix:

«6. El Parlament pot crear comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte de rellevància pública que sigui d'interès de la Generalitat. Les persones requerides per

les comissions d'investigació han de comparèixer-hi obligatòriament, d'acord amb el procediment i les garanties establerts pel Reglament del Parlament. S'han de regular per llei les sancions per l'incompliment d'aquesta obligació.»

1.2.2. L'article 58 del Reglament del Parlament regula les comissions d'investigació, en els termes següents:

«1. El Ple del Parlament, a proposta de dos grups parlamentaris, de la cinquena part dels membres del Parlament, de la Mesa del Parlament, un cop escoltada la Junta de Portaveus, o del Govern, pot acordar la creació d'una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic que sigui competència de la Generalitat.

«2. La composició i el nombre de membres de les comissions d'investigació s'ha de concretar mitjançant un acord de la Junta de Portaveus. La comissió també pot incorporar especialistes, amb veu i sense vot, amb tasques d'assessorament tècnic, en un nombre no superior al de diputats membres de la comissió.

«3. El Parlament ha de crear una comissió d'investigació si és demanada per una tercera part dels diputats o per tres grups parlamentaris; els propositants només poden presentar una proposta vinculant l'any.

«4. Les comissions d'investigació, abans d'iniciar llurs actuacions, han d'elaborar i aprovar un pla de treball.

«5. Les comissions d'investigació poden requerir, per mitjà del president o presidenta del Parlament, qualsevol persona perquè hi presti declaració.

«6. Les conclusions de les comissions d'investigació s'han de reflectir en un dictamen que ha d'ésser debatut pel Ple del Parlament.

«7. Les conclusions aprovades pel Ple del Parlament han d'ésser comunicades al Govern, sens perjudici que la Mesa del Parlament també pugui comunicar-les al ministeri fiscal.»

1.2.3. L'article 42.5 del Reglament del Parlament estableix el següent:

«5. Si el Ple del Parlament, en crear una comissió d'estudi o d'investigació, acorda que, per a presidir i ordenar els seus treballs, tingui exclusivament un president o presidenta i no una mesa, el lletrat o lletrada a qui correspongui d'assistir la comissió fa les funcions de secretari o secretària, exclusivament als efectes d'aixecar l'acta de les sessions i d'expedir, amb el vistiplau del president o presidenta, les certificacions que correspongui. En aquest darrer supòsit, el president o presidenta ha d'ordenar els treballs d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris a la comissió corresponent.»

1.2.4. Així mateix, són aplicables les normes generals de funcionament de les comissions establertes pel capítol IV del títol III del Reglament del Parlament.

1.2.5. Les compareixences de persones davant la Comissió són regulades per l'article 59 del Reglament, que estableix el següent:

«1. Les compareixences davant les comissions d'investigació es regeixen per les normes següents:

»a) La compareixença únicament es pot requerir amb relació a qüestions que són competència de la Generalitat.

»b) El president o presidenta del Parlament signa el requeriment, en el qual hi ha de constar de manera fefaent l'acord de requeriment adoptat per la comissió, les dades d'identificació personal i el domicili de la persona requerida, el lloc, el dia i l'hora en què es té la compareixença i la qüestió sobre la qual ha d'informar.

»c) La notificació del requeriment s'ha de fer quinze dies abans de la data en què ha de comparèixer, llevat que la comissió n'acordi la urgència, en el qual cas el termini és de cinc dies. En el cas que la compareixença no tingui lloc, la citació s'ha de reiterar per a comparèixer al cap de tres dies, o al cap d'un dia, si se'n va acordar la urgència.

»d) La persona requerida ha d'ésser advertida, en la notificació, dels seus drets, de les seves obligacions i de les seves responsabilitats eventuais.

»e) La persona requerida pot comparèixer acompanyada de qui designi per assistir-la.

»f) La compareixença es té d'acord amb el procediment que prèviament estableix la mesa de la comissió, del qual s'ha d'informar qui compareix abans de començar la seva intervenció.

»2. La mesa de la comissió, durant els treballs d'aquesta, ha de vetllar per la salvaguarda del respecte a la intimitat, l'honor de les persones, el secret professional, la clàusula de consciència i els altres drets constitucionals.

»3. Si la persona convocada desatén, voluntàriament, el requeriment de comparèixer davant una comissió d'investigació, la Mesa del Parlament n'ha de donar compte al Ministeri Fiscal, als efectes de substanciar la responsabilitat penal que hi pugui correspondre. En la notificació inicial, se l'ha d'advertir d'aquesta possible responsabilitat penal.

»4. Les compareixences, si així ho acorda explícitament la comissió d'investigació, també es poden substanciar pel procediment que estableix l'article 49.»

1.2.6. D'altra banda, els apartats 1 i 3 de l'article 502 de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, estableixen el següent:

«1. Els qui, havent estat requerits de forma legal i sota advertència, deixin de comparèixer davant una comissió d'investigació de les Corts Generals o d'una assemblea legislativa d'una comunitat autònoma, han de ser castigats com a reus del delictes de desobediència. Si el reu és una autoritat o un funcionari públic, se li ha d'imposar a més la pena de suspensió d'ocupació o càrrec públic per un termini de sis mesos a dos anys.

» [...]

»3. El qui, convocat davant d'una comissió parlamentària d'investigació, falti a la veritat en el seu testimoni ha de ser castigat amb la pena de presó de sis mesos a un any o una multa de 12 a 24 mesos.»

1.3. COMPOSICIÓ DE LA COMISSIÓ

1.3.1. La Mesa del Parlament, en la sessió de l'1 de juny de 2010, d'acord amb la Junta de Portaveus i de conformitat amb el que disposa l'article 58.2 del Reglament del Parlament, va acordar que la Comissió estigués formada per un màxim de tres membres de cada grup parlamentari. Així mateix, en la mateixa sessió, la Mesa va establir que la Comissió, de conformitat amb l'article 40.3 del Reglament, havia d'adoptar les seves decisions pel sistema del vot ponderat.

1.3.2. Els grups parlamentaris van designar com a membres de la Comissió els diputats següents:

Grup Parlamentari de Convergència i Unió

Francesc Homs i Molist

Oriol Pujol i Ferrusola

Jordi Turull i Negre

Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans Pel Canvi

Joan Ferran i Serafini

Lídia Santos i Arnau

Jordi Terrades i Santacreu

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya

Pere Bosch Cuenca

Maria Àngels Cabasés Piqué

Pere Vigo i Sallent

Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya

Rafael López i Rueda (fins al 5 de juliol de 2010)

M. Ángeles Olano i García

Santi Rodríguez i Serra

Pere Calbó i Roca (des del 5 de juliol de 2010)

Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa

Dolors Camats i Luis

Daniel Pi i Noya

Lluís Postigo i Garcia

Grup Mixt

Carmen de Rivera i Pla

José Domingo Domingo

Albert Rivera Díaz

1.3.3. La Mesa del Parlament, en la sessió de l'1 de juny de 2010, va acordar el següent: «D'acord amb els antecedents, la Mesa acorda que la Comissió tingui un òrgan rector unipersonal, integrat exclusivament pel president, que presideix i ordena els treballs de la Comissió. Així mateix, encomana al lletrat que ha d'assistir la Comissió de fer les funcions de secretari, als efectes d'aixecar l'acta de les sessions i d'expedir, amb el vistiplau del president, les certificacions que correspongui».

1.3.4. La Mesa del Parlament, en la mateixa sessió de l'1 de juny de 2010, d'acord amb la Junta de Portaveus i de conformitat amb l'article 41.2 del Reglament del Parlament, va acordar que la presidència de la Comissió correspongués al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el qual va designar president el diputat Pere Vigo i Sallent. El president de la Comissió fou ratificat en la sessió constitutiva, tinguda el 2 de juny de 2010.

1.3.5. Els grups parlamentaris van designar portaveus de la Comissió els diputats següents:

Jordi Turull i Negre (G. P. de Convergència i Unió)

Joan Ferran i Serafini (G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi)

Pere Bosch Cuenca (G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya)

Santi Rodríguez i Serra (G. P. del Partit Popular de Catalunya)

Daniel Pi i Noya (G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa)

Albert Rivera Díaz (G. Mixt)

1.3.6. L'equip del personal de suport de la Comissió ha estat integrat pel lletrat Pere Sol i Ordís i per les gestores parlamentàries Montserrat Alcàcer i Jordana i Laia Grau i Figueras.

2. PLA DE TREBALL

2.1. ORDENACIÓ DELS TREBALLS

2.1.1. En la sessió constitutiva de la Comissió, tinguda el 2 de juny de 2010, el president de la Comissió, un cop consultats els portaveus, va anunciar que el ritme de sessions de la Comissió seria de dos dies a la setmana: dilluns i dimarts, de deu del matí a dues de la tarda i de quatre a set de la tarda, sens perjudici que si calia es podia habilitar algun altre dia addicional. Així mateix, va indicar que l'objectiu era que les conclusions de la Comissió es poguessin presentar a mitjan juliol.

2.1.2. El treball de la Comissió s'havia de centrar en l'estudi de la documentació que es demanés i en les compareixences que s'acordessin. A aquest efecte, els grups havien de proposar compareixences i demanar documentació no més tard del dia 4 de juny, a fi que el Pla de treball es pogués acordar en la sessió prevista per al 8 de juny, sens perjudici que, al llarg dels treballs de la Comissió, els diputats i els grups podien demanar nova documentació i noves compareixences.

2.1.3. El 8 de juny de 2010 la Comissió va aprovar el Pla de treball inicial, tot i que en la mateixa sessió alguns punts del Pla es van condicionar a un informe jurídic del lletrat, que es va donar a conèixer als portaveus en una reunió tinguda el 10 de juny. De conformitat amb aquest informe, el 14 de juny la Comissió va acordar: considerar improcedent la compareixença de la Unitat de Policia Judicial adscrita a la Fiscalia de Barcelona; considerar improcedent la compareixença d'Elena

Lashera Gil i la de Manuel Cisneros Soria, pèrits de l'Agència Tributària; deixar sense efecte la sol·licitud del sumari judicial, i demanar la cooperació de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

2.1.4. Això no obstant, en la mateixa sessió del 14 de juny es van proposar noves compareixences, que foren rebutjades, i en la sessió del 15 de juny es va proposar l'alteració de l'ordre del dia per a votar noves compareixences, alteració que també fou rebutjada. Davant aquesta situació, el president de la Comissió, juntament amb els portaveus, va acordar que les noves compareixences no es votarien abans d'acabar les sessions programades fins al 29 de juny, sens perjudici que els grups i els diputats podien demanar nova documentació i que, en aquest cas, les sol·licituds serien tramitades pels serveis de la Cambra i, un cop rebuda, es trametria als portaveus o, en funció del format o el volum, es dipositaria en una sala perquè fos consultada.

2.2. COMPAREIXENCES ACORDADES

2.2.1. Compareixences acordades en el Pla de treball inicial

2.2.1.1. Experts i assessors (inicialment incloïa també la Unitat de Policia Judicial adscrita a la Fiscalia de Barcelona i els pèrits de l'Agència Tributària, que en foren exclosos per acord de la Comissió el 14 de juny):

- Sindicatura de Comptes (Montserrat de Vehí i Torra, exsíndica que va emetre l'informe relatiu al Consorci del Palau de la Música Catalana, exercici del 2000)
- Gabinet Tècnic d'Auditoria i Consultoria, SA (auditors del Palau de la Música)
- Carles Díaz (despatx d'arquitectes Òscar Tusquets).
- M. Elena Lauroba Lacasa (directora general de Dret i Entitats Jurídiques)
- Autor de l'informe de Deloitte sobre l'Auditoria del Palau de la Música
- Immaculada Turu (directora general de Patrimoni de la Generalitat)
- Josep Maria Portabella (interventor general de la Generalitat)

2.2.1.2. Representants d'empreses

- Ferrovià (Juan Elizaga, director de relacions institucionals)
- Constructora Pirenaica, Copisa (Xavier Tauler Ferré, conseller delegat)
- Natur System, SL (José Valsells Montagut)
- Roger Valsells Aguilà (actual gerent de Natur System, SL)
- New Letter, SL (Pedro Luis Rodríguez Silvestre, administrador)
- Letter Graphic, SL (Vicente Muñoz García)
- Miguel Díaz, Gemma Martínez i Ma. José Díaz (ex-treballadors de Letter Graphic)
- Hispart, SA (Juan Manuel Parra González)

- CMB 10 (Robert Cortada Arbat)
- Clàudia Valsells Aguilà (representant de CBM 10, SL)
- Manuel Valderrama Blanca (propietari i promotor d'Olivia Hotels)
- Francisco Mañaricua (representant de Mantenimientos Integrales FM2 y FM2 Instalaciones)
- Javier Lacambra (representant de l'empresa Triobra)
- Jaime Lendínez (immobiliària Horencat)

2.2.1.3. Persones vinculades al Consorci del Palau de la Música, la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música i l'Associació Orfeó Català

- Joan Llinares (director del Consorci)
- Rosa Garicano (exdirectora general de la Fundació)
- Lluís Esquerra (Bufet Garrigues)
- Director de l'oficina 0500 de Caixa Catalunya
- Cristina Junceda, Adriana Mata i Isabel Martínez (treballadores de l'àmbit de comunicació del Palau de la Música)
- Anna Morante (àmbit de cessió d'espais) i Marta Bas (responsable de manteniment) del Palau de la Música
- Mariona Carulla (presidenta de la Fundació Palau de la Música)
- Raimon Bergós (exsecretari de la Fundació)
- Enric Fernández (funcionari de la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques del 2002 al 2005)
- Manuel Bertrand (president del Liceu, excomptador de l'Orfeó)
- Joan Segura (exsecretari de la Fundació)
- Elisabet Barberà (secretària de Fèlix Millet, del Palau i el Consorci i l'Orfeó)

– Gemma Montull (exdirectora financera del Palau de la Música)

– Jordi Montull (exdirector d'Administració del Palau de la Música)

– Fèlix Millet i Tusell (expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música)

2.2.1.4. Partits polítics i fundacions vinculades i altres persones

- Joaquim Ferrer (president de la Fundació CatDem)
- Antoni Vives (exdirector de la Fundació Trias Fargas)
- Agustí Colomines (director de la Fundació CatDem)
- Daniel Osàcar i Escrig (administrador de la Fundació CatDem)
- Salvador Oller (vinculat a Letter Graphic, SL).
- Carles Villagrasa (secretari general de la Fundació Internacional Olof Palme)
- Àngel Colom (expresident del Partit per la Independència)

– Enric Maynés i Miracle (extresorer i exresponsable jurídic del Partit per la Independència)

– Albert Palay, exalcalde de l'Ametlla del Vallès (Grup Independent de l'Ametlla)

– Jaume Codina (exregidor de CiU a l'Ametlla del Vallès)

2.2.2. Noves compareixences

2.2.2.1. El 21 de juny de 2010, el conseller d'Economia i Finances va sol·licitar comparèixer al Parlament per a informar sobre els convenis de transferència d'aprofitaments urbanístics signats entre la Generalitat i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música. Aquesta sessió informativa es va assignar a la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Així mateix, la Comissió va acordar que la compareixença del conseller fos el 5 de juliol. Atesos els precedents, la dita compareixença es va haver de tramitar de conformitat amb el procediment establert per l'article 151 del Reglament del Parlament.

2.2.2.2. El 5 de juliol de 2010 la Comissió va acordar les compareixences següents:

– Cristina Torruella, membre de la secretaria de la presidència del Palau de la Música

– Rosa Maria Roca, de l'àmbit de comptabilitat del Palau de la Música

– Eugènia Morante, de l'àmbit de contractació del Palau de la Música

– Jaume Codina, exregidor de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental)

– Albert Palay, exalcalde de l'Ametlla del Vallès (Vallès Oriental)

– Pedro Buenaventura, exdirectiu de Ferrovial

– Joan Ignasi Puigdollers, expresident de GISA

– Pilar Casanovas, membre de la secretaria de la presidència del Palau de la Música

– Pau Duran, tresorer de l'Orfeó Català

– Pere Macias, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques

– Felip Puig, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques

2.2.2.3. El 12 de juliol de 2010 es va donar per decapada la compareixença de Joan Ignasi Puigdollers, expresident de GISA; així mateix, es va informar que Jaume Codina, exregidor de l'Ametlla del Vallès, era de viatge a l'estranger fins al 22 de juliol, motiu pel qual es va deixar en suspens la seva compareixença, sense que això impliqués necessàriament la renúncia a tenir-la.

2.3. DOCUMENTACIÓ SOL·LICITADA

2.3.1. *En el marc del Pla de treball, es va acordar tramitar les sol·licituds de documentació que els grups parlamentaris anessin presentant, les quals s'han inclòs en la relació de documentació sol·licitada. En cada cas s'indica en quina data es va tramitar la sol·licitud.*

2.3.2. *Deloitte Auditorías de Cuentas (9 de juny de 2010)*

– Informe de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana, Associació Orfeó Català (23 d'octubre de 2009).

2.3.3. *Ajuntament de l'Ametlla del Vallès (10 de juny de 2010)*

– Còpia de l'expedient de requalificació dels terrenys dels Avellaners de Can Plandolit, a l'Ametlla del Vallès.

– Certificació de tots els acords de l'Ajuntament de l'Ametlla del Vallès amb relació a canvis de qualificació de terrenys de la propietat de Fèlix Millet a la mateixa població, amb el detall de tot el tràmit administratiu i la part de les actes dels òrgans de govern municipal amb les deliberacions i les votacions produïdes.

– Quadre de finançament final de la Biblioteca Municipal.

– Liquidació del Pressupost municipal corresponent a l'exercici del 2003.

– Relació de les subvencions i els patrocinis de més de 6.000 euros rebuts per l'Ajuntament durant la legislatura municipal passada.

2.3.4. *Ajuntament de Barcelona (10 de juny de 2010)*

– Còpia dels convenis urbanístics establerts entre el Palau de la Música, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya amb relació a la construcció d'un hotel a la zona del Palau de la Música.

– Còpia dels informes d'auditoria fets per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona i elaborats per l'empresa Gabinete Técnico de Auditoría y Consultoría, SA, amb relació al consorci del Palau de la Música.

– Còpia de la documentació de l'expedient municipal de tramitació de la llicència d'obres i projecte d'activitats de remodelació de l'escola La Salle Comtal, propietat de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, números 16 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt i números 2 i 4 del carrer d'Amadeu Vives, dirigit per l'arquitecte Òscar Tusquets, i en concret la sol·licitud, la resolució, la documentació administrativa i el projecte tècnic.

– Còpia de la documentació de l'expedient municipal referent al canvi d'ús de les finques dels números 16 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt i dels números 2 i 4 del carrer d'Amadeu Vives, anteriorment equipaments i edificis protegits per patrimoni.

– Documentació informativa sobre la modificació del Pla general metropolità amb relació a la zona dels números 16 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt i els números 2 i 4 del carrer d'Amadeu Vives.

2.3.5. *Ajuntament de Barcelona (15 de juliol de 2010)*

– Justificació fefaent que consta a l'Administració de la destinació de les quantitats aportades per l'Ajuntament de Barcelona i els seus organismes, entitats i empreses al Consorci del Palau de la Música Catalana, de l'any 2004 al 2010, tant pel que fa a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital.

– Expedients de revocació iniciats per l'Ajuntament de Barcelona i els seus organismes, entitats i empreses, tant pel que fa a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital no justificades suficientment per les institucions vinculades al Palau de la Música.

2.3.6. Conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (9 de juny de 2010)

– Llistat de contractes i adjudicacions del sector públic de la Generalitat (incloent-hi ADIGSA i GISA) amb les empreses Natur System, Copisa, Ferrovia, New Letter, Letter Graphic i Horencat, especificant la data d'adjudicació, l'import i el procediment emprat des del 1999 fins al 2010, d'aquelles en què formen part com a UTE o directament. En el cas de l'empresa Natur System, a més, la relació d'adjudicacions d'origen ADIGSA I GISA amb indicació de les dates, els contractes, les factures, els xecs, els manaments de pagaments, els justificants bancaris, el desenvolupament de la prestació i les persones que hi van intervenir; i en el cas de l'empresa Ferrovia, a més, la relació d'adjudicacions d'origen Generalitat (Política Territorial i Obres Públiques i Medi Ambient i Habitatge), amb indicació de les dates, els contractes, les factures, els xecs, els manaments de pagaments i els justificants bancaris.

– Expedients de contractació relacionats amb la línia 9 del metro, i en especial plecs de clàusules administratives, actes de la Mesa de Contractació i informes tècnics que justifiquin la contractació.

– Expedients de contractació relacionats amb la Ciutat de la Justícia, i en especial plecs de clàusules administratives, actes de la Mesa de Contractació i informes tècnics que justifiquin la contractació.

– Expedient amb relació als immobles relacionats amb la permuta de l'hotel del Palau de la Música que constin al Departament d'Economia, en especial amb referència a la Direcció General de Patrimoni.

– Auditoria econòmicofinancera i auditoria de gestió feta pel Govern de la Generalitat l'any 2004 respecte als governs anteriors.

– Relació de convenis i subvencions rebudes per les institucions vinculades al Palau de la Música des del 1998 fins a l'actualitat per part de les administracions públiques de Catalunya.

– Expedient dels préstecs de l'Institut Català de Finances a les institucions vinculades al Palau de la Música des del 2001 fins a l'actualitat.

– Informes d'auditories fetes per la Intervenció General de la Generalitat des del 2002 (amb la documentació annexa als informes).

– Informe especial elaborat per la Intervenció General del Departament d'Economia amb data de 12 de novembre de 2009 amb la documentació annexa).

– Informe elaborat per l'Assessoria Jurídica del Departament de Cultura de la Generalitat amb data de 6 de març de 2000 (sobre la titularitat del Palau de la Música Catalana i de l'edifici corresponent a la primera ampliació).

– Documentació comptable de la Fundació Trias Fargas, disponible al Departament de Justícia:

- Documentació jurídica (constitució, estatuts, càrrecs, actes, contractes i convenis, etc.)

- Documentació econòmica (comptes anuals, memòries dels comptes anuals i documentació annexa, requeriments, expedients i comunicacions de verificació de tipus econòmic)

- Documentació de control i justificació de l'origen dels ingressos

- Documentació de control i justificació de la destinació dels recursos

- Documentació acreditativa de les donacions rebudes

- Plans d'actuació del patronat fins al 2008

– Memòries justificatives presentades a la Generalitat de totes les subvencions rebudes per la Fundació Trias Fargas, l'Associació Orfeó Català, la Fundació Orfeó Català i el Palau de la Música Catalana.

2.3.7. Conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (6 de juliol de 2010)

– Expedient informatiu a què l'interventor general de la Generalitat va fer referència durant la seva compareixença el 14 de juny, obert pel Departament d'Economia i Finances a Enric Fernández, que formava part de l'equip que durant el període del 2002 al 2005 revisava els comptes del Consorci del Palau de la Música.

– Informes anuals de la Fundació Esmen al Departament de Justícia del 2003 al 2009.

2.3.8. Conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (14 de juliol de 2010)

– Justificació fefaent que consta a l'Administració de la destinació de les quantitats aportades per la Generalitat i els seus organismes, entitats i empreses al Consorci del Palau de la Música Catalana, del 2004 al 2010, tant pel que fa a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital.

– Expedients de revocació iniciats per la Generalitat pel que fa a tant a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital no justificades suficientment per les institucions vinculades al Palau de la Música.

2.3.9. Conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (16 de juliol de 2010)

– Nom de les empreses adjudicatàries dels projectes de la Generalitat que es relacionen a continuació:

- Projecte de Regadiu Garrigues sud, etapa IV. TM: Juncosa, Bellaguarda i els Torms, fase 1.

- Projecte de Regadiu del Segrià sud. Xarxa de regulació i distribució, fase 1. TM: Almatret i Serós.

- Obres del projecte constructiu de l'arteria planta del Ter - Trinitat, tram 1. Fase 1, subtram 1.

- Nova carretera C-37. Tram: Castellfolit del Boix - Sant Salvador de Guardiola.

- Projecte del regadiu del Segrià sud. Captació - Obra Civil. TM: Almatret.

- Condicionament, ampliació i millorament del traçat de la carretera C-14. Tram: Oliana - Coll de Nargó.

- Nom de l'empresa adjudicatària de les obres de construcció de la depuradora de l'Escala.

2.3.10. *Sindicatura de Comptes (11 de juny de 2010)*

- Documentació sobre la Fundació Trias Fargas, disponible a la Sindicatura de Comptes:

- Documentació econòmica (comptes anuals, memòries dels comptes anuals i documentació annexa, requeriments, expedients i comunicacions de verificació de tipus econòmic).

- Convenis entre l'Orfeó Català i la Fundació Trias Fargas.

- Documentació annexa i de camp que sigui en l'expedient de fiscalització de la Sindicatura de Comptes corresponent a l'Informe 20/2002 sobre el Consorci del Palau de la Música Catalana.

- Documentació objecte de la fiscalització i de camp corresponent als informes de la Sindicatura de Comptes relatius a GISA fins a l'any 2008 que tinguin relació amb les adjudicacions a les empreses Natur System i Hispart, SA.

- Documentació objecte de la fiscalització i de camp corresponent als informes de fiscalització relatius a ADIGSA fins a l'any 2008 amb relació a les adjudicacions a les empreses Natur System i Hispart, SA.

- Justificació de la despesa electoral feta per Convergència i Unió entre els anys 2006 i 2009 presentada a la Sindicatura de Comptes.

2.3.11. *Natur System, SL (11 de juny de 2010)*

- Còpia de la declaració anual d'operacions amb tercers persones (model 347 IVA). Exercicis del 1999 al 2009.

- Relació d'aportacions fetes al Palau, econòmiques o en treballs, amb indicació de les dates, dels contractes o convenis, dels manaments de pagaments, dels justificants bancaris, del desenvolupament de la prestació i de les persones que hi van intervenir.

- Informació relativa a la relació comercial amb el Palau: dates, contractes, factures, xecs, manaments de pagaments, justificants bancaris, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir.

2.3.12. *Copisa (11 de juny de 2010)*

- Relació de les donacions de l'empresa Constructora Pirenaica, Copisa, a partits polítics catalans des del 1999 fins al 2009.

2.3.13. *New Letter, SL (11 de juny de 2010)*

- Còpia de la declaració anual d'operacions amb tercers persones (model 347 IVA). Exercicis del 1999 al 2009.

- Relació dels treballs efectuats per l'empresa New Letter, SL, a partits, fundacions o particulars des del 1999

fins al 2009, especificant el nom del client, la data i la quantitat econòmica.

- Còpia dels documents relatius als exercicis comptables presentats al Registre Mercantil per l'empresa New Letter, SL, des del 1999 fins al 2009, i llistat dels capítols 6 i 7 (despeses i ingressos) de la comptabilitat detallats a nivell d'acumulat per proveïdor i client.

- Relació d'aportacions fetes al Palau, econòmiques o en treballs, amb indicació de les dates, dels contractes o convenis, dels manaments de pagaments, dels justificants bancaris, del desenvolupament de la prestació i de les persones que hi van intervenir.

- Informació relativa a la relació comercial amb el Palau: dates, contractes, factures, xecs, manaments de pagaments, justificants bancaris, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir.

- Relació d'aportacions fetes a Convergència Democràtica de Catalunya: econòmiques o en treballs, contractes/convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir.

- Relació comercial amb Convergència Democràtica de Catalunya amb indicació de dates, contractes/convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris.

2.3.14. *Horencat, SL (11 de juny de 2010)*

- Treballs efectuats per l'empresa Horencat, SL, a partits, fundacions o particulars des del 1999 fins al 2009, especificant el nom del client, la data i la quantitat econòmica.

- Còpia dels documents relatius als exercicis comptables presentats al Registre Mercantil per l'empresa Horencat, SL, des del 1999 fins al 2009 i llistat dels capítols 6 i 7 (despeses i ingressos) de la comptabilitat detallats a nivell d'acumulat per proveïdor i client.

2.3.15. *Olivia Hotels (11 de juny de 2010)*

- Contracte amb l'Orfeó Català, amb relació a les obres a realitzar a l'escola La Salle. Documentació acreditativa de les gestions, les factures i els pagaments que s'han efectuat, amb l'especificació de les persones, les dates i els imports.

2.3.16. *Letter Graphic, SL (11 de juny de 2010)*

- Còpia de la declaració anual d'operacions amb tercers persones (model 347 IVA). Exercicis del 1999 al 2009.

- Relació de treballs efectuats per l'empresa Letter Graphic, SL, a partits, fundacions o particulars des del 1999 fins al 2009, especificant el nom del client, la data i la quantitat econòmica.

- Còpia dels documents relatius als exercicis comptables presentats al Registre Mercantil per l'empresa Letter Graphic, SL, des del 1999 fins al 2009 i llistat dels capítols 6 i 7 (despeses i ingressos) de la comptabilitat detallats a nivell d'acumulat per proveïdor i client.

- Relació d'aportacions fetes al Palau, econòmiques o en treballs, amb indicació de les dates, dels contractes o convenis, dels manaments de pagaments, dels justi-

ficants bancaris, del desenvolupament de la prestació i de les persones que hi van intervenir.

- Informació relativa a la relació comercial amb el Palau: dates, contractes, factures, xecs, manaments de pagaments, justificants bancaris, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir.

- Relació d'aportacions fetes a Convergència Democràtica de Catalunya: econòmiques o en treballs, contractes o convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir.

- Relació comercial amb Convergència Democràtica de Catalunya, amb indicació de dates, contractes o convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris.

2.3.17. *Hispart, SA (11 de juny de 2010)*

- Treballs efectuats per l'empresa Hispart, SA, a partits, fundacions o particulars des del 1999 fins al 2009, especificant el nom del client, la data i la quantitat econòmica.

- Còpia dels documents relatius als exercicis comptables presentats al Registre Mercantil per l'empresa Hispart, SA, des del 1999 fins al 2009, i llistat dels capítols 6 i 7 (despeses i ingressos) de la comptabilitat detallats a nivell d'acumulat per proveïdor i client.

- Relació d'aportacions fetes al Palau, econòmiques o en treballs, amb indicació de les dates, dels contractes o convenis, dels manaments de pagaments, dels justificants bancaris, del desenvolupament de la prestació i de les persones que hi van intervenir.

- Relació comercial amb el Palau: dates, contractes, factures, xecs, manaments de pagaments, justificants bancaris.

- Relació d'aportacions fetes a Convergència Democràtica de Catalunya, econòmiques o en treballs, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir, contractes o convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris.

- Relació comercial amb Convergència Democràtica de Catalunya: dates, contractes o convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris.

2.3.18. *Ferrovial (14 de juny de 2010)*

- Relació de les donacions de l'empresa Ferrovial a partits polítics catalans des del 1999 fins al 2009.

- Relació d'aportacions fetes al Palau de la Música (Fundació, Orfeó o Consorci), econòmiques o en treballs, amb indicació de dates, contractes o convenis, manaments de pagaments, justificants bancaris.

- Informació relativa a la relació comercial amb el Palau: dates, contractes, factures, xecs, manaments de pagaments, justificants bancaris, desenvolupament de la prestació, persones que hi van intervenir.

2.3.19. *Correus - Zona Catalunya (14 de juny de 2010)*

- Treballs efectuats per les empreses Letter Graphic, SL, i New Letter, SL, a Correus del 2006 al 2009, detallant l'empresa per la qual es fan, la data, el preu i l'abast territorial.

2.3.20. *Fiscalia Superior de Catalunya (15 de juny de 2010)*

- Comunicat de la Fiscalia en el moment de la intervenció del Palau de la Música.

- Querella de la Fiscalia presentada al jutjat d'instrucció el 10 de juny de 2009.

- Escrit del fiscal presentat al jutjat el 8 de setembre de 2009.

2.3.21. *Orfeó Català (15 de juny de 2010)*

- Memòries de l'Orfeó des del 1999 fins al 2009.

- Llistat d'ingressos i despeses de l'Orfeó, amb el llistat dels comptes 6 i 7 i la documentació fiscal que la suporta del 1999 al 2009.

- Llistat de factures emeses per assistència tècnica.

- Recull de promocions i elements de publicitat editats entre els anys 2007 i 2009.

- Llistat desglossat dels membres d'honor, els membres protectors i els patrocinadors entre el 1995 i el 2010, i detall dels imports compromesos anualment per cadascun.

- Relació de donacions de Ferrovial, GPO, Copisa i Natur System del 1999 al 2009.

- Relació de donants a l'Associació del 2000 al 2010.

- Còpia dels convenis entre Ferrovial i l'Orfeó Català.

- Còpia dels convenis entre l'Orfeó Català i la Fundació Trias Fargas.

2.3.22. *Consorti del Palau de la Música (15 de juny de 2010)*

- Memòries del Consorci del 1999 al 2009.

- Llistat d'ingressos i despeses del Consorci, amb el llistat dels comptes 6 i 7 i la documentació fiscal que la suporta del 1999 al 2009.

- Llistat de factures emeses per assistència tècnica.

- Recull de promocions i elements de publicitat editats entre els anys 2007 i 2009.

- Llistat dels responsables i els treballadors del Palau (des del 2004) en l'àmbit de les promocions comercials i difusió de les noves temporades musicals.

- Relació de donacions de Ferrovial, GPO, Copisa i Natur System (1999-2009).

2.3.23. *Consorti del Palau de la Música (6 de juliol de 2010)*

- Acords adoptats i actes de les sessions tingudes pel Patronat del Consorci del Palau de la Música entre els anys 1995 i 2009.

- Llistat de membres del Patronat del Consorci del Palau de la Música entre els anys 1995 i 2009.

2.3.24. *Consorti del Palau de la Música (14 de juliol de 2010)*

- Còpia digital de les agendes de la presidència del Palau de la Música durant el període 1999-2009, i l'agenda telefònica.

2.3.25. Consorci del Palau de la Música (16 de juliol de 2010)

– Extracte dels moviments entre els anys 1997 i 2009 dels comptes bancaris de titularitat de l'Orfeó Català, el Consorci i la Fundació del Palau de la Música Catalana, a les entitats següents: Bancaja, Caixa Catalunya, Caja Madrid, Bankpyme, La Caixa, Banc Sabadell, BBVA, Caixa Manresa, Caixa Penedès, Santander, Banco Popular, Banesto, Barclays, Caixa Girona, Caixa Terrassa, Ibercaja, Santander, Unicaja.

– Llistat de totes les factures rebudes per la Fundació del Palau de la Música (amb data, import i entitat emissora) entre els anys 1999 i 2009.

2.3.26. Consorci del Palau de la Música (16 de juliol de 2010)

– Factures de tots els actes organitzats al Palau de la Música per ERC, PSC i ICV i les fundacions vinculades a aquests partits polítics.

2.3.27. Fundació del Palau de la Música (15 de juny de 2010)

– Memòries de la Fundació del 1999 al 2009.

– Llistat d'actes fets al Palau i al Petit Palau entre el 2004 i el 2008.

– Llistat d'ingressos i despeses de la Fundació, amb el llistat dels comptes 6 i 7 i la documentació fiscal que la suporta del 1999 al 2009.

– Llistat de factures emeses per assistència tècnica.

– Recull de promocions i elements de publicitat editats entre els anys 2007 i 2009.

– Llistat dels responsables i els treballadors del Palau (des del 2004) en l'àmbit de les promocions comercials i difusió de les noves temporades musicals.

– Llistat dels responsables i els treballadors del Palau (des del 2004) en l'àmbit de l'adequació de sales i espais del Palau i del Petit Palau.

– Llistat desglossat dels membres d'honor, els membres protectors i els patrocinadors entre el 1995 i el 2010, i detall dels imports compromesos anualment per cadascun.

– Relació de donacions de Ferrovial, GPO, Copisa i Natur System (1999-2009).

– Relació de donants a la Fundació des del 2000 fins al 2010.

– Còpia del document de permuta de l'any 2003, signat per La Salle Comtal i la Fundació, consistent en la cessió de les finques dels números 16 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt i els números 2 i 4 del carrer d'Amadeu Vives.

– Còpia del document de permuta, cessió, o el que correspongui, amb relació a l'operació entre l'empresa Olivia Hotels i el Palau referent a les obres a realitzar per Olivia Hotels per a l'escola La Salle i la percepció d'una suma de diners.

2.3.28. Fundació Internacional Olof Palme (15 de juny de 2010)

– Convenis subscrits amb la Fundació Orfeó - Palau de la Música Catalana des del 1999 fins al 2009.

2.3.29. Fundació Catalanista i Demòcrata, CatDem (16 de juny de 2010)

– Còpia dels estatuts de la Fundació Ramon Trias Fargas / CatDem i modificacions.

– Informació sobre la composició del Patronat de la Fundació i organigrama des del 1999 fins al 2009.

– Memòries d'activitats i balanços econòmics de la Fundació del 1999 al 2009.

– Relació de les subvencions públiques i privades, i de les donacions, amb indicació dels donants, rebudes per la Fundació des del 1999 fins al 2009.

– Còpia dels convenis subscrits per la Fundació amb empreses, fundacions o altres partits superiors a 3.000 euros i de la documentació que justifiqui el compliment de cadascun dels convenis.

– Còpia de la documentació acreditativa de la relació amb l'Orfeó Català - Palau de la Música com a perceptor de recursos (contractes, convenis factures, pagaments, xecs i documentació bancària).

– Còpia de la documentació acreditativa de la relació amb Natur System com a perceptor de recursos (contractes, convenis, factures, pagaments, xecs i documentació bancària).

– Còpia de la documentació acreditativa de la relació amb Convergència Democràtica de Catalunya, aportacions de diners fetes des de la Fundació a Convergència Democràtica de Catalunya (contractes, convenis factures, pagaments, xecs i documentació bancària).

– Còpia de la documentació acreditativa de la relació amb Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), aportacions fetes en espècie o per compte de CDC (contractes, convenis factures, pagaments, xecs, i documentació bancària), desenvolupament de la prestació i persones que hi van intervenir.

2.3.30. Partit per la Independència, PI (16 de juny de 2010)

– Estatuts, registre, acta de constitució i acta de dissolució del Partit per la Independència (PI) i (si existís) de la Fundació Espai Catalunya.

– Còpia de la documentació de la liquidació econòmica del PI.

– Còpia de la documentació acreditativa dels diners rebuts de donacions públiques i privades pel PI i pels promotors de la Fundació Espai Catalunya des del 1996 fins al 2002.

– Còpia dels extractes dels comptes bancaris del PI des del 1998 fins al 2001.

– Còpia del conveni subscrit entre els promotors de la Fundació Espai Catalunya i la Fundació Orfeó - Palau de la Música Catalana.

– Còpia de la documentació fiscal del Partit per a la Independència i (si existís) de la Fundació Espai Catalunya.

2.3.31. Oficina 500 de la Caixa de Catalunya (2 de juliol de 2010)

– Còpia de la validació de poders dels comptes de la Caixa de Catalunya de titularitat del Consorci del Palau de la Música (anys 1995-2009).

– Informació per a conèixer si contra el compte corrent 2013.XXXX.XX.XXXXXX2005 es van fer efectius xecs en les dates i amb els imports que s'indiquen:

Data	Import (euros)
26/03/2003	120.202,42
26/06/2003	60.000
10/07/2003	90.151,52
25/07/2003	37.500
21/04/2004	180.303
26/05/2004	180.303
20/07/2007	240.404,84
02/11/2004	60.101,63
05/11/2004	150.253,03
02/12/2004	48.080,64
24/02/2005	52.288
21/03/2005	180.303,62
01/06/2005	120.303,63
03/06/2005	60.000
28/07/2005	60.101,21
10/10/2005	104.576,1
11/10/2005	102.172,05
21/02/2006	60.101,21
21/06/2006	60.101,21
27/07/2006	60.101,21
31/07/2006	60.101,00
29/09/2006	60.101,21
29/09/2006	48.080,96
21/11/2006	30.050,61
22/11/2006	35.459,71
22/11/2006	60.101,21

– Informació per a conèixer si en les dates i amb els imports que s'indiquen es van fer transferències des del compte corrent 2013.XXXX.XX.XXXXXX2005:

Data	Import (euros)
27/02/2003	28.329,02
24/07/2003	39.003,52
22/10/2004	120.202
01/12/2004	132.222,99
24/02/2005	128.015,21
28/07/2005	120.202,41
09/09/2005	48.080,96
10/10/2005	75.727,53
11/10/2005	198.333,96
20/02/2006	120.202,41

Data	Import (euros)
02/06/2006	120.202,41
26/07/2006	120.202,63
27/09/2006	135.828,73
27/11/2006	111.187,25

– Informació per a conèixer si en les dates i amb els imports que s'indiquen es van rebre transferències en el compte corrent 2013.XXXX.XX.XXXXXX2005:

Data	Import (euros)
24/07/2003	33.906,58
25/07/2003	37.500
24/10/2003	36.000
18/12/2003	10.563,68
27/07/2005	32.000
13/01/2006	34.500

– Informació per a conèixer si el compte corrent 2013.XXXX.XX.XXXXXX5375 és del Consorci del Palau, de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música o de l'Associació Orfeó Català i, en cas afirmatiu, si contra el dit compte corrent es van fer efectius xecs en les dates i amb els imports que s'indiquen:

Data	Import (euros)
11/03/2003	90.322,3
13/10/2003	200.000
02/03/2004	90.151,82
18/03/2004	96.100,0
22/03/2004	163.681,0
02/12/2004	180.303,63
07/12/2004	180.303,63
28/12/2004	180.303,63
29/12/2004	61.200

2.3.32. Oficina 500, Caixa de Catalunya (12 de juliol de 2010)

– Sortides de xecs o talons, per un import de 1.502,53 euros (o bé quantitats entre 1.500 i 1.550 euros) des de l'Orfeó Català o la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana durant el període del 2001 a 2004, especificant les dades de cada taló o xec.

– Oficina i localitat on es cobra el taló i, si és possible, persona que el cobra.

2.3.33. Ajuntament de Sant Cugat del Vallès (6 de juliol de 2010)

– Expedient relatiu a l'adjudicació de les obres de construcció del pavelló poliesportiu PAV3 de Sant Cugat del Vallès.

2.3.34. Delegat del Govern a Catalunya (15 de juliol de 2010)

– Justificació fefaent que consta a l'Administració de la destinació de les quantitats aportades per l'Administració general de l'Estat i els seus organismes, entitats i empreses al Consorci del Palau de la Música Catalana, entre els anys 2004 i 2010, tant pel que fa a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital.

– Expedients de revocació iniciats per l'Administració general de l'Estat i els seus organismes, entitats i empreses al Consorci del Palau de la Música Catalana, pel que fa a transferències corrents i de capital i subvencions d'explotació i de capital no justificades suficientment per les institucions vinculades al Palau de la Música.

2.3.35. Palau de la Música Catalana (23 de juliol de 2010)

– Darrer informe de l'Auditoria de Comptes Deloitte.

2.4. COL·LABORACIÓ DE L'OFICINA ANTIFRAU

2.4.1. En la sessió del 14 de juny de 2010, a la vista de la proposta que es demanés la col·laboració de l'Oficina Antifrau de Catalunya, i d'acord amb l'informe jurídic elaborat pel lletrat, la Comissió va acordar demanar la cooperació de l'Oficina Antifrau perquè, a partir de l'anàlisi de la documentació tramesa i del resultat de les declaracions obtingudes, elaborés un dictamen de caràcter tècnic, jurídic i econòmic, sobre l'eventual ús o destinació irregular de fons públics o els eventuais usos il·legítims i en benefici privat de la condició pública d'un càrrec, que es poguessin posar de manifest en el marc de l'àmbit de la investigació de la Comissió. Amb aquest objecte es va acordar convidar l'Oficina Antifrau de Catalunya a seguir els treballs de la Comissió en el desenvolupament de les sessions, per mitjà de la presència del personal que designés el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

2.4.2. El 15 de juny de 2010, el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya va manifestar que acceptava la petició de col·laboració i, d'entre el personal de l'Oficina, va designar Maite Masià i Ayala, cap d'Àrea d'Universitats, Empreses Públiques, Fundacions i Consorcis de la Direcció d'Investigacions, i Ignasi Seco Fuentes, tècnic de la Direcció d'Anàlisi, perquè seguissin els treballs de la Comissió. A partir del mateix dia 15 de juny, Masià i Seco van ser presents a totes les sessions de la Comissió i van lliurar l'informe el 26 de juliol de 2010.

3. SESSIONS TINGUDES

La Comissió ha dut a terme quinze sessions, amb cinquanta-sis compareixences, la transcripció de les quals es pot consultar al web del Parlament. La seqüència de les sessions és la següent:

Sessió 1. El 2 de juny de 2010 es va dur a terme la sessió constitutiva.

Sessió 2. El 8 de juny de 2010 es va aprovar el Pla de treball.

Sessió 3. El 14 de juny 2010 van comparèixer Josep Maria Portabella, interventor general de la Generalitat; Immaculada Turu, directora general del Patrimoni de la Generalitat; M. Elena Lauroba Lacasa, directora general de Dret i d'Entitats Jurídiques; Antoni Gràcia Martínez, representant del Gabinet Tècnic d'Auditoria i Consultoria, SA, auditor del Palau de la Música; Joan Llinars, director del Consorci del Palau de la Música, i Jorge Lledías Domínguez, soci de Deloitte i autor de l'informe pericial de Deloitte sobre l'auditoria del Palau de la Música.

Sessió 4. El 15 de juny de 2010 van comparèixer Javier Lacambra, representant de l'empresa Triobra; Vicente Muñoz, representant de l'empresa Letter Graphic, SL; Roger Valsells, gerent de l'empresa Natur System, SL; Josep Valsells, representant de l'empresa Natur System, SL; Clàudia Valsells, representant de l'empresa CBM, 10, SL; Pedro Luis Rodríguez, administrador de l'empresa New Letter, SL; i M. José Díaz, extreballedora de Letter Graphic, SL; Miguel Díaz, extreballedor de Letter Graphic, SL, i Gemma Martínez, extreballedora de Letter Graphic, SL.

La compareixença de Juan Manuel Parra, representant de l'empresa Hispart, SA, es va posposar per impossibilitat d'assistència del compareixent.

Maite Masià i Ayala, cap d'Àrea d'Universitats i Empreses Públiques, Fundacions i Consorcis i Ignasi Seco Fuentes, tècnic de la Direcció d'Anàlisi, assisteixen a les sessions de la Comissió per designació del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

Sessió 5. El 21 de juny de 2010 van comparèixer Montserrat de Vehí i Torra, exsíndica de la Sindicatura de Comptes; Carles Díaz Gómez, arquitecte; Juan Elízaga Corrales, director de relacions institucionals de Ferrovial Agroman; Manuel Valderrama Blanca, propietari i promotor d'Olivia Hotels; Roberto Cortadas Arbat, economista - auditor; Francisco Mañaricua Campins, representant de l'empresa Mantenimientos Integrales FM2 i FM2 Instalaciones; Manuel Monroig Ramírez, director de l'oficina 0500 de la Caixa de Catalunya (del 2004 al 2006), i Juan Manuel Parra González, representant d'Hispart, SA.

Sessió 6. El 22 de juny de 2010 van comparèixer Xavier Tauler Ferré, conseller delegat de Copisa; Salvador Oller Quflez, de Letter Graphic SL; Jaime Lendínez Gutiérrez, representant d'Horencat; Manuel Bertrand Vergés, excomptador de l'Orfeó Català; Anna Morante Espech, de l'àmbit de cessió d'espais del Palau de la Música; Marta Bas Sintes, responsable de manteniment del Palau de la Música; Cristina Junceda Serrano, de

l'àmbit de comunicació del Palau de la Música; Adriana Mata Rana, de l'àmbit de comunicació del Palau de la Música; Isabel Martínez Sánchez, de l'àmbit de comunicació del Palau de la Música, i Enric Fernández Ferrer, funcionari de la Subdirecció General de Control d'empreses i Entitats Públiques de la Generalitat (del 2002 al 2005).

Sessió 7. El 28 de juny de 2010 van comparèixer Mariona Carulla Font, presidenta de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música; Lluís Esquerra Resa, representant del Bufet Garrigues; Rosa Garicano Rojas, exdirectora general de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música; Gemma Montull Mir, exdirectora financera del Palau de la Música, i Raimon Bergós Civit, exsecretari de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música.

Sessió 8. El 29 de juny de 2010 van comparèixer Enric Maynés Miracle, extresorer i exresponsable polític del Partit per la Independència (PI); Àngel Colom Colom, expresident del Partit per la Independència (PI); Albert Palay Vallespinós, exalcalde de l'Ajuntament d'Ametlla del Vallès; Jaume Codina Torruella, exregidor de l'Ajuntament de l'Ametlla del Vallès, i Carles Villagrasa Alcaide, secretari general de la Fundació Internacional Olof Palme.

Sessió 9. El 5 de juliol de 2010 van comparèixer Joaquim Ferrer Roca, president de la Fundació CatDem; Antoni Vives Tomàs, exdirector de la Fundació CatDem; Agustí Colomines Companys, exdirector de la Fundació CatDem; Elisabet Barberà Blasco, exsecretària de la presidència del Palau de la Música; Joan Segura Pons, exsecretari de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música, i Daniel Osàcar Escrig, administrador de la Fundació CatDem.

Sessió 10. El 6 de juliol de 2010 van comparèixer Jordi Montull Bagur, exdirector d'administració del Palau de la Música, i Fèlix Millet Tussell, expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música.

Sessió 11. El 12 de juliol de 2010 van comparèixer Pedro Buenaventura Cebrian, exdirectiu de Ferrovial; Pilar Casanovas Llaneras, secretària de la presidència del Palau de la Música; Cristina Torruella Cuello, secretària de la presidència del Palau de la Música; Rosa Maria Roca Romero, de l'àmbit de contractació del Palau de la Música; Eugènia Morante Espech, de l'àmbit de contractació del Palau de la Música, i Pau Duran Basté, tresorer de l'Orfeó Català.

Sessió 12. El 13 de juliol de 2010 van comparèixer Pere Macias Arau, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques, i Felip Puig Godes, exconseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Sessió 13. El 19 de juliol de 2010 al matí va comparèixer Albert Palay Vallespinós, exalcalde de l'Ametlla del Vallès.

Sessió 14. El 19 de juliol de 2010 a la tarda va comparèixer Antoni Castells Oliveres, conseller d'Economia i Finances.

Sessió 15. El dia 27 de juliol de 2010 es va dur a terme la sessió de la Comissió en què es va aprovar el dictamen

corresponent, que es presentarà al Ple del Parlament del 29 de juliol de 2010.

Les sessions de la Comissió han ocupat un total de cinquanta-cinc hores.

4. DOCUMENTACIÓ APORTADA

4.1. DELOITTE AUDITORIAS DE CUENTAS (22 DE JUNY DE 2010)

– Informe pericial, 23 d'octubre de 2009. Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana i Associació Orfeó Català. Diligències prèvies 3360/09-D

– CD / Annexos, diligències prèvies 3360/09-D

4.2. AJUNTAMENT DE L'AMETLLA DEL VALLÈS (28 DE JUNY DE 2010)

Punt 1

– 3 classificadors, que cal retornar a l'Ajuntament de l'Ametlla (són originals), que contenen:

Caixa núm. 1

URB 2009/183

– Aprovació minuta conveni per a la modificació del PP «Els Avellaners de Can Plandolit»

URB 2009/80

– Modificació Pla parcial «Els Avellaners de Can Plandolit»

URB 2009/79

– Modificació puntal PGO àmbit PP8 «Els Avellaners de Can Plandolit»

[Expedient administratiu i projecte tècnic]

Caixa núm. 2

Modificació puntual del PGO «Els Avellaners de Can Plandolit»

– Expedient administratiu

– Projecte tècnic juny 2001

Caixa núm. 3

Pla parcial «Els Avellaners de Can Plandolit»

– Expedient administratiu

– Projecte tècnic juny 2002

– Text refós octubre 2002

Punt 2

– Certificació de tots els acords de l'Ajuntament de l'Ametlla del Vallès relatius a canvis de requalificació de terrenys de propietat de Fèlix Millet a la mateixa població.

Punt 3

– Quadre de finançament de la Biblioteca Municipal.

Punt 4

– Liquidació del pressupost municipal corresponent a l'exercici del 2003.

Punt 5

– Subvencions i patrocinis de més de 6.000 euros rebuts per l'Ajuntament durant els anys 2003, 2004, 2005, 2006 i 2007.

4.3. AJUNTAMENT DE BARCELONA (17 DE JUNY DE 2010)

– 1 CD relatiu al conveni urbanístic (apartat 1) i a la documentació dels expedients municipals de la modificació del pla general metropolità i del pla de millorament urbà (apartats 4 i 5).

– En suport paper, informe tècnic de la Direcció de Serveis d'Empreses (apartat 2) i fotocòpia dels expedients relatius a la llicència d'obres i projecte d'activitats de l'escola La Salle Comtal, números 16 i 17 del carrer de Sant Pere més Alt i números 2 i 6 d'Amadeu Vives (apartat 3).

4.4. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (11 DE JUNY DE 2010)

– *Documentació del Departament de Justícia relativa a la Fundació Catalanista i Demòcrata (CatDem) [1 llaipis de memòria]*

Comptes i memòria d'activitats

1. 1999

2. 2000

3. 2001

4. 2002

5. 2003

6. 2004

7. 2005*

8. 2006*

9. 2007*

a. correcció signatura

10. 2008*

a. presentació memòria d'activitats

Documentació jurídica

1. Constitució

2. Estatuts

3. Patronat

4. Apoderaments generals i delegacions de facultats

Subvencions (1999-2009)

– *Documentació del Departament d'Economia i Finances:*

– Expedient en relació als immobles relacionats amb la permuta de l'hotel del Palau de la Música que constin al Departament d'Economia, en especial referència a la Direcció General de Patrimoni. [1 CD]

– Auditoria economicofinancera i auditoria de gestió realitzada pel govern de la Generalitat de Catalunya l'any 2004 respecte als governs anteriors. [2 CD]

– Relació de convenis i subvencions rebudes per les institucions vinculades al Palau de la Música ses del 1998 i fins enguany per part de les administracions públiques de Catalunya. (1 CD)

– Informe de l'assessoria Jurídica del Departament d'Economia i Finances sobre l'accés als expedients de l'Institut Català de Finances. (doc.)

– Escrit de la Intervenció General de la Generalitat sol·licitant autorització al Consorci del Palau de la Música per lliurar les auditories realitzades des de l'any 2002. (doc.)

– Primer Informe especial elaborat per la Intervenció General del Departament d'Economia de la Generalitat de data 12 de novembre de 2009. (S'adjunta notificació del Consorci autoritzant aquest lliurament) (1 CD)

– Segon Informe especial elaborat per la Intervenció General del Departament d'Economia de la Generalitat de data 17 de desembre de 2009. (S'adjunta notificació del Consorci autoritzant aquest lliurament) (1 CD)

4.5. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (15 DE JUNY DE 2010)

– *Amb relació al punt 1 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

– Informació del Departament de la Presidència

– Informació del Departament de Política Territorial i Obres Públiques:

– Llistat de contractes i adjudicacions del sector públic de la Generalitat (incloent-hi GISA) amb les empreses Natur System, New Letter, Letter Graphic i Horencat, especificant la data d'adjudicació, l'import i el procediment emprat del 1999 al 2010, tant d'aquelles en què formen part com a UTE o directament.

– (Durant aquest període, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques no ha adjudicat ni contractat cap actuació amb aquestes empreses. S'adjunta la informació relativa a l'empresa GISA amb Natur System, ja que amb les altres empreses tampoc ha mantingut cap tipus de relació contractual.)

– *Amb relació al punt 2 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

– Relació de contractes de l'obra principal de la línia 9 del metro

(Tenint en compte el volum de la informació sol·licitada inicialment, es demana que s'indiqui de quins contractes cal informació, i que es precisi quina informació en concret, per tal de fer més àgil la recerca.)

* 1r requeriment mancances (2005-2008)

2n requeriment mancances (2005-2008)

1a resposta requeriment i annexos (2005-2008)

2a resposta requeriment i annexos (2005-2008)

– *Amb relació al punt 3 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

– Documentació relativa a l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Plec de bases d'adjudicació del contracte de concessió d'obra pública per a la construcció, el manteniment i l'explotació de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Acta de la Mesa de Contractació, del 5 de juny de 2003, per a la selecció dels concursants convidats a formar oferta en el concurs per a l'adjudicació del contracte de concessió d'obra pública per a la construcció, el manteniment i l'explotació de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Acord del Govern de la Generalitat, del 10 de juny de 2003, de selecció dels concursants convidats a formar oferta en el concurs per a l'adjudicació del contracte de concessió d'obra pública per a la construcció, el manteniment i l'explotació de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Acta de la Mesa de Contractació, del 17 de juliol de 2003, per a la valoració i la proposta d'adjudicació del concurs per a l'adjudicació del contracte de concessió d'obra pública per a la construcció, el manteniment i l'explotació de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Contracte d'adjudicació de la concessió de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Aclariments al plec de bases del concurs per a l'adjudicació de la concessió per a la construcció, el manteniment i l'explotació de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Annexos al document de formalització del contracte d'adjudicació de la concessió de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Acord de Govern de la Generalitat pel qual es resol l'expedient de modificació del contracte de concessió per a la construcció, el manteniment i l'explotació de l'obra corresponent al Projecte Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat. Descripció de la modificació del projecte de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– Informació econòmica relativa al projecte i concessió de l'obra Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat.

– *Amb relació al punt 10 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

– Informe de l'Assessoria Jurídica del Departament de Cultura de la Generalitat, del 6 de març de 2000, sobre la titularitat del Palau de la Música Catalana.

4.6. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (15 DE JUNY DE 2010)

– Estimació sobre els valors de la permuta de qualificacions urbanístiques entre la finca del carrer Ciutat, 1, i les finques del carrer de Sant Pere més Alt, 13B, 15 i 17, de Barcelona.

4.7. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (17 DE JUNY DE 2010)

– *Amb relació al punt 1 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

– Llista de contractes i adjudicacions del sector públic de la Generalitat (incloent-hi GISA) amb les empreses Natur System, New Letter, Letter Graphic i Horencat, especificant la data d'adjudicació, l'import i el procediment emprat del 1999 al 2010, tant d'aquelles en què formen part com a UTE o directament:

– Informació del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.

– Informació del Departament d'Educació.

– Informació del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

– Informació del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa.

– Informació del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

– Informació del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

– Informació del Departament de Salut.

– *Amb relació al punt 12 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

– Informació del Departament d'Acció Social i Ciutadania.

– Informació del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació.

– Informació del Departament d'Educació.

– Informació del Departament de Governació i Administracions Públiques.

– Informació del Departament de la Vicepresidència.

4.8. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (18 DE JUNY DE 2010)

– Documentació complementària lliurada pel Departament d'Economia i Finances a la titular del Jutjat d'Instrucció núm. 10 de Barcelona, el 17 de juny de 2010, amb relació a l'expedient de la Direcció General del Patrimoni de la Generalitat relatiu a la permuta de l'Hotel del Palau de la Música. [1 CD]

– Informes d'auditories efectuades per la Intervenció General de la Generalitat des de l'any 2002. S'adjunta la notificació del Consorci que autoritza aquest lliurament. [1 CD]

4.9. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (28 DE JUNY DE 2010)

– *Amb relació al punt 1 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*

- Informació del Departament de Treball.
- Informació del Departament d'Economia i Finances (en paper).
- *Amb relació al punt 12 (de la documentació sol·licitada el 9 de juny):*
- Informació del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.
- Informació del Departament de la Presidència.

4.10. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (12 DE JULIOL DE 2010)

– Amb relació al punt «Expedient informatiu a què l'interventor general de la Generalitat va fer referència durant la seva compareixença el 14 de juny, obert pel departament d'Economia i Finances a Enric Fernández, que sembla que formava part de l'equip que durant el període comprès entre el 2002 i el 2005 revisava els comptes del Consorci del Palau de la Música»: Informació del Departament d'Economia i Finances.

– Amb relació al punt «Informes anuals de la Fundació Esmen al Departament de Justícia del 2003 al 2009»: Informació del Departament de Justícia.

4.11. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (19 DE JULIOL DE 2010)

– Escrit signat per Josep M. Portabella, del Departament d'Economia i Finances, amb referència a:

a) Justificació fefaent que consta a l'Administració de la destinació de les quantitats aportades per la Generalitat i els seus organismes, entitats i empreses al Consorci del Palau de la Música Catalana, entre el 2004 i el 2010, tant pel que fa a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital.

b) Expedients de revocació iniciats per la Generalitat, tant pel que fa a transferències corrents com de capital i subvencions d'explotació i de capital no justificades suficientment per les institucions vinculades al Palau de la Música.

4.12. SÍNDIC MAJOR DE LA SINDICATURA DE COMPTES (23 DE JUNY DE 2010)

– Documentació Fundació Trias Fargas:

documentació econòmica (comptes anuals, memòries dels comptes anuals i documentació annexa, requeriments, expedients i comunicacions de verificació que siguin de tipus econòmic), en els fitxers següents:

- Fitxer 1. Comptes anuals. Exercici del 2003.
- Fitxer 2. Comptes anuals. Exercici del 2004.
- Fitxer 3. Comptes anuals. Exercici del 2005.
- Fitxer 4. Comptes anuals. Exercici del 2006.

Fitxer 5. Comptes anuals. Exercici del 2007.

Fitxer 6. Comptes anuals. Exercici del 2008.

Fitxer 7. Carta de requeriment datada el 25 d'octubre de 2005.

Fitxer 8. Carta de requeriment datada l'11 de desembre de 2007.

Fitxer 9. Carta de requeriment datada el 28 d'octubre de 2008.

– S'adjunten dues caixes amb una còpia dels papers de treball i de camp corresponents a l'expedient de fiscalització de la Sindicatura de Comptes corresponent a l'Informe 20/2002 sobre el Consorci del Palau de la Música Catalana.

– S'adjunta documentació objecte de la fiscalització i de camp corresponent als informes aprovats per la Sindicatura de Comptes relatius a GISA que tenen relació amb les adjudicacions a les empreses Natur System i Hispart, SA.

– S'adjunta documentació objecte de la fiscalització i de camp corresponent als informes aprovats per la Sindicatura de Comptes relatius a ADIGSA, que tenen relació amb les adjudicacions a les empreses Natur System i Hispart, SA.

– La documentació fa referència a les Eleccions al Parlament de Catalunya de l'any 2006, les úniques fiscalitzades per la Sindicatura durant el període sol·licitat. El contingut dels arxius és el següent:

Fitxer 1. Diversos.pdf

– Escrit de designació davant la Junta Electoral Central dels administradors generals.

– Escrit de notificació a la Junta Electoral Central de l'obertura del compte bancari.

– Escrit de les garanties i afectació de subvencions electoral al crèdit atorgat.

Fitxer 2. Balanços.pdf

– Balanç de situació el 31 de gener de 2007.

– Compte de pèrdues i guanys el 31 de gener de 2007.

– Balanç de sumes i saldos el 31 de gener de 2007.

Fitxer 3. Diari.pdf

– Llistat del llibre diari corresponent als assentaments comptables del número 1 al 469.

Fitxer 4. Major.pdf

– Comptes del major des del compte 4000013 al 5700000, numerats de l'1 al 147.

Fitxer 5. Major despeses electorals.pdf

– Comptes del major dels grups 6 i 7, numerats del 147 al 168, amb fotocòpies dels justificats superiors a 1.000 euros.

Fitxer 5. Documentació bancària.pdf

– Conciliació d'extractes bancaris.

– Fotocòpies dels extractes bancaris corresponents al compte 2100-0419-96-02005440284, obert a la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona per recollir el moviment bancari de la campanya.

– Fotocòpia del contracte de préstec número 9300-02-0706378-49 concertat amb la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona.

4.13. OLIVIA HOTELS (17 DE JUNY DE 2010)

– Contracte amb l'Orfeó Català, amb relació a les obres a realitzar a l'escola La Salle. Documentació acreditativa de les gestions, les factures i els pagaments que s'han efectuat, amb l'especificació de les persones, les dates i els imports.

– Escriptura de cessió de sòl per obra futura, signada per la Companyia Olivia Hotels, SA, i l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes, Districte de Catalunya, atorgada davant el notari Enrique Peña Félix, protocol número 4.412.

– Escriptura de cessió de drets (protocol número 4.410).

– Escriptura de pactes complementaris (protocol número 4.411).

– Quadre amb el detall de totes les factures dels pagaments i les despeses incorregudes en les obres de l'escola La Salle, i còpia de factures, certificacions d'obra i justificants.

– Quadre amb detall i còpia de totes les factures i despeses abonades amb relació al projecte de l'Hotel del Palau de la Música.

4.14. CORREUS / ZONA CATALUNYA (17 DE JUNY DE 2010)

– Escrit que posa de manifest que no es poden trametre les dades sol·licitades.

4.15. FISCALIA SUPERIOR DE CATALUNYA (17 DE JUNY DE 2010)

– *Amb relació al punt 1:*

Els dos únics comunicats oficials que la Fiscalia Superior de Catalunya ha emès i lliurat als mitjans de comunicació amb relació al cas esmentat.

Dos documents elaborats per la Fiscalia quan la investigació era en la fase inicial, pendent de l'estudi de la documentació ocupada.

– *Amb relació al punt 2:*

Còpia de la querella interposada per la Fiscalia al seu dia, que va obrir la causa judicial actualment en curs.

– *Amb relació al punt 3:*

Còpia de l'escrit de la Fiscalia del 8 de setembre de 2009, en el qual, a l'espera de l'estudi pels pèrits judicials de la documentació ocupada en l'entrada i registre, es demanen diligències complementàries, a més de compareixença de mesures cautelars.

4.16. FUNDACIÓ INTERNACIONAL OLOF PALME (21 DE JUNY DE 2010)

– Escrit que posa de manifest que no hi ha cap conveni subscrit entre aquestes dues institucions.

4.17. FUNDACIÓ DEL PALAU DE LA MÚSICA (28 DE JUNY DE 2010)

– Memòries del 1999 al 2009.

– Llistat d'actes fets al Palau i al Petit Palau del 2004 al 2008.

– Llistat d'ingressos i despeses, amb el llistat dels comptes 6 i 7 i la documentació fiscal que la suporta del 1999 al 2009.

– Llistat de factures emeses per assistència tècnica.

– Recull de promocions i elements de publicitat editats entre els anys 2007 i 2009.

– Llistat dels responsables i els treballadors del Palau des del 2004 en l'àmbit de les promocions comercials i la difusió de les noves temporades musicals.

– Llistat dels responsables i els treballadors del Palau des del 2004 en l'àmbit de l'adequació de sales i espais del Palau i del Petit Palau.

– Llistat desglossat dels membres d'honor, els membres protectors i els patrocinadors del 1995 al 2010, i detall dels imports compromesos anualment per cadascun.

– Relació de donacions de Ferrovial, GPO, Copisa i Natur System del 1999 al 2009.

– Relació de donants a la Fundació i a l'Orfeó del 2000 al 2010.

– Còpia del document de permuta de l'any 2003, signat entre La Salle Condal i la Fundació, que consisteix en la cessió de les finques dels números 16 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt i els números 2 i 4 d'Amadeu Vives.

– Còpia del document de permuta, cessió, o el que correspongui, amb relació a l'operació entre l'empresa Olivia Hotels i el Palau referent a les obres a realitzar per Olivia Hotels per a l'escola La Salle i la percepció d'una suma de diners.

– Còpia dels convenis entre Ferrovial i l'Orfeó Català.

– Còpia dels convenis entre l'Orfeó Català i la Fundació Trias Fargas.

– Còpia de l'acta del Patronat del Consorci en què es nomena Fèlix Millet president del Comitè Executiu del Consorci.

– Còpia de documents que consten en els discos durs de l'anterior presidència i la direcció administrativa del Palau de la Música.

– Còpia de la carpeta amb el títol «Ferrovial» trobada en les dependències de la presidència anterior.

4.18. CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA (28 DE JUNY DE 2010)

– Memòries del 1999 al 2009.

– Llistat d'ingressos i despeses, amb el llistat dels comptes 6 i 7 i la documentació fiscal que la suporta del 1999 al 2009.

– Llistat de factures emeses per assistència tècnica.

– Recull de promocions i elements de publicitat editats entre els anys 2007 i 2009.

– Llistat dels responsables i els treballadors del Palau des del 2004 en l'àmbit de les promocions comercials i la difusió de les noves temporades musicals.

– Relació de donacions de Ferrovial, GPO, Copisa i Natur System del 1999 al 2009.

– Relació de donants a la Fundació i a l'Orfeó del 2000 al 2010.

4.19. CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA (7 DE JULIOL DE 2010)

– Acords adoptats i actes de les sessions tingudes pel Patronat del Consorci del Palau de la Música entre els anys 1995 i 2009.

– Llistat de membres del Patronat del Consorci del Palau de la Música entre els anys 1995 i 2009.

4.20. CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA (16 DE JULIOL DE 2010)

– Agendes de la presidència del Palau de la Música Catalana del període comprès entre el 1999 i el 2009, i l'agenda telefònica.

4.21. ORFEÓ CATALÀ (28 DE JUNY DE 2010)

– Memòries del 1999 al 2009.

– Llistat d'ingressos i despeses, amb el llistat dels comptes 6 i 7 i la documentació fiscal que la suporta del 1999 al 2009.

– Llistat de factures emeses per assistència tècnica.

– Recull de promocions i elements de publicitat editats entre els anys 2007 i 2009.

– Llistat desglossat dels membres d'honor, els membres protectors i els patrocinadors del 1995 al 2010, i detall dels imports compromesos anualment per cadascun.

– Relació de donacions de Ferrovial, GPO, Copisa i Natur System del 1999 al 2009.

– Relació de donants a la Fundació i a l'Orfeó del 2000 al 2010.

– Còpia dels convenis entre Ferrovial i l'Orfeó Català.

– Còpia dels convenis entre l'Orfeó Català i la Fundació Trias Fargas.

4.22. FUNDACIÓ CATALANISTA I DEMÒCRATA, CATDEM (2 DE JULIOL DE 2010)

– Balanç de l'exercici, compte de pèrdues i guanys, liquidació del pressupost ordinari d'ingressos i despeses, inventari, memòria i pressupost ordinari (del 1999 al 2009).

4.23. AJUNTAMENT DE SANT CUGAT DEL VALLÈS (7 DE JULIOL DE 2010)

– Còpia diligenciada de l'expedient de les obres de construcció del nou pavelló municipal (PAV 3) a la Rambla del Cellar (exp. UO78/02/1-X/02/2844), referit a l'obra principal, integrat per un total de 466 pàgines degudament foliades i compulsades.

– Còpia diligenciada de l'expedient de les obres complementàries del projecte de construcció esmentat més amunt, adjudicades en els termes establerts per l'article 141.d del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques vigent l'any 2004, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, del 16 de juny; aquest expedient és integrat per un total de 69 pàgines degudament foliades i compulsades.

4.24. CAIXA DE CATALUNYA (13 DE JULIOL DE 2010)

– Xecs d'imports compresos entre 1.500 euros i 1.550 euros, carregats en els comptes 2013.XXXX.XX.XXXXXX2177 i 2013.XXXX.XX.XXXXXX2005, durant els anys 2001, 2002 i 2003, a nom de l'Orfeó Català.

4.25. CAIXA DE CATALUNYA (22 DE JULIOL DE 2010)

– Amb relació a les dades sol·licitades l'1 de juliol de 2010, la informació requerida que s'ha pogut localitzar.

4.26. FERROVIAL AGROMÁN (22 DE JULIOL DE 2010)

– Amb relació a la petició relativa a les donacions a partits polítics catalans des del 1999 fins al 2009, es manifesta que l'empresa Ferrovial Agromán, SA, no ha efectuat cap donació a partits polítics catalans durant el període esmentat.

– Amb relació a les aportacions fetes al Palau de la Música (Fundació, Orfeó o Consorci):

Convenis signats amb el Palau de la Música (Fundació o Orfeó) des del 1999.

Factures pagades amb relació als convenis abans esmentats i els corresponents documents bancaris de pagament. En algun cas el justificant bancari no s'ha pogut trametre, perquè fins a la data no s'ha rebut de l'entitat financera corresponent.

– Amb relació a la informació relativa a l'activitat comercial amb el Palau:

Contracte d'ampliació del Palau de la Música, factures i justificants bancaris.

Contracte de desconstrucció de l'església de Sant Francesc de Paula, factures i justificants bancaris.

4.27. PALAU DE LA MÚSICA CATALANA (23 DE JULIOL DE 2010)

– Darrer informe de l'Auditoria de Comptes Deloitte.

4.28. PALAU DE LA MÚSICA CATALANA (26 DE JULIOL DE 2010)

– Factures de tots els actes organitzats al Palau de la Música per ERC, PSC i ICV i les fundacions vinculades a aquests partits polítics.

4.29. CONSELLER D'INTERIOR, RELACIONS INSTITUCIONALS I PARTICIPACIÓ (26 DE JULIOL DE 2010)

– Informació elaborada pels departaments d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural; de Medi Ambient i Habitatge, i de Política Territorial i Obres Públiques, amb relació a les empreses adjudicatàries de diversos projectes.

4.30. ALTRES INFORMACIONS I DOCUMENTACIÓ APORTADA

4.30.1. Joan Segura i Pons (8 de juliol de 2010)

– Aclariments sobre una resposta donada en la compareixença de Joan Segura, el 5 de juliol de 2010

4.30.2. Consorci Palau de la Música (12 de juliol de 2010)

– Dues carpetes trobades entre documents que estaven dipositades a les dependències de la secretaria de l'antiga presidència i que tenen el següent enunciat a la coberta:

- Jaume Camps. Dilluns 24/3 a les 11 h. S'adjunta fotocòpia de l'agenda de l'antic president referent a aquesta data.

- Campanya CiU. Esteve Escuer. Eleccions Ametlla. Maig 2007.

4.30.3. Orfeó Català (13 de juliol de 2010)

– Escrit amb relació a les declaracions fetes per Pau Duran durant la seva compareixença.

– Compte anual el 31 d'agost de 2009

4.30.4. Pau Duran Basté (15 de juliol de 2010)

– Aclariments sobre el contingut de la compareixença de Pau Duran, l'11 de juliol de 2010

5. CONCLUSIONS

5.1. INTRODUCCIÓ

El 23 de juliol de 2009 va esclatar l'anomenat «cas Palau» amb l'escorcoll policial del Palau de la Música Catalana. Aquest fet va sacsejar la societat catalana, més encara quan els dos màxims responsables de l'entitat cultural, Fèlix Millet i Jordi Montull, van fer i remetre al jutjat, el setembre de 2009, sengles confessions sobre llurs actes delictius amb relació a llur gestió al capdavant del Palau de la Música, la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música i l'Associació Orfeó Català.

Les informacions que s'han anat publicant des del primer moment mostren un cas clar de corrupció amb derivades diverses i suggereixen actuacions delictives per part de diverses persones, totes elles de reconegut prestigi en el món econòmic, social, cultural i polític de Catalunya.

L'impacte que sobre la societat catalana ha tingut un cas que afecta una institució històrica cabdal de la cultura catalana com és el Palau de la Música, i sobretot l'existència d'indiscrecions de pràctiques clares de corrupció polí-

tica, i més concretament de finançament irregular d'un determinat partit polític, Convergència Democràtica de Catalunya, no podia ésser ignorat per aquest Parlament.

Des que es van publicar les primeres informacions sobre el «cas Palau», aquest Parlament ha impulsat diverses iniciatives amb relació a aquests fets.

La modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, mitjançant la Llei 26/2009, del 23 de setembre, de mesures fiscals, financeres i administratives, va establir la prohibició que els beneficiaris de subvencions provinents de l'Administració de la Generalitat o dels ens que integren el seu sector públic no poden fer donacions, aportacions o prestacions de serveis a títol gratuït en favor de partits polítics, fundacions o associacions que hi estiguin vinculades orgànicament, des de la presentació de la sol·licitud fins a l'acabament de l'activitat subvencionada. Així mateix, es va establir un nou règim jurídic pel que fa a aspectes claus en la prevenció i el control de situacions com les que s'han detectat en el «cas Palau».

La nova Llei de la Sindicatura de Comptes amplia les potestats d'aquest organisme i el camp de la seva fiscalització (com ara la comptabilitat anual de les forces polítiques, i no solament les campanyes electorals, com succeïa fins ara), i incorpora noves mesures per al control dels comptes dels municipis, que hauran d'auditar obligatòriament llur sector públic i trametre'n els resultats a la Sindicatura.

Per la seva part, el Govern de Catalunya va impulsar per Acord de Govern del 24 de novembre de 2009 un conjunt de mesures per a afavorir la transparència i un millor govern. Singularment, s'hi inclouen mesures relatives al control de les subvencions públiques i el finançament, funcionament i control de les fundacions. (http://premsa.gencat.cat/pres_fsvp/AppJava/acordgovernidoma/detall.do?id=181).

La creació d'aquesta comissió d'investigació va ésser la concreció més important del compromís del Parlament de Catalunya amb la voluntat d'investigar les possibles irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música, i més concretament la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya, per tal de posar les bases d'un nou marc jurídic que impossibiliti que casos com aquest es tornin a repetir en el futur.

Malgrat que la Mesa del Parlament va aclarir que l'abast dels treballs de la Comissió s'acotaven a «les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música sobre la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya», aquesta comissió vol deixar constància que els seus treballs han anat més enllà, i que ha tractat d'una manera àmplia els diferents casos de finançament irregular i ha abordat qüestions com la fiscalització i el control dels diferents ens del Palau de la Música i com l'operació urbanística de l'entorn del Palau.

S'ha donat així la suficient flexibilitat, per part dels grups parlamentaris, perquè es poguessin investigar les derives polítiques del «cas Palau» que tenen a veure

amb el finançament irregular dels partits polítics (o fundacions vinculades), però també les que tenen a veure amb les responsabilitats del Govern de la Generalitat, com ho demostren les compareixences fetes, la documentació sol·licitada i el contingut de les conclusions i recomanacions d'aquest dictamen.

El darrer informe pericial elaborat per Deloitte, datat el 22 de juliol de 2010 i fet a petició de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana i l'Associació Orfeo Català, indica que el desviament de fons del Palau de la Música es quantificaria en 35,1 milions d'euros. Però, tot i l'existència d'aquesta trama d'enriquiment personal, presumptament encapçalada per Fèlix Millet i Jordi Montull, antic equip directiu del Palau de la Música, la Comissió d'Investigació creada al Parlament de Catalunya s'ha centrat en la vessant estrictament política, sobretot a partir del seguiment de quatre grans línies: d'una banda, el possible desviament de recursos cap a CiU i la Fundació Ramon Trias Fargas; de l'altra, els diners rebuts per l'antic dirigent del Partit per la Independència, Àngel Colom; també, el procés de requalificació d'uns terrenys al terme municipal de l'Ametlla del Vallès, i, finalment, el projecte per a construir un hotel a les proximitats del Palau. La documentació analitzada i les compareixences substanciades durant les darreres setmanes han permès conèixer noves informacions i, al mateix temps, arribar a conclusions al voltant d'aquestes quatre línies de treball.

5.2. FINANÇAMENT IRREGULAR DE PARTITS POLÍTICS, I DE FUNDACIONS VINCULADES A ALS PARTITS, A PARTIR DELS FONS DEL PALAU DE LA MÚSICA

El 2 d'octubre de 2009, pocs mesos després de la intervenció dels mossos d'esquadra al Palau de la Música, es va fer públic que Àngel Colom (antic president del Partit per la Independència, i en aquells moments militant de CDC) havia rebut diners de Fèlix Millet (antic president del Palau). Gairebé de manera simultània es va donar a conèixer que la Fundació Ramon Trias Fargas (d'ara endavant, FRTF) també havia rebut quantitats importants del Palau de la Música: des del 1999 i fins al 2007 a través de l'Associació Orfeo Català, i durant el 2008 a través de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana. En un primer moment, es va parlar d'una xifra al voltant dels 500.000 euros; però, l'endemà mateix, el secretari general adjunt de Convergència, Felip Puig, va reconèixer una quantitat superior: 630.554,82 euros, que haurien estat lliurats mitjançant set convenis anuals, amb aportacions diverses. Finalment, es va informar que també va rebre diners del Palau, tot i que en concepte de serveis prestats i en una quantitat molt menor (1.000,00 euros), la Fundació Internacional Olof Palme. Pocs dies després de donar-se a conèixer aquesta informació, la presidenta d'aquesta fundació, Anna Balletbó, va decidir retornar-los a títol personal.

5.2.1. Destinació de fons del Palau de la Música i de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música al finançament irregular del Partit per la Independència i de la seva fundació associada, Espai Catalunya

Amb relació a la donació rebuda per Àngel Colom, només es conserven dos documents: d'una banda, un conveni

subscrit el 31 d'agost del 2000, que l'antic president del Partit per la Independència assegura que no ha signat mai; i, de l'altra, un rebut per import de 12,5 milions de les antigues pessetes, datat el 15 de setembre d'aquell mateix any i que, en aquest cas, el mateix Àngel Colom va reconèixer com a autèntic. En aquest cas, a més, les agendes de Fèlix Millet deixen constància d'una trobada amb Àngel Colom aquest mateix dia. En qualsevol cas, si hom se ceneix al primer document, hi ha un conveni que, segons va declarar Raimon Bergós, exsecretari de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música, hauria estat redactat uns anys després, davant la necessitat de justificar fiscalment aquella donació. Tot i això, si hom se centra estrictament en el rebut, aquest dona prou informació, en només tres línies, per a entreveure diverses contradiccions en les declaracions d'Àngel Colom: en primer lloc, s'esmenta que la donació es rep de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana, quan el mateix Àngel Colom va declarar, en la seva compareixença a la Comissió, que els havia rebut de Fèlix Millet a títol personal, a qui va qualificar, reiteradament, com «un mecenes de la cultura catalana». En realitat, però, els diners van sortir del Palau de la Música i no de Fèlix Millet, tal com es desprèn del llibre de comptabilitat i del mateix rebut. La segona contradicció que ens proporciona aquest document és la referència a un «conveni signat» prèviament, que Àngel Colom reconeix implícitament en signar el mateix rebut, però l'existència del qual nega repetidament. Tot i això, sembla versemblant concloure que si es dona validesa al rebut (i el mateix signant la hi dona) també cal donar-la a l'existència d'un conveni anterior, amb independència que aquell que hagi acabat transcendint públicament sigui el que es va signar abans del 15 de setembre o uns anys després. Finalment, el rebut proporciona una darrera informació: es fa referència al fet que el conveni estableix l'obligació de fer un treball de «pedagogia sobre la cultura catalana en les noves migracions» (un objectiu que coincideix plenament amb el conveni conservat) i es remarca que Àngel Colom signa el rebut en qualitat de representant de la Fundació Privada Espai Catalunya, sense que consti enlloc que aquests diners podran destinar-se a liquidar el Partit per la Independència.

Ni les declaracions d'Àngel Colom ni cap document acreditatiu aportat per ell no han aclarit dues qüestions més: d'una banda, si els diners rebuts foren declarats fiscalment; i de l'altra, la identitat de les persones que havien portat Àngel Colom fins a Fèlix Millet. L'antic president del Partit per la Independència no ha volgut aclarir en cap moment aquest misteri, ni en les diverses entrevistes als mitjans de comunicació ni durant la seva compareixença davant la comissió parlamentària. Tot i això, sí que es va fer palès que la quantitat rebuda (com a mínim els 12,5 milions de pessetes) supera àmpliament els límits permesos per la llei.

Amb referència a aquest punt, doncs, la Comissió ha constatat:

a) Que l'expresident del dissolt Partit per la Independència, Àngel Colom, va rebre de Fèlix Millet, pocs mesos després de començar la seva militància a CDC, un xec amb antesignatura de la Fundació Orfeo Català - Palau

de la Música, i al seu nom, amb la quantitat de dotze milions i mig de pessetes.

b) Que Àngel Colom va signar un document conforme havia rebut els diners d'acord amb un conveni signat entre la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música i la Fundació Espai Catalunya sobre «pedagogia de la cultura catalana a les noves migracions» que o bé no existia en el moment de rebre el xec de 12 milions i mig o bé es va extraviar, i que posteriorment va ésser falsificat i redactat amb una voluntat fraudulenta de reconstrucció de la realitat fiscal, arran d'una inspecció d'Hisenda al Palau de la Música.

c) Que en cap cas no hi ha correspondència amb contrapartides, activitats, serveis o altres contraprestacions efectivament rebudes pel Palau de la Música. Àngel Colom va expressar a Fèlix Millet la voluntat de destinar aquests diners (i així sembla que ho va fer) a liquidar els deutes pendents del dissolt Partit per la Independència, especialment els de les eleccions municipals de l'any 1999, i a algunes activitats de la Fundació Espai Catalunya, sense que acredités documentalment quins recursos havia destinat a cada concepte. En qualsevol cas, cal remarcar que aquesta Fundació no es va arribar a crear mai: per resolució del 8 de setembre de 2005 va caducar el procediment d'inscripció iniciat, impulsat per carta fundacional el 23 de novembre de 1999.

d) Que es desconeix la destinació final de 12 milions i mig de pessetes, atès que el conveni falsificat establia un total de 25 milions de pessetes i Àngel Colom només ha reconegut haver cobrat 12 milions i mig. Altrament, en els llibres de comptabilitat de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana consta una sortida de 25 milions de pessetes, sense que pugui acreditar-se la destinació de 12,5 milions de pessetes.

e) Que no s'han pogut arribar a concretar alguns aspectes ulteriors perquè el Partit de la Independència i la Fundació Espai Catalunya no han lliurat cap dels documents requerits per aquest Parlament. En concret, no han facilitat els següents documents: estatuts, registre, acta de constitució i acta de dissolució del Partit per a la Independència (PI) i de la Fundació Espai Catalunya; documentació de la liquidació econòmica del PI; documentació acreditativa dels diners rebuts de donacions públiques i privades des del 1996 fins al 2002; extracte dels comptes bancaris del PI des del 1998 fins al 2001; conveni subscrit entre la Fundació Espai Catalunya i la Fundació Orfeó - Palau de la Música Catalana, i, finalment, documentació fiscal del Partit per la Independència i la Fundació Espai Catalunya.

5.2.2. Convenis entre la Fundació Ramon Trias Fargas i el Palau de la Música

Al marge del cas d'Àngel Colom i el Partit per a la Independència, la principal transferència de recursos documentada i reconeguda es va produir entre el Palau de la Música i la Fundació Ramon Trias Fargas. Inicialment, quan es va donar a conèixer l'existència de convenis subscrits, el debat es va plantejar en termes essencialment ètics. En altres paraules, es posava en qüestió que una entitat i una fundació culturals, que reben recursos públics, financessin una fundació vin-

culada a un partit polític. Amb les dades que hom coneixia en aquells moments, la directora general de Dret i Entitats Jurídiques, Elena Lauroba, afirmava que no es tractava de convenis irregulars, si bé puntualitzava tot seguit que «no estic tan segura que siguin èticament irreprotxables»; la mateixa opinió va mantenir durant la seva intervenció a la comissió parlamentària, compartida per altres compareixents. Tot i això, algun dels compareixents ha definit els convenis com a il·lícits.

Els convenis que la Comissió ha pogut consultar provenen de tres fonts diferents: d'una banda, la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques; de l'altra, el Palau de la Música; finalment, la Fundació Trias Fargas. Val la pena remarcar que aquesta darrera fundació els va lliurar a la comissió parlamentària el divendres 3 de juliol, pocs minuts abans del tancament del registre, el darrer dia laborable abans que es produís la compareixença dels responsables de la Fundació CatDem (nom actual de la Fundació Ramon Trias Fargas).

En qualsevol cas, els convenis presenten algunes irregularitats o anomalies que cal destacar. En primer lloc, s'ha demostrat que de cap d'ells no se'n va fer ni cap nota de premsa ni cap acte de difusió, un fet sorprenent atesa la magnitud dels convenis (la major part dels quals superen els 90 mil euros). I, allò que és més important, tampoc no en va tenir coneixement cap membre de la junta directiva de l'Orfeó excepte Fèlix Millet, tal com es va posar en evidència en les compareixences dels representants d'aquesta darrera entitat. A més, algun d'aquests compareixents van manifestar, com ara Manuel Bertrand, excomptador de l'entitat, que si n'haguessin tingut coneixement no els haurien autoritzat mai, i fins i tot es va atrevir a afirmar que «altres membres de la junta segur que haurien dit que no» (sessió 6, 22 de juny de 2010). Igualment, altres compareixents van manifestar la seva estranyesa per l'existència d'uns convenis que vinculen una associació cultural amb una fundació lligada a un partit polític a través d'un transvasament de recursos tan important (de 630.655 euros en menys de 10 anys). És evident, en qualsevol cas, que Fèlix Millet es va servir de la seva posició a l'Orfeó i la Fundació per tal de donar sortida a aquests convenis. Llevat del darrer conveni (subscrit el 25 de gener del 2008 amb la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana), la resta s'estableixen entre l'Orfeó i la FRTF. En aquest sentit, si ens atenim als pressupostos de l'Orfeó per a aquells anys, ens adonem de la desproporció d'aquesta col·laboració, que alguns anys representa un percentatge molt elevat: així, per exemple, el pressupost de l'Orfeó per al 2002 era de 800.000 euros, quan la quantitat teòricament traspasada per aquesta entitat a la FRTF fou de 210.000 euros, més d'un 20%. Tot i que amb percentatges inferiors a aquest any, és evident que en alguns exercicis la col·laboració fixada resulta totalment desmesurada, i fins i tot incomprensible si ens atenim a les precarietats de l'Orfeó durant aquells anys.

A més de les anomalies quant a la manca de publicitat, a l'ocultació a la resta de membres de la junta directiva i a la magnitud de les transferències, a nivell estrictament formal cal remarcar que els convenis es fan sense cap fedatari i sense l'anagrama de l'Orfeó. En tres casos els documents ni tan sols no duen l'anagrama de cap

de les dues entitats (com ara els que se subscriuen el 24 de gener de 2005, el 24 de gener de 2006 i el 25 de gener de 2007). En la resta de casos només apareix l'anagrama de l'entitat receptora (com ara els del 15 de març de 1999, 31 de gener de 2002 i 29 de desembre de 2002, fets en paper oficial de la FRTF) o el logotip del Palau de la Música (el del 25 de gener del 2008). També apareixen algunes anomalies en les signatures: en la documentació lliurada per la mateixa FRTF, hi consta el conveni de l'any 1999, signat el 15 de març, essent la primera vegada que la Comissió en coneix l'existència, ja que en la documentació lliurada pel Palau aquest conveni no hi figura; igualment, en la documentació lliurada per la FRTF no figura un conveni signat el 15 de gener de 2003, que en canvi sí que apareix en la documentació lliurada pel Palau (tot i que, escrit a mà a la part de dalt, hi figura una anotació que diu «anulat»). Cal recordar que, segons va manifestar l'actual presidenta del Palau, Mariona Carulla, la Fundació va haver de demanar 5 dels 7 convenis a la FRTF, ja que no els van localitzar. Per tant, 5 dels convenis lliurats pel Palau són, en teoria, còpies dels convenis que els va remetre la FRTF, si bé les signatures, en alguns casos, no coincideixen. És evident, en qualsevol cas, que hi ha serioses dificultats per a acreditar l'autenticitat dels convenis, atesa la inexistència de fedataris, la manca d'acords de les respectives juntes (com a mínim de l'Orfeó) o l'absència dels anagrames de les dues entitats.

A banda d'això, si n'analitzem el contingut, els convenis presenten alguns elements comuns: en tots s'estableix, en el punt 1, que «la FRTF, duent a terme el que estableixen els seus estatuts, té planificat continuar desenvolupant una sèrie d'activitats destinades a difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans, amb independència d'estils i gèneres, tal i com ja va iniciar l'any 1999». Més endavant, es concreta el pla d'activitats que, llevat del conveni del 1999, és reiteratiu. Tot i la concreció d'aquests actes en els convenis que es van subscriuint, la Comissió no ha rebut, per part dels responsables de la Fundació Ramon Trias Fargas (actual CatDem), documentació que acrediti que els treballs que s'hi detallen es varen dur a terme, ni tampoc hi ha cap document de seguiment dels convenis, per la qual cosa se'n desprèn que es tracta de simples documents instrumentals per a justificar un traspàs regular de recursos cap a la FRTF (com es veurà més endavant, amb un origen ben concret).

A banda d'aquests aspectes formals, val la pena analitzar la procedència dels diners que els nodreixen. El 14 de juny, durant la compareixença de l'actual director del Palau, Joan Llinares, es va donar a conèixer un primer estudi en què es demostrava que els recursos traspassats a la FRTF procedien de l'empresa constructora Ferrovial. La reconstrucció havia estat possible a partir de les diferents llibretes localitzades al despatx de Gemma Montull, exdirectora financera de l'entitat. Tot i que no es tracta pròpiament d'agendes, en aquestes llibres apareixen sovint dates vinculades a operacions d'entrada i sortida de diners de les quals la filla de Jordi Montull fa un seguiment especial. D'altra banda, en un document que prové de la documentació requisada pels mossos d'esquadra el juliol del 2009, en concret d'un arxivador

ubicat al despatx de Gemma Montull, en la subcarpeta groga, es veu clarament que els moviments del compte 2013-0500-17-0212892005 de Caixa de Catalunya coincideixen amb les anotacions de les seves agendas referides a transferències de Ferrovial i posteriors pagaments a la FRTF. En qualsevol cas, el contrast d'aquesta font amb la documentació comptable del Palau de la Música, amb les certificacions i convenis de la Fundació Trias Fargas dipositats a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques i amb algunes factures reclamades pels nous administradors, permeten constatar que les anotacions que vinculen els ingressos de Ferrovial amb el pagament de diners a la Fundació Trias Fargas es corresponen fidelment amb els moviments que es van dur a terme en realitat. Els exemples que es ressegueixen tot seguit es refereixen als anys 2005, 2006 i 2008; resten per localitzar algunes llibretes, les quals podrien ajudar a completar cronològicament aquesta dinàmica.

La primera referència a la FRTF apareix a l'agenda número 2, concretament a la pàgina 32, on es descriu un ingrés de 84.141,69 (que són 14 milions exactes de pessetes), que es reparteixen així: 4 milions (24.040 euros) per a «Orfeó-Ferrovial» i 10 milions (60.000 euros) a «Trias F». Amb l'anotació: «Ojo. Fundació paga però diners entren de part O.C». Val la pena remarcar aquesta anotació, atès que reflecteix una praxis molt sovintejada: la utilització de l'Associació de l'Orfeó com a instrument principal per a canalitzar les transferències a la FRTF i determinades empreses que han facturat al Palau sense dur-hi a terme cap servei, la qual cosa cal vincular-la a la manca absoluta de mecanismes de control públic de l'Associació, contràriament a allò que s'esdevé amb la Fundació i el Consorci. Tal i com es preveu en l'anotació anterior, efectivament, el 25 de febrer de 2005 la Fundació Trias Fargas va cobrar 60.000 euros de l'Associació Orfeó, corresponents al primer pagament del conveni subscrit el 24 de gener de l'any anterior. El rebut emès per la mateixa FRTF (número 2005/001) i signat per Carles Torrent, el seu administrador en aquells moments, així ho certifica. A la mateixa agenda, però en aquest cas a la pàgina 34, apareix una nova referència que diu: «Dins del mes de maig s'ha d'efectuar pagament de 60.000 euros a Fund. Trias Fargas (esperar o cobrar «Ferr»)). Tres pàgines més endavant, per confirmar la vinculació del pagament esmentat anteriorment, es torna a apuntar la mateixa quantitat, amb un interrogant: «es pot pagar directament de l'Orfeó?». La resposta és afirmativa: el dia 1 de juny de 2005, la Fundació Trias Fargas va cobrar 60.000 euros de l'Orfeó. El rebut 2005/2, signat per Daniel Osàcar, administrador de la FRTF, així ho acredita. La quantitat es fa efectiva un dia després d'allò que indica el conveni per al segon pagament, que s'havia fixat, teòricament, per al mes de maig. El juliol de l'any següent es torna a produir una altra vinculació entre un ingrés de Ferrovial i la Fundació Trias Fargas, que novament quedava anotada a l'agenda de Gemma Montull, en aquest cas a la número 3, pàgina 24. El text diu exactament: «Factura Ferrovial 40: 10 Trias, 10 efect, 10 Fund 10 fra». En aquest cas, està comptabilitzat en pessetes i els 40 milions es reparteixen en quatre parts: 10 milions (60.101 euros) es destinen a la Fundació Trias Fargas. L'operació es concreta aquell

mateix mes. El 24 de juliol de 2006, la Fundació Trias Fargas va cobrar 60.101 euros (exactament 10 milions de pessetes). Un certificat d'aquell mateix dia, signat pel seu administrador, Daniel Osàcar, així ho acredita. El 21 de juliol de 2008, Gemma Montull anota novament, en aquest cas a la seva agenda de tresoreria de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana, un cobrament de Ferrovial de 244.010,64 euros, i tot seguit el distribueix en dues destinacions: una part de l'ingrés es destina al pagament d'una factura de New Letter, SL (104.575,16 euros), mentre que una altra va a la Fundació Ramon Trias Fargas (90.151 euros). Efectivament, aquell mateix dia es paga la factura de New Letter, SL en concepte de «Tractament de fixers»; una factura que posteriorment no s'ha pogut acreditar. La referència torna a aparèixer dues pàgines més endavant, amb un encapçalament que duu la data del 24 de juliol de 2008 i en què ja es dona la quantitat per pagada. Efectivament, el 24 de juliol de 2008 la Fundació Trias Fargas va cobrar 90.151 euros. Un certificat d'aquell dia, signat per l'administrador de la FRTF, Daniel Osàcar, també acredita el pagament.

En definitiva, amb la documentació disponible, ha estat possible acreditar que els recursos transferits a la Fundació Ramon Trias Fargas a través dels convenis provenen, exclusivament, de l'empresa constructora Ferrovial; una relació de causa-efecte que no ha estat desmentida per cap dels compareixents. Els actuals responsables del Palau de la Música van manifestar, durant llur intervenció davant la comissió parlamentària, que no s'havien detectat tensions de tresoreria que justifiquessin aquesta procedència unànime; i, d'altra banda, els representants de la constructora Ferrovial que van comparèixer davant la comissió parlamentària (Juan Elizaga i Pedro Buenaventura) van posar en evidència una manca de control absolut en els patrocinis milionaris de llur empresa, tot i insistir a remarcar que el desviament de fons cap a la FTRF, que no van negar, s'hauria fet «amb total desconeixement de Ferrovial». A més de la Fundació Ramon Trias Fargas, cal remarcar que els patrocinis de Ferrovial també són esperats i utilitzats, tal com es pot comprovar a través de la comptabilitat del Palau de la Música i les agendes de l'exdirectora financera, Gemma Montull, per a liquidar determinades factures que no es correspondrien amb serveis realitzats en aquesta institució. La procedència dels recursos apunta, doncs, un primer nexe d'unió entre la FRTF i determinades empreses que apareixen ja en el primer informe de Deloitte i que tenen factures sense justificar: Hispart, New Letter, SL i Letter Graphic, SL.

Amb relació als convenis entre la Fundació Ramon Trias Fargas i el Palau de la Música, doncs, aquesta comissió ha constatat que:

- a) La FRTF no ha lliurat tota la informació sol·licitada per la Comissió i, a més, ha expressat la seva voluntat de no fer-ho.
- b) Els recursos transferits pel Palau de la Música a la FRTF mitjançant convenis, majoritàriament des de l'Associació Orfeó Català, en alguns exercicis resulten desmesurats si s'analitzen els pressupostos de l'Orfeó,

i més si es tenen en compte les precarietats d'aquesta entitat els darrers anys.

c) Els convenis presenten anomalies que comportarien serioses dificultats per a acreditar-ne l'autenticitat: anomalies davant la inexistència de fedataris, manca d'acords de les respectives juntes, absència dels anagrammes de les dues entitats i diferències en les signatures.

d) No s'ha pogut acreditar, ni mitjançant la documentació lliurada per la FRTF ni mitjançant la documentació del Departament de Justícia, que les activitats que són objecte dels convenis s'hagin realitzat.

e) Els recursos que es transfereixen a la FRTF des del Palau de la Música procedeixen dels patrocinis de l'empresa constructora Ferrovial. S'acredita una relació de causa-efecte.

Paral·lelament, també queda acreditat que part dels recursos procedents de Ferrovial també són usats per a liquidar determinades factures que no es correspondrien amb serveis realitzats en aquesta institució. Per tant, s'estableix un nexe entre procedència de recursos que es transfereixen a la FRTF i a determinades empreses que Deloitte en el seu primer informe ja apunta com a empreses que no han realitzat treballs al Palau (Hispert, New Letter, SL i Letter Graphic, SL).

5.2.3. Patrocinis de Ferrovial i vinculacions entre l'adjudicació d'obra pública i el pagament de comissions

A partir d'aquesta constatació sobre la procedència dels recursos que han nodrit els convenis amb la FRTF i algunes empreses, resulta necessari resseguir l'evolució dels patrocinis de Ferrovial al Palau de la Música per tal d'entendre el perquè i l'evolució d'aquesta col·laboració. Segons la documentació lliurada, tot i l'existència de patrocinis anteriors, és durant la temporada 1997-1998 quan es produeix un punt d'inflexió en aquesta col·laboració, atès que la donació de Ferrovial arriba fins als 661.113,31 euros i es vehicula a través d'un conveni amb la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana. El mecenatge continua de forma intermitent al llarg de les temporades següents, però amb alguns canvis: a partir de la temporada 2002-2003, es comparteixen les quantitats aportades entre l'Orfeó Català i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana, amb un major pes a la segona entitat, tot i que en les quatre temporades següents la major part de l'aportació de Ferrovial es canalitza a través de l'Orfeó Català, i es retorna a la situació d'inici en la temporada 2009-2010. Resulta també interessant remarcar l'increment de la quantitat aportada durant la temporada 2001-2002, amb un augment de 345.455,36 euros respecte als anys anteriors. Cap responsable de Ferrovial no ha pogut explicar el motiu d'aquest augment espectacular, que es manté fins al 2009. Tot i això, resulta significativa una clàusula que figura en un conveni signat per Ferrovial i l'Orfeó de data 3 d'abril de 2007, que diu el següent: «Ferrovial Agroman S.A. y cualquier empresa de su grupo especialmente Ferconsa, especializada en la prestación integral de servicios para el mantenimiento y conservación de edificios, contará con el apoyo de la Fundación para el desarrollo de sus actividades dentro del marco de la sociedad catalana, asimismo, la Fundación consultará

y solicitará ofertas a las empresas del Grupo Ferrovial Agroman S.A. para la contratación de cualquier obra o servicio que pretenda realizar». La documentació localitzada als discs durs de les secretàries de Fèlix Millet i Jordi Montull apunta a gestions continuades dels antics gestors del Palau de la Música, ja l'any 1995, per tal d'incrementar la presència d'aquesta empresa en la societat catalana i per tal de fer de mitjancers entre aquesta i el Govern de la Generalitat. En qualsevol cas, l'aportació total de Ferrovial durant els darrers deu anys configura aquesta empresa com el principal mecenes del Palau: si hom s'até a la informació facilitada, es tracta de 12.718.873,52 euros; la major aportació es produeix la temporada 2004-2005, amb 1.522.846,99 euros. També val la pena anotar el canvi que ha experimentat la implicació de Ferrovial amb el Palau de la Música el darrer any, que s'ha situat en poc més de 100.000 euros.

Cal remarcar que Ferrovial, juntament amb Copisa i Natur System, han estat adjudicatàries de molta obra pública a Catalunya, i també les principals empreses que han treballat en les obres de remodelació del Palau de la Música que s'han efectuat del 2002 al 2008. En concret, les obres de major envergadura adjudicades abans del canvi de govern de resultes de les eleccions al Parlament del 2003 són les següents: el 31 de juliol de 2001, s'adjudiquen (a través de GISA, i per un total de 389 milions d'euros) els trams tercer (Zona Universitària - Sagrera) i quart (Bon Pastor - Can Zam) de la línia 9 del metro a una UTE formada per FCC, Copisa, OHL, Ferrovial i Copisa; el 27 de març de 2003 s'adjudiquen a la mateixa UTE les estacions d'un tram, la via i la catenària, per 190 milions d'euros; el 27 de juny de 2002 s'adjudica a la UTE formada per FCC, Copisa i Comsa el projecte d'electrificació de la L5, per 94 milions d'euros, i finalment, la Ciutat de la Justícia a una UTE en què figura Ferrovial, per 305 milions d'euros. En resum, des del 1999 fins al 2004, Copisa ha obtingut el 15,3% de l'obra pública adjudicada a través d'Adigsa, mentre que Natur System n'ha obtingut el 10,1% i Rehac, SA (donant de la FRTF), el 9,7%. Val la pena remarcar que, segons la documentació lliurada per la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, la Fundació Ramon Trias Fargas ha rebut importants donacions d'aquestes empreses: així, del període en què consta un desglossament dels patrocinis (des del 2002 fins al 2005), Rehac, SA ha fet donació d'un total de 171.600 euros; Copisa, 60.000 euros, i Natur System, 20.622,77 euros. També apareixen com a patrocinadores algunes de les principals empreses constructores espanyoles, com ara Dragados (que dona un total de 276.900 euros des del 2002 fins al 2004) o FCC Construcción (que aporta 60.000 euros el 2005). Segons declaracions del representant de Copisa a la comissió d'investigació, aquestes donacions eren suggerides pels representants de la FRTF. Contràriament, resulta remarcable l'absència de l'empresa Ferrovial entre les constructores donants, sobretot si es contrasta aquesta dada amb la transferència de recursos cap a la FRTF a través dels convenis subscrits amb el Palau de la Música que han estat comentats en l'apartat anterior.

Però, tal com s'ha indicat més amunt, cal fixar-se no solament en la licitació d'obra pública, sinó en les im-

portants obres de remodelació del mateix Palau de la Música, adjudicades, tal com es va posar de manifest en la Comissió, sense cap mena de concurs. En aquest darrer cas, Ferrovial fou l'empresa que va executar (entre els anys 2000 i 2004) la major part de les obres d'ampliació i construcció del Petit Palau, amb un import liquidat de 11.025.719 euros. L'any 2005, a més, es va adjudicar la restauració de les façanes històriques del Palau a la UTE formada per Copisa i Natur System, per un import liquidat de 1.284.406 euros. Cal recordar que, aquest any, Daniel Osàcar, un militant històric i amb càrrecs dins de Convergència i Unió, era l'apoderat de Natur System. L'any següent es va adjudicar a la mateixa UTE la restauració de la sala principal, amb un import liquidat de 2.237.068 euros. L'informe preliminar elaborat per Deloitte conclou que el cost total de les obres realitzades des del 2000 al Palau de la Música ha estat de 17.156.736 euros (16.375.420 euros les obres i 781.315 el terreny), i que el finançament total ha estat de 26.799.958 euros (17.667.268 d'organismes públics), de manera que en resulta un excedent de 9.643.221 euros. No s'ha pogut determinar, atesa la manca d'informació, quina ha estat la destinació d'aquests diners.

En qualsevol cas, si s'analitzen amb detall els patrocinis de Ferrovial al Palau, cal remarcar que aquests es vehiculen a través dels convenis esmentats i que oscil·len entre imports de 90.000 euros (per la condició de membre d'honor), d'entre 180.000 i 240.000 euros (en aportacions periòdiques, segons s'establia als convenis) i, finalment, de 300.000 euros (per concerts inaugurals). En llur compareixença davant la Comissió, primer l'actual responsable de Ferrovial, Juan Elizaga, i després l'anterior responsable, Pedro Buenaventura, van argumentar que l'empresa no efectuava cap control d'aquests patrocinis i, a més, van afirmar que les quantitats no estaven vinculades al cost de l'objecte objecte del conveni. De les declaracions d'aquests compareixents es dedueix que només els interessava el concert inaugural, al qual convidaven molts membres representatius de la societat catalana i que, per tant, esdevenia un instrument de promoció de Ferrovial a Catalunya.

La Comissió analitza, a partir de la documentació localitzada al Palau de la Música, el possible desviament de comissions derivades de l'obra pública a través d'aquesta institució, principalment de l'empresa Ferrovial. La Comissió ha constatat, d'una banda, l'estranyesa per l'existència de múltiples documents d'aquesta matèria en una institució cultural. Dels ordinadors de les exsecretàries de Fèlix Millet i Jordi Montull s'ha extret gran quantitat de documentació que no té res a veure amb la música o amb les activitats habituals del Palau. Es tracta, ben al contrari, de documents que tenen per objecte l'adjudicació d'obres públiques, compromisos de pagaments derivats d'uns percentatges i distribució de quantitats procedents dels patrocinis de Ferrovial, que serien el resultat d'aquests compromisos (amb aparença de comissions). També s'ha posat en evidència, a través de les declaracions de les exsecretàries de Fèlix Millet i Jordi Montull, l'autenticitat d'aquests documents (se n'han quantificat més de vint-i-cinc), extrets de llurs discs durs amb acta notarial. Igualment, s'ha demostrat que aquests documents procedien d'esborranys que llurs superiors

els demanaven que passessin a net, i que en alguns casos es produïen el mateix dia o l'endemà d'una reunió entre els exdirectius del Palau de la Música i algun responsable de CiU, preferentment l'exdiputat Jaume Camps i el responsable de finances de CDC, Carles Torrent. Si ens atenim a les vinculacions entre dates i documents, i a les declaracions de les exsecretàries, és evident que hi ha una relació de causa-efecte entre alguna d'aquestes reunions i els documents en què es posaven al dia números i percentatges de les comissions presumptament cobrades de les adjudicacions d'obra a Ferrovial. La compareixent Cristina Torruella, en la seva declaració del 12 de juliol (sessió número 11), va reconèixer aquesta dinàmica i com, després d'alguna d'aquestes reunions, Fèlix Millet li feia un resum o esborrany perquè el passés a net. La validesa dels documents, però, no solament ve determinada per l'autenticitat que els donen llurs «autores», i per la dinàmica que reflecteixen, sinó també perquè la comparació de les xifres que s'hi recullen amb la documentació lliurada per GISA i Adigsa permet concloure, com es veurà més endavant, la versemblança de la informació que hi apareix.

Abans de procedir a fer-ne una anàlisi detallada, val la pena remarcar que la lectura de les agendes de Fèlix Millet i el seguiment de les trucades de Jordi Montull ens permeten constatar un ritme de trobades periòdic (en el primer cas, mensual; en el segon, setmanal) amb els responsables de finances de CDC, que en cap cas no es pot justificar per la negociació o el seguiment dels convenis, atès que moltes d'aquestes trobades es produeixen durant períodes en què no se'n signen i atès que, com s'ha comentat, sovint deriven en documents d'un altre caire. També cal remarcar que s'observen variacions en els interlocutors d'ambdues parts: des de l'any 1999, i fins al 2005, les vinculacions entre CiU i el Palau de la Música s'estableixen a través de Carles Torrent (també hi participa, però, Jaume Camps), mentre que després d'aquesta data les negociacions les porten Jordi Montull i Daniel Osàcar, amb un paper destacat de la filla del primer com a responsable de controlar el desviament de fons des de Ferrovial fins a la FRTF i determinades empreses, tal com es posa de manifest a través del seguiment de les seves agendes. L'agenda de Fèlix Millet i els faxes localitzats en els discs durs del Palau de la Música permeten constatar que, de forma paral·lela (i, en alguns casos, simultània), també es produeixen trobades amb Pedro Buenaventura, exdirectiu de Ferrovial, centrades no solament en el seguiment de les obres del Palau, sinó també en el cobrament dels patrocinis i per a «atendre les necessitats que tu ja saps» o «els compromisos adquirits»; unes referències que Pedro Buenaventura no va aclarir durant la seva compareixença. D'altra banda, les xifres dels documents trobats ens indiquen que una bona part d'aquests patrocinis es correspondrien amb les comissions pactades entre el Palau, Ferrovial i CiU. Els documents esmentats i els càlculs que s'obtenen analitzant l'obra adjudicada abans del 2003, majoritàriament de la línia 9 del metro i de la Ciutat de la Justícia, indiquen que les comissions són el 4% de l'import adjudicat, del qual el 2,5% s'hauria desviat cap a CiU. Ferrovial paga uns patrocinis al Palau mitjançant uns convenis i el Palau ho traspasa a CiU per dues vies, principalment: d'una forma directa,

a través dels convenis amb la FRTF, i indirectament, a través del desviament de factures al Palau de la Música. En tot cas, val la pena resseguir els documents esmentats des d'un punt de vista cronològic i, paral·lelament, comparar-los amb les dades proporcionades per GISA i Adigsa, la qual cosa ha de permetre certificar-ne o no la versemblança.

Els primers documents apareixen el 1999. Durant aquell any, trobem dues cartes entre Fèlix Millet i Carles Torrent (responsable de finances de CDC fins al 2005, quan va morir) on s'entreu la demanda de Millet per tal que s'adjudiquin obres a Ferrovial. En la primera, datada el 20 d'abril, l'expresident del Palau li comunica a Carles Torrent que li fa arribar «una altra proposta que està pendent d'adjudicació» i li demana que «facis tot el que puguis doncs, com tu saps, en aquests moments estem en deute». La carta, doncs, deixa entreveure que la praxi que s'insinua comença abans, i que hi ha una dinàmica de favors clarament establerta. De fet, si es ressegueix l'agenda de Fèlix Millet, hi apareix una trobada entre aquest i els dirigents de CiU Pere Esteve i Jaume Camps (la qual es produeix al despatx del primer) l'1 de març; quinze dies més endavant, se signa el primer conveni entre la FRTF i l'Associació Orfeó Català. Pocs dies després, apareixen trobades amb Joaquim Triadú i Carles Torrent, responsable de finances de CDC. En la segona carta, datada el 8 de setembre, la petició a Carles Torrent esdevé molt més explícita: concretament, se li sol·licita «el teu ajut per tal que s'adjudiqui alguna obra a Agroman, doncs estem molt endarrerits i començo a tenir problemes». Juntament amb aquesta carta, s'adjunta el projecte d'obra per a la construcció de l'estació depuradora d'aigües residuals de l'Escala i es recorda que «fins el moment pràcticament no ha sortit res, tot i que bé a nivell d'Agroman o Ferrovial, anaven ben col·locats en diferents llocs». Finalment, Fèlix Millet li demana perdó per la seva insistència, però puntualitza que «si no fos que estem quedant malament, no t'insistiria tant». Es comença a perfilar clarament, doncs, el paper de mitjancer que exerceix el president del Palau de la Música entre la constructora espanyola Ferrovial i CiU, representada per Carles Torrent, responsable de finances d'aquest partit.

L'any següent apareixen els primers documents en què es concreten xifres. En una nota que duu la data del 10 de març de 2000, el mateix dia en què hi ha anotada a l'agenda una reunió amb Pedro Buenaventura, responsable de Ferrovial, s'estableix que «Ferrovial, en el seu moment, va pagar 100 milions corresponents al 4% dels 2.500 milions d'obra». Sobre l'import pendent d'adjudicar en aquesta data, uns 2.250 milions de pessetes, s'estableix que la Fundació n'ha de transferir el 2,5% a la Generalitat (o sigui, 56.250.000 pessetes). Per tant, es dedueix que Ferrovial paga el 4% del que se li diu que s'adjudicarà per avançat i, tot seguit, la Fundació s'ho reparteix amb la Generalitat, que en aquells moments és governada per CiU. Es traspasa, doncs, el 2,5% a Convergència i Unió: de 100 milions, 37,5 són per al Palau i 62,5 per a CiU (dues tercers parts).

El 16 de febrer de 2001, l'endemà d'una trobada entre Fèlix Millet i Carles Torrent, apareix un quadre en què es fa balanç de l'obra adjudicada entre el 12 de desembre

de 2000 i el 16 de febrer de l'any següent i es detalla, també, la que hi ha pendent d'adjudicar en aquella data. Es tracta, tal com va confirmar en la seva compareixença Eugènia Morante, d'un document elaborat per ella mateixa a petició de Jordi Montull, en el qual s'expliciten compromisos adquirits per Pedro Buenaventura. Així, consta en aquest document que l'any 2001 es farà un nou conveni, corresponent a la nova temporada 2001-2002, per un import de 85 milions de pessetes: 75 milions (450.000 euros) per obra i 10 milions com a membre d'honor. En el mateix document es calcula l'obra pendent d'adjudicació en 1.900.000.000 de pessetes, de la qual s'obté el 2,5%, 75 milions de pessetes (450.000 euros), que coincideix amb el nou conveni. També es fixa un nou compromís per part de Ferrovial de pagar 15 milions de pessetes (90.152 euros) anuals durant tres anys. Si s'analitzen els convenis de patrocini de Ferrovial i els cobraments del Palau, s'observa com coincideixen tres quantitats de 90.152 euros: la primera, cobrada el gener del 2002 i pactada en el conveni signat l'octubre del 2001; la segona, cobrada l'abril del 2002 i pactada en el conveni del setembre del 2001; i la tercera, cobrada el juliol del 2003 i pactada en el conveni de setembre del 2002. També s'observen dos pagaments procedents dels convenis del 2001: un el 20 de desembre de 2001 i un altre el 6 de març de 2002, els quals sumarien els 450.000 euros també pactats en el document.

La vinculació d'aquests patrocinis amb l'adjudicació d'obra pública, que s'apunta en aquest document del 16 de febrer de 2001, es confirma quan s'analitza la informació subministrada pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques. A través d'aquesta font, es té coneixement que el 28 de desembre de 2001 es licita una obra per valor de 17.486.645,64 euros, la qual s'adjudica el 28 de febrer de 2002 a una UTE formada per Ferrovial i Emte. La part que li correspon a Ferrovial és el 65%; és a dir, 11.366.319,67 euros, que coincideix amb la quantitat aproximada de 1.900.000.000 de pessetes. A banda d'aquesta coincidència, el que resulta més sorprenent d'aquest document és el fet que es fixa una quantitat d'obra pendent. Per tant, es dedueix clarament que hi ha una relació molt estreta entre qui adjudica l'obra, qui l'executa i els antics gestors del Palau de la Música. També sorprèn quan, en aquest mateix document, es fa la relació d'obra adjudicada entre el desembre del 2000 i el febrer del 2001, es fixa un repartiment (el 2,5% de l'import adjudicat) i, a més, s'afirma que durant el mes de desembre del 2000 s'han cobrat 50 milions de pessetes i que, un cop restat l'import corresponent a les comissions del 2,5% de les obres que apareixen a la relació (que són 42.490.000 pessetes, amb la indicació «liquidació Generalitat») dóna un «sobrant» de 7.510.000 pessetes destinades a la Fundació. Podem concloure, doncs, que en aquest document conflueixen dues casuístiques: per una banda, es liquida un percentatge per obra adjudicada, i, per l'altra, s'estableixen els compromisos de Ferrovial per a l'any 2001, que es calculen a partir de l'obra pendent d'adjudicació. Segons la resta de documents analitzats, hi ha una coincidència amb els percentatges establerts: el 2,5% aniria a la Generalitat (en aquells moments governada per CiU) i l'1,5% restant (que és el percentatge fins a arribar al 4%) es quedaria a la Fundació.

Hi ha molts altres documents que posen de manifest la relació entre obra adjudicada i cobrament de comissions a través dels patrocinis de Ferrovial al Palau de la Música. D'un document datat el 4 de setembre de 2002, en què apareix citat el nom de Carles Torrent (responsable de finances de CDC), es dedueix que després de l'adjudicació de la línia 9 del metro, per un total de 389 milions, també es cobra el 4%, i es destina a Carles Torrent el 2,5%. Així, com que la participació de Ferrovial va ésser del 22%, l'adjudicació va ésser de 84.492 milions d'euros aproximadament (14.082 milions de pessetes), i si se'n calcula el 2,5% s'obté la quantitat de 352,05 milions de pessetes. Per tant, les comissions pagades i corresponents al 2,5% (62,5 milions de pessetes) es resten de les noves, que són 352,05 milions de pessetes. Es veu com una part de la diferència es paga de gener a juliol del 2002 (175 milions de pessetes) i la resta (114,55 milions de pessetes) es reparteixen entre setembre i desembre del 2002 i gener i febrer del 2003. En un altre document, datat el 12 de febrer de 2003, el mateix dia en què Fèlix Millet es reuneix amb Jaume Camps i Carles Torrent, s'indica que s'ha adjudicat nova obra el febrer del 2003 i a finals del 2002, la qual ha generat unes comissions de 189 milions de pessetes (1.134 milions d'euros), que es reparteixen de març a octubre del 2003, i el mes de juny s'especifica un pagament de 10 milions de pessetes a la FRTF; efectivament, el 26 de maig d'aquell any es fa efectiu un pagament de 10 milions de pessetes (60 mil euros) a la FRTF en compliment del conveni signat el 29 de desembre de 2002. En un altre document, trobat en l'ordinador de Pilar Casanovas i que duu la data de 10 de juny de 2003, es fa referència a l'adjudicació de la línia 9 del metro per un import de 86.620.000 euros, adjudicació que és aproximadament equivalent a una que es va produir sobre la línia 9 en diverses adjudicacions del 2004 més una adjudicació del 2003, referides al tram aeroport i al tram d'accés al triangle ferroviari; en aquest cas, es calcula la comissió del 2,5% per una quantitat de 2.161.853,244 euros (tot i que es trasllada en pessetes) i es pacta un pagament en tres anys (a raó de 720.617 euros anuals, 120.102.958 pessetes) i a través de mensualitats de 10 milions de les antigues pessetes. S'observa com tres quantitats cobrades de Ferrovial i xifres facilitades pel Palau corresponents al 2004 sumen 721.000 euros (180.303,63, 240.404,84 i 300.506), que, sumats a les quantitats corresponents als convenis del 2005 (180.303,63, 180.303,83 i 300.506) i 2006 (180.303,63, 300.506, 80.334,64 i 191.116), coincideixen amb la quantitat resultant del 2,5%. En un document del 9 de setembre de 2003 també apareixen anotacions adreçades a Carles Torrent, en aquest cas per l'adjudicació de la Ciutat de la Justícia. La comissió es calcula a partir de la participació de Ferrovial en la UTE (el 22%) i es fixa en un 4% (3,5% per a CiU i 0,5% per a la Fundació). En un altre document, datat l'any 2004, figura la nova adjudicació de la L9 per 86.620.000 euros (14.412.355.000 pessetes). Novament s'aplica el 4%, amb què s'obtenen unes comissions totals de 3.464.800 euros (576.494.200 pessetes). I novament s'observa com el tracte de la L9 per a CiU és el 2,5% (dues tercers parts), 2.165.500 euros (360.308.875 pessetes). El repartiment es distribueix en tres anys (2004, 2005 i 2006), a raó de 721.833,333

euros/any (120.102.958 pessetes/any), repartit igual per als tres anys, a raó de 10 milions de pessetes mensuals. En un altre document, elaborat el 28 d'abril de 2004, es veu clarament com hi ha comparatius de deutes pendents entre Carles Torrent i Jordi Montull. També se'n desprèn que hi ha nous acords per al període 2004-2007. Resulta inversemblant un document datat el 8 de juliol de 2004, titulat «GPO i Obres», en què es passen comptes amb relació a les comissions de la L9 i altres obres de Ferrovial i es posa de manifest un excedent per les obres, que coincideixen, pel període, amb les obres fetes al Palau, que s'han demostrat excedentàries. El 21 de febrer de 2006 es crea un document que descriu la nova adjudicació de la Ciutat de la Justícia per 220.000.000 euros. Sembla que a Ferrovial li correspon el 22%, és a dir 48.400.000 euros. Novament la comissió és del 4%, és a dir 1.936.000 euros (322.123.296 pessetes) que es reparteix en 4 anys (2006 al 2009), és a dir 484.000 euros anuals (80.530.824 pessetes). El repartiment entre CiU i el Palau és novament de 2,5% i 1,5%, és a dir 1.210.000 euros per a CiU (201.327.060 pessetes) i 726.000 euros per al Palau (120.796.236 pessetes). Anualment, a CiU li corresponen 302.500 euros.

A més d'aquests documents, el quadre més complet és el que es va localitzar en un ordinador d'una exsecretària, en concret de Rosa M. Roca (qui, en la seva declaració a la comissió parlamentària, en va reconèixer l'autoria), que és datat el mes d'abril del 2008. En aquest quadre es recull una previsió dels patrocinis de Ferrovial i la distribució mes a mes. Es tracta d'un document que permet reconstruir el trencaclosques durant un any sencer i confirma, xifra a xifra i data a data, informacions que apareixen en altres documents, com ara les agendes de l'exdirectora financera del Palau, les factures d'Hispart, New Letter, SL i Letter Graphic, les dades bancàries dels ingressos de Ferrovial i el justificant del patrocini rebut per la Fundació Ramon Trias Fragas aquell any. En aquest quadre, una part dels 1.081.822 euros que és previst cobrar de la constructora espanyola es destinen a la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana; però la part més important (675.855 euros) es distribueix en una columna encapçalada pel nom de «Daniel», i s'observa que li correspon el 62,5% del total. El quadre es repeteix, en format de llista, el 29 d'abril, si bé en aquest cas només apareixen les quantitats de la columna «Daniel». En qualsevol cas, els 675.855 euros destinats a aquest «Daniel» es van repartint en dos conceptes: d'una banda, el pagament de la «subvenció» a la FRTF, per un total de 90.151 euros, que és previst liquidar el mes de juliol. Efectivament, el 24 d'aquell mes consta el pagament d'aquesta quantitat. Però en la mateixa columna que la FRTF se situen una sèrie de factures que coincideixen, exactament, amb els imports que es pagaran posteriorment a Hispart (una factura de 132.222 euros que se situa al mes de setembre i que, efectivament, es paga el 30 d'aquell mes), a New Letter, SL (en aquest cas, una primera factura de 76.605,24 euros –IVA inclòs– que es preveu per a abans del 15 de maig i que es paga l'endemà mateix, una segona factura de 104.575,16 euros que es preveu per al mes de juliol i es paga el 21 d'aquell mes, i una tercera factura de 94.052,8 euros que es preveu per al mes de novembre i es paga el 24 de desembre) i a Letter Graphic SL (en

aquest cas, una primera factura de 146.405,92 euros que es preveu per al mes de maig i que entra al Palau el dia 2 d'aquell mes i es liquida el 13, i una segona de 104.400 euros que es preveu per al mes de novembre i es paga l'11 de desembre). Cal remarcar que les dues darreres factures de New Letter, SL i Letter Graphic, SL es computen conjuntament en el quadre localitzat, assumint-ho com un mateix encàrrec.

El quadre anterior ens permet extreure diverses conclusions: d'una banda, si ens atenim a la data del document (el mes d'abril), resulta remarcable la precisió i la previsió amb què es treballa; de l'altra, si tenim en compte que els pagaments a la FRTF i a aquestes empreses (que, d'altra banda, apareixen en l'informe Deloitte com a empreses que no han pogut acreditar els serveis prestats al Palau de la Música) apareixen en una mateixa columna (encapçalada pel nom de «Daniel»), sembla evident que formen part d'un destinatari comú. Daniel Osàcar, durant la seva compareixença a la comissió parlamentària el passat 5 de juliol (sessió número 9), no es va identificar amb aquest «Daniel»; però les secretàries de Jordi Montull el van assenyalar com l'únic Daniel que mantenia contactes regulars amb llur superior; i, d'altra banda, les seves responsabilitats a la FRTF (una de les destinatàries dels pagaments previstos per Ferrovial) fan més versemblant que sigui ell el Daniel que apareix citat en el quadre. També s'ha de tenir en compte que els documents on apareix l'anotació «Daniel» fan referència a les comissions que s'han de pagar a la «Generalitat» i que ell era el responsable de finances de CDC.

En la mateixa documentació també apareix un quadre-resum que identifica els pagaments a «Daniel» des de l'any 2003 fins al 2008 i que podria correspondre als diners desviats cap a CDC durant aquell període, la qual cosa permet disposar d'una primera xifra, tot i que en un període inferior al de la presumpta col·laboració: 5.887.404 euros. Al marge d'això, les nombroses llacunes en la documentació i la impossibilitat d'accedir a algunes fonts (com ara les de la FRTF i CiU o els extractes de totes les entitats financeres que treballaven amb el Palau de la Música) han fet impossible resseguir, any per any, de quina forma es desvien aquests 5.887.404 euros; al marge, lògicament, de l'any 2008, en què es disposa del quadre analitzat més amunt. Si s'intenta aplicar la mateixa dinàmica que s'entreveu en aquest quadre del 2008 per al període del 2003 al 2007 (i, per tant, es comptabilitzen els pagaments a la FRTF i a les empreses Hispart, New Letter i Letter Graphic), mancaria per aclarir la destinació de bona part d'aquests diners.

En qualsevol cas, els documents analitzats permeten provar l'existència d'un circuit que s'iniciaria amb les adjudicacions d'obra pública a la constructora Ferrovial; aquesta empresa compensaria amb comissions que pagaria al Palau en forma de patrocinis, i aquesta institució, al seu torn, desviaria una part de les comissions a qui ha adjudicat l'obra, CiU (que en aquells moments és al govern de la Generalitat). La documentació del Palau de la Música, doncs, apunta clarament Fèlix Millet i Jordi Montull com a intermediaris en una trama de finançament il·legal via adjudicació d'obra pública.

També cal considerar, per entendre millor aquesta dinàmica, les observacions que la Sindicatura de Comptes fa en l'informe de fiscalització del 2006, quan analitza els procediments emprats per GISA en la contractació de la línia 9 del metro i de la Ciutat de la Justícia dels anys 2001 i 2002. Segons aquest informe, es posa de manifest que en els criteris de valoració de l'oferta tècnica, amb la puntuació corresponent, es defineixen subcriteris respecte dels quals no s'especifica la puntuació. En canvi, aquests subcriteris sí que són objecte de puntuació en l'informe de valoració. Els subconceptes no consten en el plec. I això pot fer variar l'adjudicació en un sentit o en un altre. La Sindicatura entén que la dita puntuació dels subcriteris hauria d'estar també explicitada en el plec de bases. També indica que, amb relació als criteris de valoració de les propostes dels licitadors per les obres i assistències tècniques adjudicades pel procediment obert i amb forma de concurs, s'ha vist que es valora el resultat de les obres anteriors amb GISA o Regsa o amb obres similars. La normativa comunitària no permet la consideració d'aquest criteri en el moment de la valoració de les obres. Aquestes dues pràctiques, que tenien lloc en l'època en què Pere Macias o Felip Puig eren consellers de Política Territorial i Obres Públiques, podien ben bé afavorir l'adjudicació a Ferrovial, i d'aquí vindria que en els documents trobats ja es parli de l'import d'adjudicació pendent.

Així doncs, en allò que fa referència als patrocinis de Ferrovial i a les vinculacions entre l'adjudicació d'obra pública i el pagament de comissions, aquesta comissió ha constatat que:

a) Amb relació als convenis de patrocini de Ferrovial, es constata un increment considerable de la quantitat patrocinada a partir de la temporada 2001-2002. A partir de la temporada 2002-2003, les aportacions es dirigeixen majoritàriament a l'Associació Orfeó Català.

b) No s'estableix una relació directa entre el patrocini de Ferrovial i el cost de l'acte patrocinat. L'empresa també assegura que no portava cap control en aquest sentit.

c) Es posen de manifest constants reunions i trucades telefòniques entre representants de Ferrovial, Fèlix Millet i Jordi Montull i màxims representants de la FRTF i de CiU.

d) Molta de la documentació facilitada pel Palau procedent dels ordinadors de les exsecretàries de direcció té relació amb adjudicacions d'obra pública, càlcul de comissions per aquestes adjudicacions i patrocinis de Ferrovial al Palau de la Música. En aquest sentit, hi hauria una correlació entre obra adjudicada a l'empresa constructora Ferrovial i el càlcul d'algunes comissions sobre obra adjudicada que apareix en els documents localitzats als discs durs de les secretàries de Fèlix Millet i Jordi Montull i que coincideixen exactament amb quantitats de patrocini de Ferrovial al Palau de la Música.

5.2.4. Factures sense justificar

La Comissió també ha analitzat determinades factures apuntades en l'informe previ de Deloitte, que corresponen a les empreses Hispart, New Letter, SL, i Letter Graphic, SL. A requeriment dels nous administradors

del Palau de la Música, cap d'aquestes empreses no ha estat capaç, fins avui, d'acreditar els serveis presumptament efectuats, més enllà de mostrar unes factures amb conceptes genèrics, reiteratius i amb molt poca informació. Tampoc no van poder aportar cap contracte marc de prestació de serveis ni cap altre document justificatiu de l'encàrrec, argumentant, en el cas de l'administrador de New Letter, SL, Pedro Luis Rodríguez Silvestre, que el seu programa informàtic elimina automàticament els pressupostos en el moment d'emetre les factures; una explicació inversemblant si ens atenem al fet que la immensa majoria del programari de comptabilitat precisament es caracteritza per impedir l'eliminació de qualsevol tràmit en el procés comptable. Aquesta precarietat, comuna a les tres empreses, no ha pogut ésser comprovada, atès que cap de les empreses no ha facilitat la informació requerida per la comissió parlamentària.

A partir d'aquests antecedents, la Comissió va aprovar la compareixença de representants d'aquestes empreses i del comercial d'una d'elles, Salvador Oller; però, al marge del primer compareixent, Pedro Luis Rodríguez, administrador de New Letter, SL, la resta de persones citades han comparegut a la Comissió acompanyats dels seus advocats, s'han limitat a llegir una declaració prèvia i tot seguit s'han negat a respondre les preguntes dels diputats. En qualsevol cas, les conclusions d'aquest apartat s'han hagut de fonamentar en una anàlisi de la documentació lliurada pel Palau de la Música i de les compareixences d'antics treballadors de New Letter, SL, i Letter Graphic, SL (no s'ha pogut localitzar cap treballador o treballadora d'Hispart), i també de les responsables de publicitat, cessió d'espais i manteniment del Palau de la Música.

Letter Graphic, SL. Les dades disponibles indiquen que aquesta empresa va facturar 361.287,80 euros en només dos anys, des del 2 de maig de 2008 (data de la primera factura que ens consta) fins al 16 de juny de 2009 (data de la darrera). A requeriment dels nous administradors del Palau, Letter Graphic, SL, ha estat incapaç d'aportar cap document que acrediti l'encàrrec o la realització d'aquests treballs (ni pressupost, ni albarans, ni mostres...). En una carta adreçada al nou administrador de la Fundació, Joan Llinars, l'empresa explicava que els pressupostos havien estat acceptats verbalment per Jordi Montull i argumentava que, «degut a la varietat, volum i complexitat dels materials que fan servir els nostres clients a les seves campanyes, ens és impossible tenir un arxiu de mostres, motiu pel qual no disposem d'elles». Alguns treballadors acomiadats de Letter Graphic, SL, van declarar, davant la comissió parlamentària, que aquesta empresa mai no havia treballat per al Palau; i, a més, van afirmar, d'una manera taxativa, que un dels clients principals de la seva empresa era Convergència i Unió, per a qui havien fet totes les darreres campanyes electorals, com a mínim des de l'any 2007 fins al 2009 (període en què se situen cronològicament les factures). Tampoc no sembla gaire versemblant que el Palau de la Música encarregués publictrameses (*mailings*) superiors als 100.000 euros, quan disposava d'una empresa que se n'encarregava i que facturava quantitats molt inferiors. Algunes empreses del sector consultades indiquen que aquestes quantitats només poden correspondre a

publitrameses d'un abast ampli (o bé tota la ciutat, o la província de Barcelona), que mai no va fer ni podia interessar el Palau de la Música, que acostumava a fer trameses selectives o anuncis d'un abast ampli; i que, en canvi, podria perfectament correspondre a una empresa d'abast nacional o un partit polític.

New Letter, SL. Es tracta de la mateixa empresa que Letter Graphic, SL; i, de fet, a partir del 2008 ambdues es van intercalant les factures amb pocs dies de diferència i d'una manera perfectament sincronitzada, la qual cosa ens fa suposar que formen part del mateix encàrrec desglossat en dos. Els formats i la numeració de les factures són molt semblants. De fet, si sumem les quantitats de cada dues factures, en alguns casos fins i tot coincideixen, com ara l'abril/maig del 2008, quan la factura FC0800395 de New Letter, SL, i la FC0800327 de Letter Graphic són enviades en només dos dies de diferència i pugen a 223.011,16 euros, mentre que el 16 de juny de 2009 (el mateix dia), New Letter, SL, envia la factura FC0900343 i Letter Graphic, SL, la FC0900321. La quantitat, en aquest cas, és de 223.233,88 euros, gairebé idèntica a l'anterior. Val la pena remarcar que, tant en el cas de Letter Graphic com en el de New Letter, les factures es paguen amb una puntualitat extrema, la qual cosa fa pensar que l'emissor les envia quan el pagador li dóna instruccions per a fer-ho: la factura FC0800327 de Letter Graphic, per exemple, duu la data del 2 de maig de 2008 i el taló corresponent és del dia 13 del mateix mes. Les anotacions aparegudes a les llibretes de l'exdirectora financera del Palau, en què se supedita el pagament d'aquestes quantitats a determinats ingressos procedents de l'empresa Ferrovial, confirma aquesta hipòtesi.

Si ens cenyim al cas concret de New Letter, SL, hem comptabilitzat 621.296 euros facturats al Palau des del 2 d'agost de 2007 (data de la primera factura) fins al 16 de juny de 2009 (quan es fa la darrera, poques setmanes abans que esclati públicament l'escàndol del Palau). Tot i que no hi ha constància de cap treball d'aquesta empresa al Palau de la Música, els apunts de Gemma Montull a la seva Agenda de Tresoreria (pàg. 10, que es pot trobar en el sumari del cas) indiquen un desviament d'un ingrés de Ferrovial per a pagar alguna factura, concretament la del 6 d'agost de 2008, per valor de 104.575,15 euros, al costat d'una altra quantitat (de 90.151 euros) pagada a la Fundació Ramon Trias Fargas. Hi ha, doncs, una clara vinculació entre els diners que ingressa Ferrovial al Palau i la liquidació de dos deutes: el compliment del conveni amb la Fundació Ramon Trias Fargas i el pagament de la factura de New Letter, SL.

Hispart, SA. En aquest cas, la documentació analitzada i els dos informes emesos per Deloitte ens revelen que va facturar 824.298,39 euros al Palau de la Música des del 30 de setembre de 2004 fins al 30 de setembre de 2008 per treballs que no es consideren justificats. En el cas de les primeres factures, cal subratllar que corresponen al fraccionament d'una factura de 336.774,11 euros, que es va anul·lar i, posteriorment, es va fraccionar en quatre mensualitats, des del 30 de setembre fins al 30 de desembre de 2004. Aquesta pràctica es repeteix en alguna altra ocasió i deixa entreveure un acord d'ambdues parts per a liquidar les quantitats en

dues o quatre mensualitats, ja sigui amb la voluntat de fer front a quantitats elevades o per a dissimular el cost total de les prestacions, extraordinàriament elevat si ens atenem a les despeses habituals del Palau de la Música en aquesta matèria. En la major part dels casos no hi ha cap pressupost, sinó únicament factures en què es reitera, com si es tractés d'una prestació habitual, de «serveis per a l'adequació de sales i espais en el Palau de la Música Catalana i Petit Palau», i «assistència tècnica». La responsable de manteniment del Palau, Marta Bas, va assegurar, amb referència a l'empresa Hispart, que «no l'havia sentit mai, aquesta empresa» (sessió 6, del 22 de juny de 2010), una afirmació molt semblant a la que va expressar Anna Morante, de l'àmbit de cessió d'espais. Tot i que no va voler respondre les preguntes dels diputats, en la seva declaració judicial l'administrador de l'empresa, Juan Manuel Parra, va assegurar que no podia especificar a quins treballs corresponia cadascuna de les factures, atès que no se n'elaborava pressupost i que eren els tècnics de l'empresa els que n'acordaven el preu amb la institució del Palau. Tot i aquest argument, durant la compareixença de les treballadores del Palau es va poder documentar una factura derivada d'un pressupost i que, presumptament, es pot qualificar com a falsa, atès que s'hi consigna una data per uns treballs quan, en realitat, aquell dia no figurava cap acte programat al Palau de la Música ni al Petit Palau, tal com van confirmar les mateixes treballadores del Palau, tot resseguint la programació que els fou facilitada.

CBM 10, SL. En la documentació apareguda, també hem pogut constatar una relació de pagaments, l'any 2003, fins a un total de 383.425 euros –la relació duia el títol «factures convergents». Les factures per treballs no efectuats van ésser emeses per l'empresa CBM 10, SL (empresa sense activitat aquell any), que sembla que ningú no coneixia. És per mitjà d'una demanda laboral interposada al Jutjat Social núm. 3 de Barcelona, que s'ha pogut relacionar aquesta empresa amb Color de Pipsa, SL; Pintors a Mida, SL; Pintura Alternativa, SL; Pintores Decoradores, SL, i Natur System, SL. Aquestes empreses tenen un denominador comú: formen part del conjunt de les empreses de la família Valsells –Clàudia Valsells, en la seva declaració, va reconèixer treballar per CBM 10, SL, tot i que no va dir la veritat respecte als seus càrrecs directius en empreses del grup i els seus treballs al Palau.

Josep Valsells Montagud era l'administrador de Natur System, SL, fins que l'empresa va ésser absorbida per Copisa el 2006, any en què també Daniel Osàcar en va deixar d'ésser l'apoderat.

Tot i que no ha estat possible substanciar la compareixença de representants de l'empresa Altraforma, la Comissió ha tingut coneixement de l'existència de factures irregulars pagades pels antics gestors del Palau de la Música a aquesta empresa: per una banda, hi ha dues factures (la 270000061, del 15 de febrer de 2007, d'un import de 69.298,40 euros, i la 27000322, amb data del 20 de maig de 2007, per un import de 61.480 euros) que, segons els nous gestors del Palau de la Música, no es correspondrien amb treballs efectuats en aquesta institució ni per aquesta institució; i, per una altra, cal constatar la coincidència entre el número d'ordre de treball

(el 380019000178) entre dues factures, una de les quals (la número 26000724, per un import de 23.988,80 euros i amb data del 30 de desembre de 2006) hauria estat liquidada per la Federació Convergència i Unió i l'altra (la número 27000061, per un import de 69.298,40 euros i amb data del 20 de maig de 2007), per la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana. A banda d'aquesta coincidència, que podria representar el fraccionament d'un mateix ordre del treball, les dades de la Sindicatura de Comptes revelen que aquesta empresa és proveïdora habitual, principal i preferent de CiU.

Amb referència a les factures sense justificar, doncs, aquesta comissió ha constatat el següent:

El balanç final, després de resseguir aquests tres casos, ens indica clarament que les factures analitzades no corresponen a treballs fets al Palau o per al Palau, sinó a tercers. Ni els treballadors de les empreses New Letter i Letter Graphic, ni les treballadores del Palau responsables de manteniment i de comunicació, no reconeixen aquestes empreses com a proveïdors del Palau.

D'altra banda, es constata l'existència de vinculacions d'aquestes empreses i treballs amb Convergència i Unió: en primer lloc, per mitjà de la procedència dels diners per a liquidar aquestes factures, que sempre se supediten a patrocinis de la constructora Ferrovial (igualment a allò que s'esdevé amb la FRTF); en segon lloc, per alguns documents del Palau de la Música, en què es vinculen recurrentment els dos conceptes (donacions a la FRTF i pagament de les factures d'Hispart, New Letter i Letter Graphic), sense que això es doni amb altres empreses o fundacions; i, finalment, per mitjà de llur caracterització com a proveïdors principals de CiU, tal com es posa de manifest en la documentació de la Sindicatura de Comptes sobre les darreres campanyes electorals. En tot cas, resulta necessari aprofundir en aquesta qüestió, atès que no hem tingut accés ni a la documentació comptable de CiU, ni a la de les empreses esmentades, els representants de les quals es van negar, en el seu moment, a respondre les preguntes dels diputats de la Comissió.

5.2.5. Trama de l'Ametlla del Vallès

La Comissió també ha analitzat la requalificació d'uns terrenys rústics de 44.443 m2 al terme municipal de l'Ametlla del Vallès, que el planejament urbanístic qualificava, antigament, com a sòl no urbanitzable. En llurs compareixences del passat 29 de juny, tant l'excalde d'aquesta població, Albert Palay, com el regidor de CiU Jaume Codina, van reconèixer que la requalificació «no va venir motivada per un interès municipal a desenvolupar aquella zona, sinó, sobretot, perquè necessitaven recursos per a la biblioteca», per la qual cosa queda acreditada la inexistència d'un interès urbanístic en aquesta modificació substancial del planejament municipal. En el cas de l'excalde, aquest també va declarar que en l'expedient hi havia memòria econòmica; però una anàlisi de la documentació lliurada per l'ajuntament d'aquest municipi i de la documentació que es pot trobar a la Comissió provincial d'urbanisme ens permet constatar la manca d'un estudi econòmic i financer, un document que ve determinat per l'article 23.3 de la refosa

dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística aprovada pel Decret legislatiu 1/1990, del 12 de juliol. D'altra banda, val la pena subratllar que el procés de requalificació, al marge de les cessions obligatòries segons la normativa urbanística, va comportar un benefici de 90.000 euros per a l'Ajuntament de l'Ametlla del Vallès (que es derivava d'aquesta modificació, tot i que el conveni no consta en l'expedient urbanístic), quan les valoracions de les plusvàlues generades per aquesta operació ens situarien més enllà dels 10 milions d'euros, segons les anàlisis més prudents.

La documentació analitzada posa en evidència, a més, algunes contradiccions en la declaració de l'excalde de l'Ametlla del Vallès. En la seva primera compareixença (que va tenir lloc el 29 de juny de 2010), Albert Palay va declarar que no s'havia reunit amb Fèlix Millet, promotor de la requalificació, «cap vegada fins la signatura del conveni». Contràriament, l'anàlisi de les agendes de l'expresident del Palau de la Música i d'alguns índexs de reunions apareguts als discos durs de llurs secretàries ens permeten documentar fins a 40 trobades amb Fèlix Millet des del 1999 fins al 2004, en alguns casos a la residència de l'expresident del Palau de la Música a l'Ametlla del Vallès. Val la pena remarcar que aquesta comissió ha pogut comprovar la veracitat de les agendes, atès que hi apareixen trobades perfectament contrastades, com ara la que va mantenir Angel Colom el 15 de setembre de 2000 o el dinar amb Felip Puig, Joan Llorc, Arcadi Calzada, Carles Díaz i el mateix Fèlix Millet, que va tenir lloc el 5 de novembre de 2002. A més, les secretàries de l'expresident del Palau de la Música han reconegut Albert Palay com una persona que es trobava de manera sovintejada amb Fèlix Millet. Hi ha indicis, doncs, que Albert Palay no va explicar la veritat a la Comissió, la qual cosa podria ésser constitutiva de delictes.

Resulta molt més complicat ressenyar el motiu de les trobades, i si realment es van fer efectives les voluntats que s'expliciten en diversos documents trobats al Palau de la Música, els quals es refereixen, recurrentment, al pagament d'un sou mensual a Albert Palay (que, a més, també rebria un «extra» de 20 milions de pessetes); al pagament de despeses electorals de l'agrupació d'independents i de la secció local de CiU; i al pagament de quantitats regulars al cap de llista de CiU, Jaume Codina. El primer document que fa referència al sou a l'alcalde és del 31 de desembre de 2001 i es tracta d'un pressupost de l'any següent, en què s'anoten algunes despeses extres, entre les quals el «pagament a l'alcalde». Després d'aquest, són constants els documents en què el president del Palau deixa rastre de la previsió d'aquesta despesa mensual. Tot i no disposar de l'extracte de tots els comptes amb què operava l'Orfeo Català, la Comissió vol fer notar que hi ha algunes coincidències entre sortides en efectiu i les quantitats que apareixen en alguns documents de previsions de despeses per comissions (que, en la vessant de «sou», parla de 1.502,53 euros); i, més a més, que en algun dels rebuts als quals hem pogut accedir apareixen les observacions següents: «Comissions AP», unes inicials que coincideixen amb les de l'alcalde de l'Ametlla, Albert Palay.

En allò que fa referència al pagament de diverses campanyes municipals de CiU a l'Ametlla del Vallès, la Comissió ha rebut del Palau de la Música una carpeta amb el títol «Campanya CiU. Esteve Escuer. Eleccions Ametlla. Maig 2007». Aquesta carpeta conté un pressupost detallat de la campanya electoral d'aquell any, per un import de 25.500 euros, i un quadre de pagament en què es preveuen tres mensualitats: una primera aportació de 10.000 euros per a l'1 de març, una segona de 7.500 euros per a l'1 d'abril i una darrera de 8.000 euros per a l'1 de maig, poques setmanes abans de les eleccions municipals. La mateixa carpeta també conté un rebut, signat per Esteve Escuer el 27 de febrer de 2007, en què aquest reconeix haver rebut de Fèlix Millet la quantitat de 13.000 euros. No s'han pogut contrastar aquestes dades amb representants de CiU a l'Ametlla del Vallès ni amb els extractes bancaris, però hi ha indicis del pagament de despeses electorals a CiU per part de Fèlix Millet que, si s'haguessin fet efectius, molt probablement caldria vincular a un presumpte cas de tràfic d'influències derivat de la requalificació urbanística.

En qualsevol cas, amb relació a la requalificació de l'Ametlla del Vallès, aquesta comissió ha constatat el següent:

Hi ha indicis d'irregularitats en l'expedient urbanístic de requalificació dels terrenys dels Avellaners de Can Plandolit, al municipi de l'Ametlla del Vallès.

Hi ha indicis que Fèlix Millet va pagar despeses electorals als representats de CiU del municipi de l'Ametlla del Vallès i, igualment, quantitats a l'alcalde i a l'agrupació d'independents d'aquest, si bé es desconeixen les quantitats exactes rebudes i si aquestes foren declarades fiscalment. En el cas d'Albert Palay, hi ha indicis raonables que aquest va voler ocultar les seves trobades mensuals amb Fèlix Millet, que diferents documents vinculen al possible pagament d'un sou mensual.

5.2.6. Destinació de fons del Palau de la Música i de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música al finançament irregular d'altres partits polítics i fundacions

Amb relació a la destinació de fons del Palau de la Música i de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música al finançament irregular d'altres partits polítics i de llurs fundacions vinculades, i al marge del cas de Convergència Democràtica de Catalunya, aquesta comissió constata que no ha tingut coneixement de cap fet que impliqués cap altre partit o fundació vinculada.

5.3. OPERACIÓ URBANÍSTICA DE L'HOTEL DEL PALAU DE LA MÚSICA

La Comissió ha analitzat també, per mitjà de diverses compareixences i de la documentació sol·licitada, l'operació urbanística que pretenia donar una nova configuració a l'entorn del Palau de la Música i millorar-ne la visió des de l'espai públic, amb una nova ordenació que eixamplaria el carrer de Sant Pere Més Alt en la confluència amb el carrer d'Amadeu Vives i amb una previsió d'usos hotelers transformables a residencials; per bé que aquesta qüestió és objecte d'una instrucció judicial i d'una comissió d'investigació a l'Ajuntament de Barcelona.

La Comissió ha constatat que el conveni signat entre la Generalitat i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música el 8 de març de 2006, tot i que estableix les garanties necessàries per a preservar els interessos públics, obliga la Generalitat a fer gestions complementàries per a percebre la compensació econòmica i evitar la pèrdua de valor del seu immoble patrimonial, o per a recuperar la situació de partida. En aquest sentit, i amb vista al futur, cal estudiar les mesures addicionals necessàries per a reforçar els mecanismes de garantia.

Tot i que aquesta operació urbanística responia a un interès públic, en aquest moment i a la vista de la resta d'implicacions que s'han generat, constatem que ha perdut la vigència. És en aquest sentit que sembla raonable impulsar la reversió, i si escau l'anul·lació, de la modificació urbanística que s'ha produït a partir d'aquest projecte.

5.4. AVALUACIÓ DEL FUNCIONAMENT DELS MECANISMES DE FISCALITZACIÓ I CONTROL DEL PALAU DE LA MÚSICA

5.4.1. Consorci del Palau de la Música

La Comissió ha constatat que la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques ha efectuat els informes anuals de control financer, d'acord amb el que disposa la normativa legal aplicable als consorcis de dret públic, per a tots els exercicis comptables compresos entre l'any 2002 (en què el control deixa d'ésser fet per la Intervenció municipal de l'Ajuntament de Barcelona) i l'any 2010. Així mateix, la Comissió ha tingut coneixement que, a partir de les evidències de possibles responsabilitats comptables constatades en el transcurs dels treballs de control financer corresponents a l'exercici del 2008 i, d'acord amb el que estableix la instrucció de la Intervenció general de la Generalitat, successivament es van fer dos informes especials, el primer referent a les anualitats del 2002 al 2008 i el segon, del 1998 al 2001.

Tot i l'elaboració periòdica dels informes ordinaris preceptius i dels dos informes especials posteriors, el fet que les irregularitats existents no hagin estat detectades durant un llarg període de temps en cap cas no pot ésser considerat un resultat satisfactori. En la mesura que la sortida de fons del Consorci cap a la Fundació, i especialment cap a l'Orfeó, ha estat degudament registrada i verificada, la Comissió considera que no pot determinar que hi ha hagut negligència en l'elaboració dels informes successius. No obstant això, ha pogut constatar un seguit de factors que han facilitat la continuïtat i la no-detecció de les pràctiques fraudulentament existents al Palau:

La realització de les accions de desviació de fons per mitjà dels organismes que, per llur caràcter privat, no estan subjectes a cap tipus de fiscalització externa.

La impossibilitat legal d'estendre les tasques de verificació a les entitats privades perceptores de fons provinents d'un consorci públic.

L'acumulació de càrrecs directius i de gestió dels tres ens que conformen el Palau en una única persona.

La confiança dipositada de manera generalitzada en el gestor del Palau.

La no-detecció de frau per l'auditoria privada (de la Fundació) ni per la intervenció pública (del Consorci).

A partir d'aquests elements, proposem l'adopció de les mesures de millora que es detallen a l'apartat propositiu final d'aquestes conclusions, que entenem imprescindibles per a evitar que es repeteixi un cas semblant.

5.4.2. Fundació Orfeó Català - Palau de la Música i Associació Orfeó Català

La Comissió ha constatat l'execució anual d'una auditoria externa de la Fundació, sense que es detectés l'existència de pràctiques irregulars en la seva gestió. La Comissió considera que no li correspon determinar l'existència d'una eventual negligència en l'elaboració de les auditories externes successives. No obstant això, considera que els mateixos factors que han estat esmentats com a determinants per a superar els controls al Consorci han estat també a l'origen dels resultats de l'auditoria.

Pel que fa a l'Associació Orfeó Català, la Comissió constata l'absència de cap mecanisme de control extern, tot i tractar-se d'un ens amb un pressupost certament elevat i dotat bàsicament a partir dels pressupostos de la Fundació i del Consorci. Al mateix temps, els circuits interns de formulació i aprovació dels comptes es complien de manera merament formal, sense cap tipus de fiscalització efectiva. No correspon als objectius de la Comissió determinar les eventuais responsabilitats dels membres directius de l'Associació, especialment pel que fa als responsables dels aspectes econòmics.

En l'apartat propositiu d'aquestes conclusions s'incorporen les propostes de millora que s'han considerat necessàries pel que fa als mecanismes de regulació i les exigències en la formulació i la verificació dels comptes tant per a les fundacions subjectes a la tutela del Departament de Justícia com de les associacions privades perceptores de fons públics.

5.4.3. Informes de la Sindicatura de Comptes

La Comissió ha considerat el contingut de l'informe de fiscalització elaborat per la Sindicatura de Comptes de Catalunya pel que a l'exercici del 2002 del Consorci del Palau de la Música, el qual advertia d'algunes de les mancances que posteriorment s'han revelat com a determinants perquè les pràctiques irregulars que s'han produït al Palau fossin possibles. Així mateix, la Comissió ha tingut coneixement de la no-inclusió del Consorci en els plans de treball de la Sindicatura, i del fet que la tramesa preceptiva de l'informe al Tribunal de Comptes no es va fer efectiva fins a l'any 2008.

5.5. CONCLUSIÓ GENERAL

Tot i que no és propòsit de la Comissió d'investigació, perquè és objecte de la instrucció judicial que està seguint diligències prèvies (3360/2009 del Jutjat d'Instrucció número 30 i 2613/2010 del Jutjat d'Instrucció número 10, ambdós de Barcelona), del conjunt de les compareixences tingudes en les sessions de la Comissió, de les proves documentals rebudes i analitzades, de totes les proves de convicció que han estat examinades es **conclou l'existència d'indícis que apunten la comissió**

de diferents fets que podrien ésser constitutius d'il·lícits perseguibles penalment (tal com apunta l'informe de l'Oficina Antifrau, a la pàgina 151: «tant l'aprofitament deslleial i en benefici propi com la facilitació de transaccions econòmiques entre adjudicataris de determinats contractes públics i responsables polítics amb capacitat concreta en les estructures del poder adjudicador, destinades en aquest cas a finançar la formació política corresponent amb possible rellevància penal»).

La Comissió ha constatat, del conjunt d'evidències obtingudes en el transcurs dels seus treballs, que **hi ha indicis suficients de causalitat entre obra pública adjudicada i el cobrament de comissions, per mitjà de l'entramat del Palau de la Música**.

Per tot això, la Comissió d'investigació conclou:

- Que cal donar trasllat d'aquest dictamen als jutjats d'instrucció competents, i posar a llur disposició el contingut de totes les actuacions durant la Comissió i del resultat de les evidències a les quals ha tingut accés, per tal que puguin ésser incorporades a les actuacions judicials.
- Que cal donar trasllat d'aquest dictamen al Ministeri Fiscal, igualment, pel que fa a les presumptes irregularitats de finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i la Fundació Ramon Trias Fargas (actual CatDem) per mitjà de cobraments de comissions associades a l'adjudicació d'obra pública.

6. RECOMANACIONS I PROPOSTES DE MILLORA

Atenent a les conclusions anteriors, el Parlament de Catalunya exposa les recomanacions següents, adreçades tant al Govern com a la mateixa cambra, amb relació a diversos temes.

6.1. RECOMANACIONS AMB RELACIÓ A L'AVALUACIÓ DEL FUNCIONAMENT DELS MECANISMES DE FISCALITZACIÓ I CONTROL DELS CONSORCIS

6.1.1. El Parlament recomana condicionar les transferències de recursos d'ens de dret públic a entitats privades a l'acceptació prèvia del perceptor del compromís de col·laboració en les eventuais fiscalitzacions que la Intervenció de la Generalitat i la Sindicatura de Comptes facin sobre la destinació dels recursos aportats. Aquest compromís s'haurà d'exigir independentment de la fórmula jurídica sota la qual s'efectuï la transferència (subvenció, contracte, aportació, transferència o qualsevol altra).

6.1.2. El Parlament recomana modificar la normativa reguladora de les capacitats de fiscalització de la Sindicatura de Comptes, per tal d'habilitar-la per a verificar que els recursos públics lliurats a qualsevol perceptor s'apliquin correctament.

6.1.3. El Parlament insta la Sindicatura de Comptes a considerar com a criteris d'inclusió preferent en el pla de treball anual dels ens públics que presentin una o diverses de les circumstàncies següents:

- a) Existència d'informes anteriors amb determinació d'eventuals responsabilitats comptables.

b) Existència d'elevades transferències econòmiques amb entitats amb coincidència personal en els estaments directius i executius.

c) Existència d'elevades transferències econòmiques amb entitats privades no sotmeses a fiscalització externa.

6.1.4. El Parlament insta la Sindicatura de Comptes a trametre els informes amb determinació d'eventuals responsabilitats comptables al Tribunal de Comptes dins el període d'un any comptat a partir de la data de l'aprovació de l'informe.

6.1.5. El Parlament recomana introduir l'exigència d'auditoria externa per a les associacions privades que rebin fons públics per un import superior a 200.000 euros anuals.

6.1.6. El Parlament recomana establir mecanismes de control efectius pel que fa al compliment del règim de responsabilitats personals, condicions d'exercici i conflictes d'interessos establerts pel Llibre tercer del Codi civil de Catalunya per a les persones que formen part dels òrgans directors de les diverses entitats públiques.

6.1.7. El Parlament recomana aprovar en el termini més breu possible la Llei del protectorat de la Generalitat per a les fundacions, i incorporar-hi les funcions i els mecanismes de control establerts pel projecte de llei actualment en tràmit al Parlament.

6.2. RECOMANACIONS AMB RELACIÓ A LA REGULACIÓ DE LES FUNDACIONS I LES ASSOCIACIONS VINCULADES A PARTITS POLÍTICS

6.2.1. El Parlament insta el Govern a fer, per mitjà del Protectorat, un control especialment acurat sobre les fundacions vinculades a partits polítics amb relació als recursos i els acords de col·laboració amb empreses i organitzacions, i una inspecció anual en col·laboració amb la Sindicatura de Comptes.

6.2.2. El Parlament recomana incorporar en el Projecte de llei del protectorat de la Generalitat per a les fundacions i les associacions d'utilitat pública, l'obligació que les fundacions vinculades a partits polítics facin públiques:

a) Els convenis signats amb altres entitats o empreses.

b) Les donacions econòmiques de qualsevol import, tant de persones físiques com jurídiques, que en cap cas no han de poder ésser anònimes.

6.3. RECOMANACIONS AMB RELACIÓ AL MARC NORMATIU DEL FINANÇAMENT DELS PARTITS POLÍTICS I DE LES CAMPANYES ELECTORALS

6.3.1. El Parlament recomana iniciar, en els àmbits parlamentaris pertinents en cada cas, la modificació de la normativa de finançament dels partits polítics per tal de regular els aspectes següents:

a) La participació dels partits polítics, directament o indirectament, en empreses o societats mercantils, o en els beneficis econòmics obtinguts per empreses o entitats mercantils.

b) L'eliminació de la possibilitat que les fundacions constituïdes pels partits polítics, les federacions de partits, les coalicions i les agrupacions d'electors puguin acceptar aportacions i donacions anònimes.

c) L'eliminació de la possibilitat que els partits polítics puguin acceptar o rebre, directament o indirectament, donacions de persones o empreses privades que, mitjançant un contracte vigent, prestin serveis o facin obres per a les administracions públiques, per a organismes públics o per a empreses de capital majoritàriament públic o que hagin prestat aquests serveis o fet obres en els dos anys anteriors, i l'establiment dels sistemes de pagament admissibles per a la donació en funció de l'import.

d) L'establiment de límits econòmics, tant en valor absolut anual com amb relació al pressupost del partit polític, per a les donacions procedents d'una mateixa persona física o jurídica, pel que fa el supòsit de donacions en efectiu.

e) La introducció de regulació pel que fa a les cancel·lacions o reduccions, sense contraprestació, dels deutes dels partits polítics amb entitats bancàries, en concepte de principal o d'interessos de préstecs obtinguts de les dites entitats.

f) La regulació de les donacions privades d'una persona física o persona interposada que presti serveis o facin obres o subministraments amb les Administracions i organismes públics, i de les procedents d'empreses, grups empresarials i multinacionals relacionats amb les administracions o governs estrangers.

g) La incorporació de l'exigència als partits polítics d'un sistema de control intern que garanteixi la intervenció adequada, i la comptabilització de tots els actes i documents dels quals es derivin drets i obligacions de contingut econòmic, conforme a llurs estatuts. L'informe resultant de la revisió ha d'acompanyar la documentació que cal lliurar al Tribunal de Comptes.

h) L'establiment del criteri d'accés públic als registres i arxius del Tribunal de Comptes i dels organismes de control de comptes externs autonòmics, que acullin la documentació comptable que els partits, les federacions, les coalicions i les agrupacions d'electors hagin lliurat a aquests organismes.

6.3.2. El Parlament insta les Corts Generals a:

a) Fer les modificacions legals proposades pel Tribunal de Comptes, relatives a les propostes de modificació en matèria de finançament electoral, aprovades pel Ple del Tribunal de Comptes el 24 de juny de 2010. En especial, les relatives a la rendició de comptes, l'adequació del finançament públic a les despeses electorals, el finançament privat, les despeses de precampanya, els conceptes de despeses electorals, les despeses assumides per tercers, la despesa per tramesa directa i personal de propaganda electoral i el règim sancionador.

b) Impulsar la proposició de llei orgànica per la qual es modifica la llei orgànica 8/2007, del 4 de juliol, de finançament dels partits polítics.

6.3.3. El Parlament recomana iniciar un procés d'adequació del marc normatiu que regeix les eleccions al Parlament de Catalunya per a incrementar les mesures de limitació, transparència i millor fiscalització del finançament i les despeses electorals. En concret:

a) Desenvolupar les mesures 39 i següents relatives a «Despeses i subvencions», proposades en l'Informe de la comissió d'experts creada per acord del Govern el 27 de març de 2007.

b) Desenvolupar íntegrament l'acord de transparència i autolimitació de despeses electorals del 2001, establint els mecanismes necessaris per a reduir la despesa electoral en els aspectes en què sigui possible.

c) Establir models de presentació de la documentació referida a despeses electorals, assegurant un lliurament clar i homogeni de la documentació per part de tots els partits polítics i candidatures, amb l'objectiu de facilitar i millorar la funció de fiscalització de la Sindicatura de Comptes.

No es poden fer efectives les subvencions si no s'han complert els deures de transparència davant la Sindicatura de Comptes. Seria un cas de sanció administrativa.

6.3.5. El Parlament es compromet a impulsar iniciatives que tinguin com a objectiu l'exigència de responsabilitats polítiques a les persones i els partits polítics que han rebut fons procedents del Palau de manera irregular i fraudulenta.

6.4. RECOMANACIONS AMB RELACIÓ A L'OPERACIÓ URBANÍSTICA DE L'HOTEL DEL PALAU

6.4.1. El Parlament proposa la reversió de la modificació del Pla general metropolità que ha comportat aquesta operació urbanística, per tal de tornar al punt de sortida i que es deixi sense efecte la permuta de qualificacions que afecta l'immoble propietat de la Generalitat.

6.4.2. El Parlament demana el màxim rigor i zel a l'hora de garantir els interessos econòmics de la Generalitat. A aquest efecte, i davant la possibilitat que en un futur es tornin a plantejar operacions similars a la que ens ocupa, la Generalitat sempre exigirà les màximes garanties en defensa dels seus interessos.

6.5. RECOMANACIONS AMB RELACIÓ A MESURES DE TRANSPARÈNCIA, BON GOVERN I LLUITA CONTRA LA CORRUPCIÓ

6.5.1. Tal com recorda la Memòria 2009 de l'Oficina Antifrau de Catalunya¹, «un dels cinc factors de lluita contra la corrupció que tant el Banc Mundial com la Unió Europea identifiquen és el retiment de comptes per part dels responsables polítics i de les institucions públiques, que requereix com a base la més àmplia transparència pública de les polítiques i actuacions de tots els organismes finançats amb fons públics. D'altra banda, el Consell d'Europa va adoptar el mes de juny de 2009 la Convenció sobre l'accés als documents oficials. Aquesta convenció va ser inicialment signada per 12 països. Per tal de poder signar-la i ratificar-la, Espanya haurà d'aprovar una llei d'accés a la informa-

ció que compleixi els requeriments mínims establerts pel Consell d'Europa». El Parlament es compromet a treballar amb aquests objectius i, en aquest sentit, insta el Govern a presentar una iniciativa legislativa oberta a la participació de les institucions de control i de la societat civil sobre l'accés a la informació pública de la ciutadania, com a mecanisme de prevenció dins el sistema institucional i polític que permeti incrementar la transparència, la rendició de comptes al conjunt del sector públic de Catalunya, a les entitats que exerceixin funcions públiques i a les que estan subvencionades amb fons públics, seguint les experiències iniciades als Estats Units d'Amèrica i a Suècia als anys seixanta, que han culminat amb lleis modèliques com la del Regne Unit, vigent des del 2005.

En la mateixa línia, cal crear webs específics amb cercadors i enllaços que permetin trobar amb més facilitat les informacions i tractar les dades obtingudes i que facilitin l'accés a la informació disponible en diferents organismes públics, tal com recomana l'Oficina Antifrau en la Memòria 2009 (pàgina 60).

6.5.2. El Parlament proposa al Govern elaborar i impulsar un pacte d'integritat en la contractació pública, seguint les indicacions de l'organització Internacional Transparency per a ajudar els governs, les empreses i la societat civil a lluitar contra la corrupció en l'àmbit de la contractació pública. El pacte d'integritat es va concebre als anys noranta i s'ha utilitzat en més de quinze països d'arreu del món. Es tracta d'un procés que inclou un acord entre un govern o una unitat del govern i tots els licitadors per a un contracte del sector públic, que estableix els drets i les obligacions en el sentit que cap de les parts del contracte no pot pagar, oferir, exigir o acceptar suborns, ni participar amb els competidors per a obtenir el contracte; a més, els licitadors estan obligats a revelar totes les comissions i despeses similars pagats per ells amb relació al contracte i s'hi ha de preveure un règim sancionador en cas d'incompliment.

6.6. RECOMANACIONS AMB RELACIÓ AL DESENVOLUPAMENT DE COMISSIONS D'INVESTIGACIÓ DEL PARLAMENT

6.6.1. La Comissió constata l'estricta compliment en la determinació dels seus objectius i en el desenvolupament dels seus treballs del contingut de l'article 59 de l'Estatut d'autonomia i de l'article 58 del Reglament del Parlament. Tot i reconèixer que, amb caràcter general, la creació d'una comissió d'investigació està motivada com a instrument de control parlamentari, res no impedeix que es pugui crear per a tractar altres temes que no tenen a veure amb el control de l'acció de govern, com és el cas que ens ocupa. Així es desprèn dels preceptes legals citats. I això ens porta a reafirmar la representativitat, l'autonomia i la capacitat del Parlament en el sentit de reforçar la potestat i la legitimitat per a crear comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic que sigui competència de la Generalitat sota els criteris que estableix el Reglament del Parlament.

6.6.2. Es proposa que el Parlament elabori un protocol de funcionament de les comissions d'investigació en el qual s'inclouï, entre altres informacions i recomanacions: terminis adequats per a l'accés a la informació;

1. Pàgines 58-60, <http://www.antifrau.cat/images/stories/documentos/agenda/Memoria2009.pdf>

mesures per a instar entitats i administracions a presentar la documentació; drets i obligacions a què es poden acollir els compareixents, i conseqüències de determinades actituds i normes per a evitar judicis de valor sobre la comissió per part dels compareixents, entre altres.

6.6.3. Amb relació als compareixents que han optat per no contestar les preguntes dels diputats o per no col·laborar amb la Comissió, cal dir que assenta un mal precedent i que és una clara mostra de falta de respecte cap a la institució del Parlament.

Aquesta comissió considera que l'article 59.2 del Reglament del Parlament («La mesa de la comissió, durant els treballs d'aquesta, ha de vetllar per la salvaguarda del respecte a la intimitat, l'honor de les persones, el secret professional, la clàusula de consciència i els altres drets constitucionals.») ha estat interpretat d'una manera excessivament generosa, per no dir errònia, atès que s'han inclòs tot un seguit de drets que només tenen aplicació en el procediment penal (els drets a no declarar contra un mateix i a no confessar-se culpable, de l'article 24.2, i el dret a no declarar de l'article 17.3 de la Constitució espanyola). Efectivament, els compareixents no ho feien en llur qualitat d'imputats (els que ho estaven), no ho feien en un procediment penal, ni ho feien davant un tribunal. Únicament se'ls demanava la col·laboració activa –facilitar explicacions, respondre les preguntes que se'ls formulés– en la tasca investigadora de la comissió. Aquest fet no requereix les garanties inscrites a l'article 17.3 de la Norma fonamental, que estan pensades específicament per a la protecció del detingut i no de les persones que compareixen en una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya (com tampoc no ho estan en casos com el d'una prova d'alcoholèmia).

Es proposa instar les modificacions legislatives i reglamentàries que es consideressin pertinents per tal que la no-col·laboració en una comissió d'investigació sigui mereixedora de sanció. Hauria d'ésser obligatori comparèixer i també declarar, amb l'única excepció de no fer-ho sobre ideologia, religió i creences (article 16.2 de la Constitució espanyola).

6.7. AMB RELACIÓ ALS RESULTATS DE LA COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ I POSSIBLES ELEMENTS POSTERIORIS

6.7.1. El Parlament manifesta que el treball de la Comissió s'ha basat en l'anàlisi exhaustiva de la documentació que li ha estat facilitada i el contingut de les compareixences que s'hi han tingut. És a partir d'aquests elements que s'elaboren i sostenen les conclusions que s'han exposat en els epígrafs immediatament anteriors. No obstant això, és probable que en el futur apareguin nous elements de judici que permetin ampliar, concretar o concloure algun dels aspectes que han estat objecte d'aquesta comissió. En aquest supòsit, òbviament correspondrà al Parlament determinar si és convenient, i si ho és en quin format, la posada en marxa d'algun tipus d'acció que complementi la tasca que ha dut a terme aquesta comissió.

6.7.2. El Parlament insta la Mesa del Parlament a traslladar aquest dictamen als jutjats d'instrucció de Barcelona que estan enjudiciant les irregularitats del Palau, i posar

a la seva disposició el contingut de totes les actuacions de la Comissió.

6.7.3. El Parlament insta la Mesa del Parlament a traslladar aquest dictamen al Ministeri Fiscal, i posar a la seva disposició el contingut de totes les actuacions de la Comissió i, en especial, les referents a les presumptes irregularitats en el finançament de Convergència Democràtica de Catalunya i la Fundació Ramon Trias Fargas (actual CatDem) per mitjà de cobraments de comissions associades a l'adjudicació d'obra pública.

7. ANNEX - INFORME ELABORAT PER L'OFICINA ANTIFRAU DE CATALUNYA

N. de la R.: L'annex es reproduïx a continuació de la signatura.

Palau del Parlament, 27 de juliol de 2010

El lletrat de la Comissió El president de la Comissió
Pere Sol i Ordis Pere Vigo i Sallent

ANNEX - INFORME ELABORAT PER L'OFICINA ANTIFRAU DE CATALUNYA

INFORME AL PARLAMENT SOBRE LES IRREGULARITATS DETECTADES EN LA GESTIÓ DEL PALAU DE LA MÚSICA

Informe de l'Oficina Antifrau de Catalunya a la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió en el Palau de la Música

Objecte: Eventual ús o destinació irregular de fons públics o els eventuais usos il·legítims i en benefici privat de la condició pública d'un càrrec, en relació a la possible utilització del Palau de la Música com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya.

Data: 26 de juliol de 2010

Índex

1. Antecedents
2. Consideracions de caràcter tècnic, jurídic i econòmic
 - 2.1. Objecte de la Comissió d'Investigació
 - 2.2. Habilitació de l'Oficina Antifrau de Catalunya
 - 2.3. Objecte del present informe
 - 2.4. Incidència dels processos penals en curs
 - 2.5. Anàlisi de les compareixences
 - 2.5.1. Consideracions metodològiques
 - 2.5.1.1. Prèvia
 - 2.5.1.2. De la direcció i ordenació dels treballs
 - 2.5.1.3. Citació dels compareixents
 - 2.5.1.4. De l'ordre i la forma dels interrogatoris
 - 2.5.2. Persones amb responsabilitats al Palau
 - 2.5.2.1. Expresident de l'Orfeó Català - Palau de la Música (Sr. Fèlix Millet i Tussell)

- 2.5.2.2. Exresponsable d'administració del Palau de la Música (Sr. Jordi Montull i Bagur)
- 2.5.2.3. Presidenta de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música (Sra. Mariona Carulla i Font)
- 2.5.2.4. Director executiu del Consorci del Palau de la Música Catalana des de 29.7.2009 (Sr. Joan Llinars)
- 2.5.2.5. Exdirectora general de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música (Sra. Rosa Garicano Rojas)
- 2.5.2.6. Exdirectora financera del Palau de la Música (Sra. Gemma Montull)
- 2.5.2.7. Comptador de l'Associació Orfeó Català (Sr. Manuel Bertrand i Vergés)
- 2.5.2.8. Tresoreria de l'Orfeó Català (Sr. Pablo Duran Basté)
- 2.5.2.9. Exsecretari de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música fins el 2004 (Sr. Joan Segura Pons)
- 2.5.2.10. Exsecretari de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música des del 2004 (Raimon Bergós)
- 2.5.3. Personal al servei del Palau
- 2.5.3.1. Secretaria personal del Sr. Fèlix Millet (Sra. Elisabet Barberà Blanco)
- 2.5.3.2. Secretaria de presidència (Sra. Pilar Casanovas Llaneras)
- 2.5.3.3. Secretaria de presidència (Sra. Cristina Torruella Cuello)
- 2.5.3.4. Àmbit de comptabilitat (Sra. Rosa Mª Roca Romero)
- 2.5.3.5. Àmbit de contractació (Sra. Mª Eugènia Morante Espech)
- 2.5.3.6. Àmbit de cessió d'espais i responsable de manteniment (Sres. Anna Morante Espech i Marta Bas Sintès, respectivament)
- 2.5.3.7. Àmbit de comunicació del Palau de la Música (Sres. Cristina Junceda Serrano, Adriana Mata Rana i Isabel Martínez Sánchez)
- 2.5.4. Interventor general de la Generalitat (Sr. Josep Maria Portabella i d'Alós)
- 2.5.5. Funcionari de la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques (Sr. Enric Fernández ferrer)
- 2.5.6. Auditoria de la Fundació per Gabinet Tècnic d'Auditoria i Consultoria, SA (Sr. Antoni Gràcia Martínez)
- 2.5.7. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Ponent de l'Informe de fiscalització 20/2002, de data 23.7.2002 relatiu al Consorci del Palau de la Música Catalana, exercici 2000 (Sra. Montserrat De Vehí i Torra i Sr. Antoni Martí Adelantado)
- 2.5.8. Protectorat de Fundacions (Sra. Ma. Elena Lauro Lacasa, directora general de Dret i Entitats Jurídiques del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya)
- 2.5.9. Informe pericial comptable de data 23.10.2009, emès per la firma auditora Deloitte, SL, i incorporat a les Diligències Prèvies 3360/2009 seguides pel Jutjat d'Instrucció núm. 30 dels de Barcelona, (Sr. Jorge Lledias Domínguez)
- 2.5.10. Contractistes (proveïdors)
- 2.5.10.1. Triobra (abans GPO)
- 2.5.10.2. CBM 10, SL
- 2.5.10.3. Letter Graphic, SL
- 2.5.10.4. Extreballadors de Letter Graphic, SL (Sr. Miguel Díaz Gutiérrez i Sres. Gemma Martínez Gómez i Ma. José Díaz Gutiérrez)
- 2.5.10.5. Tusquets-Díaz Arquitectes (soci Sr. Carles Diaz Gomez)
- 2.5.10.6. Mantenimientos Integrales FM2 i FM2 Instalaciones (Sr. Francisco Mañaricua Campins)
- 2.5.10.7. Hispart, SA (Sr. Juan Manuel Parra González)
- 2.5.10.8. HORENCAT (Sr. Jaime Landínez Gutiérrez, representant de l'empresa immobiliària)
- 2.5.11. Contractistes/Patrocinadors
- 2.5.11.1. Ferrovial (Patrocinador/contractista)
- 2.5.11.1.1. Director de Relacions Institucionals (Sr. Juan Elízaga Corrales)
- 2.5.11.1.2. Exdirectiu (Sr. Pedro Buenaventura Cebrián)
- 2.5.11.2. COPISA (Sr. Xavier Taulé Ferré)
- 2.5.11.3. Natur System, SL
- 2.5.12. Entitats de crèdit (Sr. Manuel Monroig Ramírez, director de l'oficina núm. 0500 de Caixa de Catalunya entre els anys 2004 i 2006)
- 2.5.13. Fundació vinculada a CDC (FRTF i CATDEM)
- 2.5.13.1. President de la Fundació Catalanista i democràtica -CatDem-, fundació privada (Sr. Joaquim Ferrer Roca)
- 2.5.13.2. Exdirector (Sr. Antoni Vives Tomàs)
- 2.5.13.3. Administrador (Sr. Daniel Osàcar i Escrig)
- 2.5.13.4. Director (Sr. Agustí Colomines Companys)
- 2.5.14. Exconsellers de la Generalitat en matèria de política territorial i obres públiques
- 2.5.14.1. Sr. Pere Macias Arau
- 2.5.14.2. Sr. Felip Puig Godes
- 2.6. Anàlisi de la documentació
- 2.6.1. De la documentació disponible i de la seva viabilitat com a mitjà de convicció
- 2.6.2. Cronologia dels fets
- 2.6.3. El Palau de la Música. Estructura i recursos
- 2.6.3.1. Estructura del Palau de la Música
- 2.6.3.2. Ingressos del Palau
- 2.6.4. Les entitats del Palau
- 2.6.4.1. El Consorci del Palau de la Música Catalana
- 2.6.4.1.1. Estatuts i òrgans del consorci
- 2.6.4.1.2. Règim jurídic del Consorci
- 2.6.4.1.3. Ingressos del consorci
- 2.6.4.2. Irregularitats detectades pels diferents informes de la Intervenció General de la Generalitat i de la Sindicatura de Comptes
- 2.6.4.3. La Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana
- 2.6.4.3.1. Introducció
- 2.6.4.3.2. Òrgans de Govern
- 2.6.4.3.3. Règim jurídic de la Fundació
- 2.6.4.3.4. Ingressos de la Fundació
- 2.6.4.3.5. Irregularitats detectades
- 2.6.4.4. L'Associació de l'Orfeó Català
- 2.6.4.4.1. Introducció
- 2.6.4.4.2. Òrgans de l'Associació

- 2.6.4.4.3. Règim jurídic
- 2.6.4.4.4. Recursos de l'Associació
- 2.6.4.4.5. Irregularitats detectades
- 2.6.5. Relació entre les aportacions de Ferrovial i les aportacions a la FRTF
- 2.6.5.1. Introducció
- 2.6.5.2. Contractes de patrocini entre Ferrovial Agroman, SA i el Palau
- 2.6.5.3. Col·laboració del Palau amb la Fundació Ramon Trias Fargas (FRTF)
- 2.6.5.4. Altra documentació provinent del Palau
- 2.6.5.4.1. Agendes de la Sra. Montull
- 2.6.5.4.2. CD's del Palau
- 2.6.5.5. Conclusions
- 2.7. Referència a aquelles altres qüestions que han estat tractades en el decurs dels treballs de la comissió però que no n'eren objecte *strictu sensu*
- 2.7.1. Afer de l'hotel del Palau
- 2.7.1.1. Compareixences
- 2.7.1.1.1. Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya (Hble. Sr. Antoni Castells Oliveres)
- 2.7.1.1.2. Directora general de Patrimoni (Sra. Immaculada Turu i Santigosa)
- 2.7.1.1.3. Propietari d'Olivia Hoteles (Sr. Manuel Valderama)
- 2.7.1.2. Anàlisi documental
- 2.7.1.2.1. Generalitat de Catalunya. Departament d'Economia i Finances
- 2.7.1.2.2. Ajuntament de Barcelona
- 2.7.1.2.3. Olivia Hotels
- 2.7.1.2.4. Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música
- 2.7.2. Requalificació urbanística a l'Ametlla del Vallès
- 2.7.2.1. Compareixences
- 2.7.2.1.1. Exalcalde de l'Ametlla del Vallès (Sr. Albert Palay Vallespinós)
- 2.7.2.1.2. Exregidor de CiU a l'Ametlla del Vallès (Sr. Jaume Codina Torruella)
- 2.7.3. Àngel Colom (Partit per la Independència)
- 2.7.3.1. Compareixences
- 2.7.3.1.1. Expresident del Partit per la Independència (Sr. Àngel Colom)
- 3. Conclusions
- 3.1. General
- 3.2. En l'àmbit de la metodologia i el procediment
- 3.3. En l'àmbit material
- 3.3.1. El finançament dels partits polítics
- 3.3.2. La funció pública de control

1. Antecedents

En data 15 de juny de 2010 va tenir entrada en el Registre de l'Oficina Antifrau de Catalunya –en endavant, l'Oficina- escrit signat pel President del Parlament, el M. Hble. Sr. Ernest Benach i Pascual, traslladant la sol·licitud de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música adreçada a aquesta Oficina per tal que cooperi amb dita Comissió mitjançant l'elaboració d'un dictamen de caràcter tècnic, jurídic i econòmic en relació a l'eventual ús o destinació irregular de fons públics o els eventuais usos il·legítims i en benefici privat de la condició pública d'un càrrec.

La comunicació, alhora, convidava l'Oficina a què pogués seguir *in situ* els treballs de la Comissió en el desenvolupament de les sessions.

El director de l'Oficina, mitjançant ofici de la mateixa data, respon a la sol·licitud de la Cambra en el sentit d'acceptar la cooperació interessada, designant dues persones al servei de l'Oficina a fi i efecte de ser presents a la Comissió. La incorporació d'aquests comissionats de l'Oficina té lloc de manera efectiva a l'inici de la quarta sessió de la Comissió, la tarda del mateix dia 15.6.2010.

2. Consideracions de caràcter tècnic, jurídic i econòmic

2.1. Objecte de la Comissió d'investigació

Cal remuntar-se a la sessió constitutiva de la Comissió d'Investigació que va tenir lloc el dia 2.6.2010 (Diari de sessions del Parlament de Catalunya, Sèrie C-Núm. 857, de 2.6.2010).

Una primera consideració a destacar és la indefinició, durant les primeres sessions de la Comissió, de quin havia de ser l'objecte dels treballs parlamentaris.

Les intervencions dels diputats i diputades membres dels diferents grups parlamentaris ha fet palesa la radicalment oposada visió que tenien de l'objecte de la Comissió un cop que aquesta ja havia estat formalment constituïda.

Per uns grups (PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA), la Comissió s'havia de centrar en un eventual finançament irregular dels partits polítics en el context general del vulgarment anomenat "Cas Palau". Altres, en canvi, pretenien anar més enllà, però amb diferent projecció; mentre pel PPC, a més del finançament irregular de partits, també calia examinar en general el control efectiu dels diners públics, per al Grup Mixt el que calia investigar prioritàriament era *"tot el que va passar al Palau de la Música"* sens perjudici que, en aquest context, també s'hagi de *"saber qui se'n va beneficiar i quines fundacions en van treure profit"*.

Des de la perspectiva de la seguretat jurídica (art. 9.3 de la Constitució), es pot afirmar que tot procediment és garantia. També, naturalment, el procediment que segueixen les comissions d'investigació. La garantia ho és, no només per als qui es puguin veure afectats pel procediment, sinó també per a tots aquells que d'una o altra forma hi intervenen, de manera que sigui raonablement previsible la successió d'actes que el procediment ordena i que constitueixen l'instrument que ha de possibilitar la finalitat perseguida. La clara determinació de la finalitat que es pretén aconseguir és fonamental. Així, per exemple, mentre en el procés penal es persegueix la veritat material, en el procés civil ho és la veritat formal delimitada per l'acció que s'exercita. L'objecte de tot procés és, doncs, fonamental, i si no apareix clarament delimitat, es corre el risc que el resultat pretès no s'assoleixi i que es malmetin esforços en el camí.

Ateses les reiterades discrepàncies en el si de la Comissió sobre el seu objecte, el seu President pren la determinació d'evacuar consulta a la Mesa del Parlament. No és fins la 4a sessió que es coneix el pronunciament d'aquesta en el sentit que entén que el que determina l'abast dels treballs de la Comissió no és el nom resumit amb el qual se la denomina a la Resolució 719/VIII, sinó la proposta vinculant signada pels grups parlamentaris que la proposaven.

L'objecte queda fixat, doncs, en els termes de la Proposta de resolució de creació feta pública al Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya núm. 729 de data 2.6.2010. En concret:

"Els grups parlamentaris sotasignants, d'acord amb el que s'estableix a l'article 58.3 del Reglament de la Cambra, sol·liciten la creació d'una Comissió d'investigació en relació a les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música sobre la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya".

2.2. Habilitació de l'Oficina Antifrau de Catalunya

El marc normatiu de referència ha de ser, prioritàriament, la pròpia Llei reguladora de l'Oficina, la 14/2008, de 5 de novembre.

L'article 4.3 d'aquesta Llei preveu la possibilitat que l'Oficina, a petició de les comissions parlamentàries d'investigació, pugui cooperar amb aquestes. Correspon al director de l'Oficina Antifrau valorar la sol·licitud i fixar els termes de la cooperació dins el marc normatiu.

És la previsió continguda en l'article 4.3 de la Llei 14/2008 la que justifica, més enllà de l'exigència constitucional de col·laboració interinstitucional a que venen subjectes tots els poders públics, el present pronunciament.

L'Oficina, a diferència del que succeeix en el context del legítim debat polític, resta subjecta al mandat legal d'imparcialitat o neutralitat en tota la seva actuació. La seva independència funcional i l'autonomia institucional que gaudeix, són instruments precisament al servei de l'esmentada imparcialitat. D'altra banda, la subjecció escrupolosa a la Llei i al Dret del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya constitueix principi rector de la seva actuació.

Finalment, no correspon en cap cas a aquesta Oficina substituir l'activitat investigadora que duu precisament a terme la justícia. Això ho prohibeix expressament l'article 7.2 de la Llei 14/2008. El mutu respecte a l'àmbit de competències pròpies de cada institució, el propi interès general de preservar els drets de les persones afectades, així com d'evitar interferències o duplicitats pertorbadores, ens obliguen a mostrar-nos especialment cautelosos en l'obtenció de conclusions de naturalesa jurídica que, per altra banda, podrien veure's ulteriorment desautoritzades pels pronunciaments judicials.

2.3. Objecte del present informe

Dins el marc de l'habilitació descrita en l'apartat anterior, l'informe de l'Oficina Antifrau de Catalunya té com a principal objecte aquell que alhora ho és de la comissió: les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música sobre la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya.

Val a dir, tanmateix, que fixada en aquests termes la comesa, les diputades i diputats han incorporat, en la pràctica, elements de convicció referits a d'altres temes que, si bé ultrapassen amb escreix l'objecte de la Comissió, per la seva eventual relació amb els fons públics, l'Oficina no pot deixar de referir-s'hi en allò que fa a la seva anàlisi tècnica, econòmica i jurídica. El seu tractament s'efectua en un apartat independent de l'informe.

2.4. Incidència dels processos penals en curs

És un fet notori que els treballs de la Comissió d'Investigació han tingut lloc trobant-se ja en marxa actuacions judicials penals d'instrucció. En el moment de realitzar l'informe que ens ocupa, es té constància que dos jutjats d'instrucció de Barcelona es troben investigant fets relacionats amb el conegut com a "Cas Palau de la Música".

Es tracta dels Jutjats d'Instrucció núm. 30 (Diligències Prèvies 3360/2009) i núm. 10 (Diligències Prèvies 2613/2010), ambdós de la ciutat de Barcelona.

La diferent naturalesa i projecció de la investigació penal i la de la Comissió parlamentària no planteja, d'entrada, problemes d'incompatibilitat entre ambdues.

El procés penal, hem apuntat més amunt, persegueix arribar a conèixer la veritat material, allò que realment va succeir i que podria encaixar en la descripció típica d'algun precepte contingut en els Llibres 2n o 3r del Codi Penal. La independència del Poder Judicial, garantida constitucionalment, es posa al servei d'aquesta missió, possibilitant que els jutges i magistrats, integrants tots ells d'aquest Poder de l'Estat, duguin a terme la funció jurisdiccional en dues fases processals diferenciades. Primer, en la instrucció o preparació del judici oral i, amb posterioritat, si escau, amb el judici oral públic on, amb totes les garanties, s'ha de produir el debat entre les tesis acusatòria i de defensa. Només al final d'aquest procés i si, mitjançant l'aportació de proves lícites de càrrec suficients, l'òrgan sentenciador arriba al convenciment que aquestes proves són suficients per desvirtuar la presumpció d'innocència que empara tot imputat, es pot emetre un pronunciament condemnatori que, necessàriament, declararà com a provats determinats fets.

Per la seva banda, la Comissió d'investigació obeeix a la lògica del control parlamentari. És un control netament polític que consisteix, en primer lloc i de manera inqüestionable, en la fiscalització de l'actuació de l'Executiu, fiscalització que s'emmarca no només en l'adequació a uns principis i valors constitucionals, sinó també en els de l'oportunitat, conveniència i encert de l'activitat governamental.

És en aquest context on s'han d'emmarcar les paraules del President del Parlament pronunciades en la primera sessió constitutiva de la Comissió d'Investigació: ***“Per últim, vull remarcar que aquesta comissió assumeix una alta responsabilitat, en exercici de la funció de control de l'acció de govern, tal com correspon al Parlament”*** (Diari de sessions del Parlament de Catalunya, Sèrie C – Núm. 857, de 2.6.2010).

Les conclusions de les comissions d'investigació són valoracions de naturalesa política. La finalitat d'aquestes no és declarar la responsabilitat jurídica de persones públiques o privades relacionades amb els fets matèria d'investigació, sinó establir, sobre tot, la responsabilitat política, per acció o per omissió, del poder públic al que l'assumpte concerneix, per estar relacionat amb qualsevol de les seves competències.

Resulta oportú citar la doctrina del Tribunal Constitucional (TC) derivada de la STC 39/2008, de 10 de març (Cas Tamayo i Sáez a l'Assemblea de Madrid, 2003). El TC parteix del fet que *“cal evitar tota confusió entre la tasca investigadora que puguin dur a terme les Assemblees autonòmiques o les Corts Generals i aquella que correspon als òrgans integrants del Poder judicial”*. Així, recordant la seva doctrina anterior, el TC assenyala que ***“les comissions parlamentàries, quan actuen en l'exercici de les seves facultats d'investigació i estudi, emeten, com els és propi, judicis d'oportunitat política que, per molt sòlids i fundats que resultin, no són idonis jurídicament per suplir la convicció de certesa que només el procés judicial garanteix”***. Aquesta distinció no només és predicable del resultat de la investigació sinó que s'aprecia en tota l'activitat desenvolupada per les comissions parlamentàries d'investigació, a les que no pot ser exigida l'objectivitat i imparcialitat pròpia dels òrgans jurisdiccionals.

El fet que jutjats i comissió parlamentària operin en plans diferents, insistim, possibilita que hi hagi coincidència en el temps entre els treballs d'uns i l'altra.

Com a consideració final, moltes de les preguntes i intervencions dutes a terme durant els treballs que ha desplegat la Comissió d'Investigació duen implícites declaracions de culpabilitat, de fixació de *quàntums* defraudatoris, etc., que encara no s'han produït per part de l'únic Poder de qui pot venir aquest pronunciament: el Judicial. El fet que hi hagi hagut una admissió pública i parcial dels fets per part dels principals imputats, tot i l'impacte extern evident, tampoc no predetermina res i, segurament, podria obeir a una estratègia processal que busca gaudir de futures circumstàncies atenuants de la responsabilitat criminal, a la desviació de l'atenció o a d'altres finalitats espúries.

2.5. Anàlisi de les compareixences

2.5.1. Consideracions metodològiques

2.5.1.1. Prèvia

En els apartats següents d'aquest informe, a banda de certs aspectes procedimentals, es pretén analitzar el contingut d'aquelles compareixences que han tingut lloc durant les diferents sessions de la Comissió i que es consideren de rellevància en atenció a l'objecte d'aquesta¹.

L'Oficina no pretén amb aquest exercici, certament prolix (han estat un total de seixanta intervencions concentrades en onze sessions), exercir de mera fedatària pública del que s'ha dit. Per això ja hi ha el diari de sessions del Parlament.

Es tracta d'analitzar, des del punt de vista tècnic, aquells aspectes més destacats de cada declaració –o de la seva manca- i valorar-ne l'abast que puguin tenir com a font de convicció.

És per això que la sistemàtica per la que s'ha optat consisteix en fer un breu resum del contingut de cada compareixença per procedir, tot seguit, i sempre que el relat del compareixent no sigui per sí mateix prou revelador, a efectuar-ne l'esmentada valoració en forma d'observacions.

¹ Aquelles compareixences que guarden relació amb d'altres temes tractats en el decurs dels treballs de la Comissió són, en el seu cas analitzades en l'apartat corresponent.

2.5.1.2. De la direcció i ordenació dels treballs.

La Comissió d'Investigació, contràriament al que és la regla general de tenir una Mesa com a òrgan rector col·legiat, fent ús de la facultat contemplada en l'article 42.5 del Reglament del Parlament, s'ha dotat exclusivament d'una presidència que actua com a òrgan rector unipersonal, presidint i ordenant els treballs de la Comissió.

Aquesta opció afavoreix una gestió més acord amb les facultats pròpies de qualsevol activitat investigadora. La presidència gaudeix, en conseqüència, de més llibertat de maniobra però, alhora, es veu augmentat el seu protagonisme en la direcció i ordenació dels debats, de manera que del seu encert o desencert depèn en major mesura la correcta orientació dels debats a la finalitat perseguida.

Certament, val a dir-ho, la tasca a la que ha hagut de fer front el President de la Comissió no ha estat fàcil. Els inicials dubtes sobre quin era l'objecte concret –qüestió a la que hem fet referència a l'apartat 2.1 d'aquest informe–, la mateixa complexitat del tema, l'escàs temps disponible, l'abundant documentació a analitzar i, en definitiva, la legítima pugna política que, es vulgui o no, ha acabat impregnant bona part de les sessions, han estat importants condicionants.

En aquest punt, l'Oficina voldria destacar aquells fets que han anat sorgint al llarg de les sessions i que, entén que haurien de ser objecte de reconsideració de cara al futur, amb l'exclusiu ànim de contribuir a la millora del funcionament de les comissions d'investigació.

D'entrada caldria evitar el màxim possible posposar determinades decisions a consultes que no puguin ser resoltes en unitat d'acte. En cas contrari, es produeix el risc de trencar el fil conductor dels treballs, comprometent-ne la coherència.

Pel que fa a l'ordre en les sessions –el que en terminologia judicial s'anomena *policia d'estrades*– no es pot passar per alt. En aquest sentit, **resulta inadmissible el fet que diverses persones de les que han comparegut hagin mostrat una actitud desafiant o, fins i tot, bel·ligerant amb els membres de la Comissió.**

Serveixin d'exemples destacables, el d'algú que ha posat en dubte la pròpia Comissió (Sr. Àngel Colom. 29.6.2010 transcripció, pàg. 93), algú altre com el representat de l'empresa Hispart, S.A., Sr. Manuel Parra, fent perdre el temps a la Comissió amb

Albert Palay, exalcalde de l'Ametlla del Vallès, qui durant la seva segona compareixença (19/07/2010) adopta un to irònic en el diàleg que manté amb un diputat en el moment que aquest li pregunta sobre un nota trobada en la documentació tramesa que conté l'expressió "*comissions AP*". El compareixent respon irrespectuosament que "*pot ser Alianza Popular*". El diputat li retreu que no faci broma i l'exalcalde insisteix i afegeix "*aigua potable, per pagar la companyia d'aigües*".

La Comissió d'Investigació i les persones que la integren són creditors del màxim respecte institucional. Amb independència del major o menor encert que es pugui tenir en el desenvolupament dels seus treballs, qui compareix ho fa davant persones que integren la Institució paradigma de la legitimitat democràtica: el Parlament. En aquest sentit, les formes tenen un paper molt important. A cap compareixent no se li permet faltar al respecte a la Comissió i, correlativament, a aquesta li correspon impedir, de manera activa, que això succeeixi, fent els advertiments oportuns o, fins i tot, posant fi a la compareixença si no hi ha altra manera d'evitar que es perpetui la situació.

Des d'una altra perspectiva, l'experiència d'aquesta Comissió d'Investigació, ha posat de manifest la necessitat ineludible d'una major flexibilitat en l'adequació dels treballs.

Per exemple, no sempre els membres de la Comissió han disposat amb l'antelació suficient de la documentació que havia de servir de base per a l'interrogatori dels compareixents (cas de la compareixença del Sr. Antoni Gràcia Martínez, auditor de la Fundació en el període 1999-2008). Aquesta disfunció podria ser fàcilment salvable si la presidència de la Comissió disposés de prou marge de maniobra per a decidir el seu ajornament o, fins i tot, noves compareixences revelades com a pertinents a la vista de la informació que es vagi incorporant. La decisió hauria de recaure, per raons d'eficàcia, exclusivament en la presidència, en comptes de sotmetre-la cada vegada a votació.

Això resultaria coherent amb l'opció d'una presidència unipersonal, faria guanyar agilitat als treballs i, al mateix temps, seria respectuós amb el pla de treball inicial que, aquest sí, hauria estat fixat amb la participació dels portaveus dels grups parlamentaris, tal i com preveu l'article 42.5 del Reglament del Parlament.

2.5.1.3. Citació dels compareixents.

La forma com són cridades a comparèixer les persones davant la Comissió no és neutra. La fórmula emprada en la corresponent diligència de citació utilitza l'expressió "*per tal que aporte el vostre testimoni sobre les irregularitats esmentades*". Els requeriments que fa el President del Parlament no contenen cap indicació relativa respecte el fet que els compareixents disposen d'un temps inicial (10 minuts) per manifestar allò que considerin oportú o que poden assistir valent-se de documentació o escrits.

La fórmula prevista amb caràcter general al Reglament del Parlament per substanciar les compareixences (article 50), a la llum del present cas, es podria haver revelat com inadequada. En efecte, la condició de les persones cridades a comparèixer pot ser molt diferent. En alguns casos es tracta d'autoritats o funcionaris que són cridats per raó del seu càrrec. En d'altres, en canvi, es crida a ciutadans particulars. En aquest darrer supòsit no sembla tenir gaire sentit que aquests disposin d'un temps inicial per "*informar sobre l'objecte de la compareixença*".

Correspon a qui els ha cridat iniciar el torn de preguntes; altrament, la intervenció inicial pot derivar, com hem tingut ocasió de comprovar, en un al·legat consistent en la lectura d'un escrit elaborat prèviament per, acte seguit, dir que no es pensa contestar a cap altra pregunta. Això suposa privar de tot sentit la compareixença i deixar en mans de la persona convocada i no dels representats del poble, el domini de l'acte.

A títol il·lustratiu, val a dir que, del total de seixanta persones compareixents, trenta-tres han fet ús d'aquesta possibilitat de fer un discurs previ.

La fórmula general emprada en aquest cas, doncs, no resulta adequada per a les Comissions d'Investigació, atesa la seva naturalesa indagatòria.

2.5.1.4. De l'ordre i la forma dels interrogatoris.

Es constata que, amb independència de quin grup ha estat el que ha proposat determinada compareixença, l'ordre que se segueix és sempre el mateix. Això contravé el que preveu l'article 50.1 del Reglament, que disposa que intervinguin en primer lloc el grup o grups que l'han sol·licitada. Aquesta manera de procedir dificulta la tasca, ja que sovint fa recaure el pes de formular les primeres preguntes en membres de la Comissió que potser no tenen especial interès en la intervenció, la qual cosa s'ha vist

També pot resultar distorsionant la simultaneïtat de compareixences. Aquest ha estat el cas de la declaració conjunta de tres extreballadors de la mercantil Letter Graphic, S.L. (15.6.2010, transcripció sessió tarda pàg. 65). Altres exemples els trobem amb les compareixences de diverses persones treballadores del Palau (dels àmbits Cessió d'Espais, Manteniment i Comunicació).

Diverses són les raons que desaconsellen aquesta manera de procedir. En primer terme, es pot veure dificultada l'ordenada successió dels interrogatoris, com efectivament va succeir (vid. pàg. 83 sessió de tarda 15.6.2010). En segon terme, i més important encara, cal tenir present que la finalitat de la Comissió és indagatòria per la qual cosa no té sentit rebre manifestació de manera col·lectiva malmetent l'oportunitat de contrastar versions que, per separat, podrien aportar més llum. Finalment, es pot transmetre la idea que no tothom mereix la mateixa atenció per part de la Comissió, la qual cosa no es correspondria amb la realitat i amb el respecte que tota persona mereix, sobre tot si ens atenem al fet que les principals responsabilitats de l'afer sembla que puguin recaure precisament en aquelles persones que han estat cridades a títol individual.

En un altre ordre de consideracions, abans fèiem esment del respecte que els compareixents han de tenir envers el Parlament i les seves comissions. Però tant o més important que això, és que la Institució es mostri exquisida també en el tracte que dispensa a les persones compareixents. En particular, resulta preocupant el tractament iniquament rebut per aquells compareixents alhora imputats en causa criminal.

Ha estat una constant que aquestes persones hagin optat, legítimament, des del punt de vista del dret a la defensa que empara a tot imputat, per guardar silenci i no contestar cap de les preguntes que se'ls formulaven. Arribats a aquest punt, mantenir la presència dels compareixents als sols efectes que hagin d'escoltar les successives intervencions dels membres de la Comissió, resulta atemptatori a la dignitat de la persona, alhora que inútil des d'un punt de vista pràctic.

Correspon, en primer terme, a la màxima institució representativa del poble, garantir el mandat contingut a l'article 10.1 de la Constitució de preservar la dignitat de la persona com a dret fonamental. En la pràctica, tal situació és un excés en tant que integra una mena de reprensió pública que, a tots els efectes, és una sanció, en aquest cas, anticipada i, per tant inadmissible en un estat de dret.

Caldria, de cara al futur, evitar aquesta manera de procedir i reconduir el silenci dels imputats oferint-los, un cop ja han manifestat la seva negativa a declarar, la possibilitat d'abandonar la seu de la Comissió.

2.5.2. Persones amb responsabilitats al Palau.

2.5.2.1. Expresident de l'Orfeó Català – Palau de la Música (Sr. Fèlix Millet i Tussell)

Compareix amb assistència lletrada. Llegeix un escrit manifestant que per trobar-se imputat en el procediment judicial, i seguint el consell de la seva advocada, no farà cap declaració.

2.5.2.2. Exresponsable d'administració del Palau de la Música (Sr. Jordi Montull i Bagur)

També compareix assistit d'advocat i adopta exactament la mateixa actitud que el Sr. Millet.

2.5.2.3. Presidenta de la Fundació Orfeó Català – Palau de la Música (Sra. Mariona Carulla i Font)

Compareix sola i fa lectura d'un escrit. Relata les seves vivències dels darrers onze mesos, després que el passat 27.7.2009 fos nomenada presidenta de l'Orfeó Català, càrrec que automàticament la feia presidenta de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música i del Comitè Executiu del Consorci Palau de la Música. La compareixent destaca que aquesta pluralitat de càrrecs, que obeeix a la complexitat dels òrgans de govern de la institució coneguda com Palau de la Música, actualment està en revisió. La seva preocupació ha estat cooperar amb la Justícia i defensar la continuïtat del Palau. El primer que fa es nomenar un director executiu, el Sr. Joan Llinares. Amb aquesta decisió pretén separar la presidència de la gestió, un dels principals problemes que ha originat la falta de transparència de la institució, segons la compareixent.

En un punt de la seva intervenció, la compareixent fa una descripció de l'entramat d'institucions que formen el conegut com a Palau de la Música: *“Primer de tot, hi ha l'Associació Orfeó Català, propietària de l'edifici del Palau de la Música, que té com a missió la promoció de la cultura a través de la música. En segon lloc, la fundació Orfeó Català - Palau de la Música, dedicada a activitats que ajudin al compliment dels objectius de l'Orfeó Català. I, en tercer lloc, el Consorci Palau de la Música Catalana, entitat pública formada per la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri de Cultura, i la seva missió és la conservació i gestió del Palau de la Música i el desenvolupament d'activitats de foment de la cultura. I, per acabar, recentment, doncs, l'Associació Cor de Cambra, que gestiona el cor professional del Palau de la Música. Totes aquestes entitats estaven presidides pel senyor Millet, exceptuant el cas del consorci, on era el president del comitè executiu”.*

Per acabar amb aquesta situació ha procedit a fer alguns canvis: adequar el patronat de la Fundació per fer-lo operatiu, concentrant-lo en 12 membres. Constitució de la Comissió de Comptes, per atorgar una eina de control de la gestió de forma separada a la presidència i a la direcció executiva. Creació d'una Comissió Estatutària per estudiar la reforma dels Estatuts de l'Orfeó.

Conclou amb la seva visió personal: se sent enganyada des de tots els punts de vista per l'anterior equip gestor.

Iniciat el torn de preguntes, explica que quan Millet gestionava el Palau, ella era a la Junta de l'Orfeó, els últims anys com a vicepresidenta, al Patronat de la Fundació (Comissió Delegada) i al Consorci. Preguntada sobre si l'acumulació de poders de Millet i Montull en algun moment es va posar en qüestió, contesta dient que la Institució anava bé, la confiança era total i no hi havia motiu de sospita.

Pel que fa al tema de l'hotel: s'havia parlat molt per sobre, el que sí tenien clar és que el promotor de l'hotel seria un tercer. A ells no els arribava la informació al detall, tot ho portaven Millet i Montull. Reconeix que han rebut la reclamació de la Generalitat de 5,6 milions d'euros per la pèrdua de valor patrimonial i contesta que no tenen previst pagar res, les obligacions són d'Olivia Hotels.

La compareixent confirma que les reunions de la Junta Directiva de l'Orfeó es feien cada mes, mes i mig.

Preguntada si coneixia alguns proveïdors (New Letter, Hispart, Letter Graphic) comenta que ella abans de juliol de 2009 no en coneixia cap. A partir d'aquesta data, l'únic que pot fer és remetre's a allò que han dit les treballadores del Palau. Millet no els va informar mai del conveni signat amb la Fundació Espai Catalunya (Àngel Colom). No està clar el que s'ha pagat (12.500 o 25.000 €). No hi ha cap acord amb Colom per retornar els diners. Millet tampoc els va informar del conveni amb la Fundació CatDem: *"no hi és en cap acta, ni ens va informar ell, ni a la junta, ni en privat"*. Preguntada sobre si considera normal que diners de la Fundació del Palau passessin a la Fundació CatDem, respon que ella no fa judicis de valor ni opinions, el que valdrà és el que dirà el jutge.

Preguntada sobre si Gemma Montull era una persona metòdica, la compareixent diu que desconeix com treballava. Quan anava a presentar els números, ho feia bé, però no pot concloure que fos metòdica.

No té constància que el 2008 s'hagués fet una campanya de captació de socis com per justificar una factura de més de 100.000 €.

La compareixent diu que no coneixia al Sr. Carles Torrent, però sí a Daniel Osàcar, de quan eren nens, però no de cap tema relacionat amb el Palau.

La compareixent confirma que fa tres setmanes els ha estat retornada tota la documentació que els Mossos es van endur el 23 de juliol de 2009 i encara no l'han analitzada (pàg. 40).

Quan la Sra. Carulla és preguntada per quina era la relació d'informació i de contacte que hi havia amb les institucions en el si del Consorci, ella explica que en els anys que va ser al Consorci: *"hi havia la relació a la junta, no? Estàs en una junta que hi ha gent del Palau i gent de les tres institucions –del Ministeri, de l'Ajuntament i de la Generalitat-. La relació era d'assistir en una junta conjuntament"*.

Observacions. El relat de la compareixent, per la seva posició en el Palau de la Música, ens aproxima a quin era l'entorn on es desenvolupava l'entramat relacional del Palau. Les màximes institucions representatives havien cedit la pràctica totalitat dels poders efectius en una única persona. Aquesta persona gaudia de la confiança de tothom. Això s'acabava traduint en que fins i tot en el cas del Consorci, com a ens públic, les reunions esdevenien un mer tràmit sense contingut real de contrast o control de la informació.

2.5.2.4. Director executiu del Consorci del Palau de la Música Catalana des de 29.7.2009 (Sr. Joan Llinares).

Després d'explicar resumidament que la Institució del Palau de la Música en realitat és un complex organitzatiu integrat per quatre entitats jurídicament diferenciades (Consorci, Fundació, Associació Orfeo i Associació Cor de Cambra) afirma que, a la pràctica tot funcionava pel sistema de caixa única, i era gestionat directament per un mateix Departament Financer i un President Executiu.

Les especials circumstàncies que han envoltat l'assumpció del càrrec per part d'aquesta persona, la situen en una posició força rellevant en la identificació del punt de partida.

A la seva intervenció, dona compte de les dificultats amb que es va trobar atès l'*statu quo* existent a data 30.7.2009, quan bona part de la documentació era al Jutjat d'Instrucció núm. 30 de Barcelona arran l'escorcoll policial del 23.7.2007, i amb, a excepció del Sr. Millet, tot el seu equip directiu encara era dins el Palau, gaudint plenament, a més, de totes les atribucions i poders. Aquesta circumstància venia agreujada per la indefinida situació processal dels fins llavors gestors (Srs. Millet i Montull), ja que la seva formal imputació no tindria lloc fins força més tard.

Manifesta també que s'estan trobant amb força dificultats per auditar la Fundació i l'Orfeo perquè la informació comptable necessària figura entre la documentació que va ser intervinguda el dia 23.7.2009 i no ha estat fins fa poques setmanes que s'ha pogut començar a examinar.

Quan és preguntat per si té constància "*fefaent*" que s'hagi pogut utilitzar el Palau de la Música per pagar comissions d'obra pública a Convergència Democràtica de Catalunya, respon que **no pot respondre ni en sentit afirmatiu ni negatiu atès que resta encara molta documentació per examinar per part de la Fiscalia en la que apareixen documents "*estrany i sorprenent*" que parlen d'adjudicacions d'obres de fora del Palau** (notes mecanografiades en què es parla d'adjudicacions de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i L'Hospitalet o de la Línia 9 del metro).

Confirma que davant l'exigència de pagament –per quantitat indeterminada– que la Direcció General de Patrimoni ha fet a la Fundació, en aplicació del conveni de març de 2006 subscrit entre la Generalitat i el Palau, han presentat recurs d'alçada per considerar que el Palau no deu res a ningú.

Explica que **aquest any (2010) ha començat el retorn dels 632.000 € que des de la Fundació s'havien pagat a la FRTF, amb base a uns convenis que poden ser considerats nuls** perquè per poder-los signar calia haver obtingut les autoritzacions tant de la Junta Directiva (Orfeó) com del Patronat (Fundació). **Aquests convenis els causen estranyesa perquè les finalitats del Palau i les de la Fundació beneficiària no són coincidents.**

Preguntat per si va poder comprovar l'efectiva realització per part de la FRTF de les activitats a què es comprometia en els convenis, respon que durant l'època de gestió del Sr. Fèlix Millet el funcionament de la justificació de despesa/convenis *"no era especialment acurat"*.

Preguntat per **la facturació de les mercantils Letter Graphic, New Letter i Hispart**, respon que sumades arriben a uns 2.000.000 € pels conceptes de bustiades en campanyes de captació de nous socis. Afirmar que **això no els quadra de cap manera** i que ateses les evasives d'aquestes empreses van haver de requerir-les judicialment. Tota aquesta facturació està pendent de ser clarificada per via judicial.

A preguntes del diputat representant d'ERC sobre el document elaborat per aquesta formació política que, segons afirma, permetria visualitzar clarament com els pagaments que el Palau feia a la FRTF tindrien el seu origen immediat en pagaments que la mercantil Ferrovia prèviament havia fet al Palau de la Música, manifesta que **tota la documentació original continua trobant-se en poder del Jutjat d'Instrucció núm. 30 de Barcelona i està sent examinada pels pèrits judicials** (pàg. 27). El que sí tenen són arxius informàtics, altra cosa és *"el caràcter que puguin tenir de prova"*, la qual cosa correspon a d'altres instàncies, aprecia el declarant.

Per a ells, New Letter i Letter Graphic, després de comprovar que compartien raó social, telèfon i fax, es tracta d'una mateixa entitat sota dues formes jurídiques. En relació a Hispart, aquesta es dedica a muntatges audiovisuals però resulta que en aquesta matèria, la concessió la tenia una altra empresa (pàg. 34).

Quan al compareixent se li pregunta la seva opinió sobre què creu que pot haver fallat al Palau, diu que *"els mecanismes de control, que no són especialment difícils d'activar"* (pàg. 36).

Preguntat a quina finalitat han estat destinades les sumes de 3.000.000 € que CiU presentava com a esmena cada any als pressupostos generals de l'Estat, en el cas que s'arribessin a aprovar, contesta que a part de les obres del Palau.

Sol·licitat perquè valori si la Institució del Palau ha estat utilitzada “*com un instrument jurídic per entrar diners i que surtin diners bruts com una mena de rentadora inversa de diners*”, respon el compareixent que el Sr. Millet ha utilitzat el Palau per als seus negocis, que els diners han anat a parar a finalitats alienes a la missió del Palau i que el que ara s'està intentant esbrinar és la destinació i finalitat de les quantitats que entraren i que van sortir, més enllà dels casos concrets de que es parla aquí (pàg. 44).

2.5.2.5. Exdirectora general de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música (Sra. Rosa Garicano Rojas)

Assistida d'advocat inicia la seva intervenció llegint un escrit. Explica que ha treballat al Palau des de l'any 1985. El càrrec de directora general de la Fundació el va exercir entre 2002 i 2009. També era sòcia i vocal de la Junta de l'Orfeo i, pel que fa al Consorci, era membre del Comitè Executiu. En aquestes dues entitats la seva funció era informar de les activitats de la Fundació. També manifesta que el Jutjat ni l'ha imputada ni l'ha cridada a declarar com a testimoni.

Mai no ha disposat de poders al Palau ni ha tingut competències o responsabilitats en les àrees econòmica o administrativa. El que feia era dirigir un equip de mecenatge i màrqueting de 14 professionals. Captaven patrocinadors procurant recollir el màxim de diners possible. Aconseguien uns 6.000.000 d'euros l'any.

També coordinaven activitats culturals i socials i promocionaven la marca Palau. Dins la Fundació tenien dues o tres persones que s'encarregaven de fer les bustiades de promoció, però des de la Fundació mai no van fer cap campanya de captació de socis. Fundació i Orfeo estaven completament separats. Tot i que s'executaven des de la seva àrea, no sap quin podia ser el cost d'aquestes campanyes de promoció o màrqueting, ja que –diu– era un tema que no portava “*molt directament*”.

Tenien unes 150 empreses que “*esponsoritzaven*” el Palau. Segons el que donava cadascuna li corresponia una categoria i unes contraprestacions per part del Palau (donar entrades, protocol, organitzar els esdeveniments, que la gent estigués contenta...).

Ella tenia un contracte i cobrava un fix per ser directora i unes comissions en funció dels patrocinis que aconseguia, concretament un 1%, inclòs el corresponent a l'empresa Ferrovial.

Pel que fa al patrocini de l'esmentada empresa no recorda si el conveni contenia una clàusula per la qual els gestors del Palau es comprometessin a donar recolzament per al desenvolupament de les activitats d'aquella en el marc de la societat catalana (pàg. 105 i 106). De tota manera, no tots els contractes de patrocini es feien al seu departament, n'hi havia que es feien directament a Presidència, sobre tot en els últims anys. Refusa donar l'opinió sobre la significació d'aquesta clàusula.

Pel que fa als convenis que es preparaven a Presidència ella s'encarregava només d'executar les contraprestacions que pertocaven al seu departament.

El patrocini de Ferrovial no el va captar ella, creu recordar que va ser el Sr. Millet qui va convidar un dia el Sr. Del Pino a esmorzar, per ensenyar-li el Palau.

Insisteix que en els darrers anys la declarant no va participar en els contractes de patrocini que es feien amb l'empresa Ferrovial. Preguntada per si aquests contractes es feien a través de la Fundació o de l'Orfeó, respon que per a ells era indiferent, de fet estaven tan "*superlligats*" que hi havia gent que treballava tenint nòmina de les dues institucions.

Preguntada per si un cop fet el patrocini, després les empreses feien seguiment de com s'empraven els diners, manifesta que això ja no era la seva feina.

Creu recordar que Caja Madrid va donar quasi 3.000.000 € per l'arranjament de les façanes del Palau.

Precisa que ha recorregut la declaració judicial de procedència del seu acomiadament perquè no està d'acord "*amb les coses que s'han fet allà, ni la presumpció que jo coneixia tot això*".

La compareixent manifesta desconèixer que existissin convenis entre la Fundació o l'Orfeó amb la Fundació Ramon Trias Fargas.

Preguntada de manera expressa, diu que el Sr. Xavier Ribó és el seu marit i que va assessorar i col·laborar amb Ferrovial fins l'any 1995.

Observacions. El càrrec ostentat –més que no pas exercit- per la compareixent Sra. Garicano no es correspon en absolut amb les funcions que en la pràctica duia a terme. Ella mateixa ho ve a reconèixer justificant-ho en la mesura que això li obria portes per relacionar-se amb persones més importants. Una mostra més de la vacuïtat i lleugeresa immanent a l'anterior gestió del Palau.

Resulta inversemblant que, trobant-se al capdavant d'un equip de catorze persones dedicades a la promoció de la Fundació, la compareixent manifesti ignorar el cost que suposaven.

Igualment insostenible és que una persona, suposadament professional del patrocini, manifesti ignorar si les empreses patrocinadores feien o no seguiment dels diners.

La declarant es contradia amb ocasió de fer referència a les relacions entre Fundació i Orfeo: mentre en una ocasió afirma que estan completament separats, més tard descriu la situació exactament contrària (“*superlligats*”).

Insisteix fins la sacietat que la seva funció acabava una vegada ingressats els diners dels patrocinadors que ella aconseguia. Literalment diu: “*l'ús comptable, com es repartien, què es feia amb aquests diners, com s'adjudicaven, jo mai hi he pres part*”.

2.5.2.6. Exdirectora financera del Palau de la Música (Sra. Gemma Montull)

Compareix acompanyada d'advocat i procedeix a la lectura del següent discurs:

“Bona tarda. Senyor president, senyores i senyors diputats, tenint en compte la meua situació d'imputada en el procés penal que tramita el Jutjat d'Instrucció 30 de Barcelona, sobre les irregularitats detectades al Palau de la Música Catalana, i considerant que encara que no he estat requerida pel jutge Juli Solaz per tal d'aclarir les darreres informacions periodístiques sobre les que versa l'objecte d'aquesta comissió, crec que he de ser molt cauta i respectuosa amb les instàncies judicials, i per consell dels meus advocats, m'acolliré al meu dret constitucional de no respondre a les seves preguntes”.

2.5.2.7. Comptador de l'Associació Orfeó Català (Sr. Manuel Bertrand i Vergés)

Efectua una breu declaració prèvia. Afirmar que porta vint anys al Palau i que va arribar a un pacte amb Millet: “*que jo el faria vicepresident del Teatre del Liceu i ell em faria vicepresident de l'Orfeó Català. Jo vaig complir la meua paraula, ell no, jo li ho vaig recordar i em va fer comptador*” (pàg. 77). Segons ell mateix declara, continua sent comptador de l'Orfeó.

El compareixent descriu que **feien les reunions de la Junta de Govern i la Comissió Econòmica i aprovaven els comptes pràcticament sense veure'ls ni fer cap comprovació**. Millet i Montull els donaven un hora i mitja abans de la reunió. Diu textualment: “*evidentment eren uns comptes totalment falsos*” (pàg. 78).

El testimoni diu que del tema de l'hotel del Palau es va parlar “*molt de passada*” a les juntes de Govern.

Afirmar desconèixer totes les empreses de les quals es parla a la Comissió i que no sabia de l'existència de cap conveni amb la Fundació Trias Fargas. També, “*veig fora de lloc i totalment anormal*”, que la Fundació de l'Orfeó donés diners a una fundació vinculada a un partit polític.

Nega tenir coneixement del conveni entre el Sr. Millet i Àngel Colom.

El propi testimoni reconeix que tenia coneixement del funcionament de totes les institucions perquè ell també estava a la Fundació i al Consorci.

Preguntat sobre si era coneixedor de la seva responsabilitat com a auditor respon que tot era un desastre, reconeixent la seva part de culpa. Tenien tanta confiança en la direcció financera que no miraven res. **Se celebrava la reunió econòmica una vegada a l'any i ningú no posava res en dubte. Qualsevol altra cosa hauria estat una mostra de desconfiança envers la direcció.**

El nombre de socis de l'Orfeó és d'uns 1.800. Que ell sàpiga, entre els anys 2007 i 2009 no es va dur a terme cap campanya de captació de socis. De fet, el compareixent explica que en diverses ocasions havia comentat al Sr. Millet la necessitat de mirar la xifra de socis i incorporar-hi els Amics del Palau, però el Sr. Millet no volia.

El declarant tenia poders i signatura però mai no va arribar a signar cap taló.

Observacions. Les respostes d'aquest compareixent il·lustren perfectament l'absència absoluta de control intern en el si de l'Associació.

Resulta també palès que aquesta persona va confondre la lleialtat a l'Associació amb la lleialtat als qui l'havien posat en el càrrec, contribuint, molt probablement, per omissió, al perjudici final sofert pel Palau.

Resulta difícil reunir tanta inèpcia en una mateixa organització, llevat que fos aquesta qualitat la que es buscava des de la direcció del Palau. De ser cert que el compareixent continua encara, a data d'avui, com a comptador de l'Orfeó, aquesta situació resultaria difícilment justificable.

Tanmateix, la Institució es veuria en el dret de considerar, si no ho ha fet ja, l'adopció també contra aquesta persona de les accions que legalment l'emparen per exigir responsabilitats de naturalesa civil.

2.5.2.8. Tresoreria de l'Orfeó Català (Sr. Pablo Duran Basté)

Inicia la seva intervenció fent una exposició prèvia. Aclareix que és tresorer de l'Orfeó des de 2002 i fins a les properes eleccions per renovació de càrrecs.

El 2002 va ser proposat per Millet com a tresorer de l'Orfeó. Des de setembre de 2009 també ocupa una vocalia al Consorci. Comenta que quan Millet el proposa com a tresorer li diu que l'entitat té 95 anys d'història i que això sempre havia funcionat així.

Afirma que mai no ha tingut relació mercantil o laboral amb l'Orfeó, ni ha rebut cap compensació econòmica, ni es troba imputat judicialment pel cas.

Detalla les funcions del tresorer que són “*ser depositari dels cabdals, ordenar el que sigui més convenient per a la bona administració, fiscalitzar l'estricta compliment de les disposicions econòmiques, ordenar els pagaments i les operacions econòmiques, donar compte a la Junta Directiva del que faci referència a quotes de socis i l'explotació de béns i controlar els llibres de comptabilitat presentar les declaracions oficials*”.

Reconeix que “no ho vaig fer, no tot ho vaig fer”. Anuncia que, *“de forma sorprenent fins avui està sent difícil exercir aquestes funcions, encara no tinc poders de representació ni signatura”*.

Incidint en l'organització de l'Orfeó explica que aquesta institució tenia una Comissió Econòmica formada per uns membres executius que treballaven diàriament a l'entitat i uns altres membres no executius de la Junta Directiva. Els membres no executius de la Junta Directiva eren la senyora Carulla, vicepresidenta, el senyor Bertrand i ell mateix com a tresorer. Els membres executius d'aquesta comissió eren el senyor Millet, president, el senyor Montull, com a administrador, i la senyora Montull com a responsable de finances del grup.

Durant el torn de preguntes, diu que no tenia constància dels convenis amb la Fundació Ramon Trias Fargas (d'ara en endavant, també FRTF).

Afirma que, encara avui, no n'hi ha el suficient control, i que ell com a tresorer no pot controlar tots els pagaments que es fan. Comenta que *“signa papers de manera poc precisa”*.

Ni abans, ni ara, ell no ha formulat els comptes de l'Orfeó.

El pressupost que es presentava a la Junta era de prop d'un milió d'euros. No hi havia l'entrada de diners a la que va fer referència Llinares, ho devien fer per un circuit B al qual ell no en tenia accés.

Com a membre de la Junta Directiva de l'Orfeó estava informat del tema de l'hotel del Palau. Sabien que el propietari era Olivia Hotels.

No tenia poders per fer pagaments, signar talons, treure diners. Entre els que els tenien: Millet, Montull, Pere Artís, Bertrand, Carulla. Reconeix que va ser una errada per part seva, el tresorer hauria de tenir poders per fer això (pàg. 17).

Comenta que quan Millet li proposa com a tresorer li diu que l'entitat té 95 anys d'història i això sempre havia funcionat així. Va acceptar i es penedeix (pàg. 17 i 18).

Reconeix que miraven els números una hora i mitja abans, i els aprovaven (pàg. 22). La Junta Directiva de l'Orfeó es reunia 8 o 9 vegades l'any. **El tresorer diu que mai no es va interessar pels comptes corrents de l'Orfeó** (pàg. 23) **i que**

Preguntat sobre si s'ha plantejat la seva continuïtat en el càrrec, respon que l'ha posat a disposició en tres ocasions: 26 de febrer, 29 de setembre i 28 d'octubre. **Sap que ho ha fet malament i n'és conscient.**

2.5.2.9. Exsecretari de la Fundació Orfeó Català – Palau de la Música fins el 2004 (Sr. Joan Segura Pons)

Compareix sol i manifesta literalment que ho fa en una doble qualitat. D'una banda, en funció dels càrrecs que va ocupar al Palau de la Música i de l'altra, com advocat en exercici, per la qual cosa, en aquest sentit s'acull al secret professional.

Va ser secretari de la Fundació des de la seva constitució fins al 2004. Després va formar part de la Comissió Delegada de la Fundació i també secretari segon de l'Orfeó, tot això fins a l'estiu de 2009.

En relació a la custòdia del llibres d'actes, afirma haver-los lliurat al seu successor en el càrrec, el Sr. Raimon Bergós.

El compareixent afirma que tant a la Junta del Patronat de la Fundació com a la de l'Orfeó, **Millet deia que hi havia uns guanys de la Fundació i que “com no quedava molt bé que una fundació guanyés tants diners” passava els diners a l'Orfeó i que estiguessin tranquils** (pàg. 28). Explica que **s'aproven les coses per unanimitat i amb aplaudiments.**

Preguntat al respecte, recorda que els comptes de la Fundació estaven a disposició dels patrons per ser consultats. Pràcticament ningú ho feia (pàg. 40).

Observacions. Resulta artificiosos pretendre donar explicacions sobre una cosa i desdoblar el seu sentit emparant-se, alternativament i capriciosa, en un pretès secret professional, en la pràctica indiscernible d'aquelles informacions a les que ha pogut tenir accés en tant que secretari de la Institució.

D'altra banda, es fa palesa l'evident manca de rigor en les funcions de custòdia de la documentació, doncs aquest compareixent es contradiu amb el següent, com tot seguit es veurà, respecte del traspàs o no de la totalitat dels llibres d'actes.

2.5.2.10. Exsecretari de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música des del 2004 (Raimon Bergós)

Compareix sol i no vol fer cap declaració prèvia. Durant el torn de preguntes el compareixent diu que la seva tasca a la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música comença al novembre de 2004, quan és anomenat secretari -no patró.

Va ser arran d'una inspecció d'Hisenda sobre el període 1998-2001 que se'ls va demanar justificació sobre una sortida de diners de 25 milions de pessetes. Pels responsables del Palau es té coneixement d'un rebut datat el 31 d'agost de 2000 per import de 12,5 milions de pessetes, signat pel Sr. Àngel Colom. Aquest rebut consignava com a causa del lliurament dels diners l'existència d'un conveni. El conveni feia referència a la *“pedagogia sobre la cultura catalana en la població migratòria”*.

Reconeix el compareixent Sr. Bergós que aquest **conveni amb la Fundació del Sr. Àngel Colom (Espai-Catalunya) es fa a “toro pasado” (abril-maig 2004) una vegada que s'havia produït la sortida de diners**, ja que la inspecció d'hisenda reclamava els justificants i aquest hipotètic conveni no hi era.

Preguntat sobre el llibre d'actes de la fundació, explica que hi havia dos toms: des de la seva constitució fins a l'any 2002, que el custodiava el Sr. Joan Segura, anterior secretari, i que no s'ha trobat. El que custodiava ell, referit al període 2002-2004 el va lliurar el compareixent al nou equip gestor del Palau.

Observacions. Les manifestacions del compareixent semblen voler cohonestar, amb una naturalitat difícil de compartir, la confecció d'un document avant datat, i ostensiblement mancat de causa, amb la doble finalitat de donar cobertura a una defraudació tributària i al perjudici patrimonial generat al Palau.

2.5.3. Personal al servei del Palau

2.5.3.1. Secretaria personal del Sr. Fèlix Millet (Sra. Elisabet Barberà Blanco)

La compareixent, acompanyada d'advocat, es limita a dir que s'acull al seu dret de no declarar.

Observacions. Es tracta d'una reacció més que previsible, amb independència de quina pugui acabar sent la situació processal d'aquesta persona.

2.5.3.2. Secretaria de presidència (Sra. Pilar Casanovas Llaneras)

La compareixent explica que sempre ha treballat al Palau, a secretaria de Presidència, des de que va començar, fa vint anys.

Afirma que allò que introduïen als ordinadors era el que els deia el senyor Millet. Tot: notes, correspondència.

Reconeix que Carles Torrent (el diputat que li pregunta li ensenya una foto) s'havia reunit de vegades amb el sr. Millet.

Explica que les seves tasques al Palau són les pròpies d'una secretària: rebre trucades, organització de reunions, despatx del correu... Durant l'època de Millet estaven ella, l'Elisabet Barberà i la Cristina Torruella. Ara només ella.

Preguntada sobre el particular, **a la testimoni no li sorprèn que hi hagués una carpeta que posés “campanya CiU”.**

2.5.3.3. Secretaria de presidència (Sra. Cristina Torruella Cuello)

Manifesta la Sra. Torruella que porta tretze anys treballant al Palau. Abans estava a secretaria de Presidència i després de l'escorcoll dels Mossos és secretària del Director General.

Reconeix que **Millet solia barrejar els temes professionals i els personals.** Respon que no coneixia Osàcar, García-Bragado, Carles Martí i sí a Anna Balletbó, que es reunia amb Millet de tant en tant.

Afirma que **el Sr. Torrent venia de tant en tant a visitar a Millet. Amb el Jaume Camps les reunions es produïen fora del Palau.**

Confirma que els documents que han arribat a la Comissió procedents dels discs durs dels ordinadors de la presidència del Palau, han estat fets, entre d'altres, per ella mateixa (pàg. 108).

2.5.3.4. Àmbit de comptabilitat (Sra. Rosa Mª Roca Romero)

La compareixent treballa al Palau des de fa vint-i-un anys, dels quals setze a comptabilitat i els darrers anys a la secretaria del Sr. Montull, combinat amb l'àmbit de la cessió i gestió d'espais.

La testimoni diu que **les cartes que consten a l'ordinador s'enviaven, i normalment eren entregades en mà**. Al seu ordinador no hi tenia accés ningú més.

Reconeix que el Sr. Montull es reunia amb el Sr. Osàcar. No concreta cada quant, però no era cada mes.

Ha treballat a l'àmbit d'espais del Palau i no li sonen les empreses New Letter, Letter Graphic, Hispart i Stereo Rent. Sí que coneix l'empresa Triobra, i confirma que Montull tenia tractes amb gent d'aquesta empresa.

2.5.3.5. Àmbit de contractació (Sra. Mª Eugènia Morante Espech)

La compareixent manifesta que treballa al Palau des de 1995 i que porta la gestió del taquillatge de tots els actes.

Sí que coneix el Sr. Osàcar, "*de veure'l passar*".

Afirma que el seu ordinador no era accessible per una altra persona que no fos ella.

Explica que els documents de Montull eren manuscrits i ella només es limitava a passar-los a net.

Observacions. De les declaracions, tant d'aquesta darrera compareixent, com de les senyores Casanovas, Torruella i Roca es desprèn que el Sr. Fèlix Millet, com a president, barrejava els assumptes personals amb els professionals.

Resulta sorprenent que, en una institució dedicada a la promoció de la cultura i de la música hi hagués **arxivada documentació sota el nom de "campanya electoral CiU" o relacionada amb les adjudicacions de les obres de la Ciutat de la Justícia o de la Línia 9 del metro**.

2.5.3.6. Àmbit de cessió d'espais i responsable de manteniment (Sres. Anna Morante Espech i Marta Bas Sintes, respectivament)

Les senyores Morante i Bas compareixen soles i conjuntament davant la Comissió i refusen fer cap declaració prèvia.

Preguntades sobre les seves tasques al Palau, Morante diu que treballa des de 1986 en l'àmbit de Cessió d'Espais. S'encarrega del lloguer d'espais i proporcionar serveis a qui lloga les sales i afirma que no coneix l'empresa Hispart. Bas treballa al Palau des del mes de maig de 2004. És responsable de manteniment del Palau. Ambdues estan contractades per partida doble, és a dir, tant pel Consorci com per la Fundació.

Preguntades sobre si hi ha contracte estable de manteniment amb alguna empresa, responen que sí en el cas de la sala d'audiovisuals, i no és Hispart de la que tornen a dir que no n'han sentit mai a parlar ni han verificat cap factura seva.

Sempre que des del Palau han necessitat equipament tècnic, els ha estat proporcionat primer per FM2 i després, per IM2.

La Sra. Morante explica que els partits polítics han llogat les instal·lacions del Palau en diferents ocasions per celebrar-hi tota mena d'actes.

Observacions. Resulta evident que, per l'àmbit funcional propi de les compareixents no tindria cap sentit que desconeguessin les relacions comercials del Palau amb determinats proveïdors llevat, naturalment, que aquestes relacions no hagin realment existit i que els serveis facturats mai no s'hagin prestat.

L'absència d'incredibilitat subjectiva d'aquestes compareixents, unida a les evasives i incoherències dels responsables de les respectives empreses, reafirma l'evidència que Hispart mai no va realitzar treballs pel Palau que es corresponguin amb els elevats imports facturats i cobrats.

2.5.3.7. Àmbit de comunicació del Palau de la Música (Sres. Cristina Junceda Serrano, Adriana Mata Rana i Isabel Martínez Sánchez)

Les senyores Junceda, Mata i Martínez, compareixen soles i conjuntament davant la Comissió, refusant efectuar cap declaració prèvia.

Preguntades sobre les seves tasques al Palau, Junceda està contractada per l'Orfeó i treballa a la secretaria de l'Orfeó, essent responsable de les bustiades als socis. La Sra. Mata està contractada per la Fundació des de 1991 i treballa al Departament de Concerts. La Sra. Martínez, des de 1989, està contractada per la Fundació i, actualment, treballa com a secretària del director de Mecenatge i Comunicació.

La Sra. Junceda explica que l'empresa que contracta és Servicios Plenos de Comunicación (SPM). **No coneixen Letter Graphic, ni New Letter, ni a Salvador Oller.**

Les compareixents afirmen que si s'hagués fet algun tipus de feina relacionada amb les bustiades amb aquest volum (el facturat per New Letter - Letter Graphic) alguna d'elles ho hauria de saber. **Mai no s'ha fet una campanya de captació de socis al Palau. No és justificable el volum de facturació que fa New Letter i Letter Graphic en l'àmbit les bustiades.**

Observacions. Resulten aquí reproduïbles les mateixes observacions efectuades en relació a la compareixença de les senyores Anna Morante i Marta Bas, si bé ara referides a les facturacions de Letter Graphic i de New Letter.

2.5.4. Interventor general de la Generalitat (Sr. Josep Maria Portabella i d'Alós)

Compareix acompanyat de la Subdirectora General de Control d'Empreses i Entitats Públiques. De la feina feta per la Intervenció des de l'any 2002 sobre el Consorci –única de les tres entitats que integren el conglomerat conegut com a Palau de la Música que té caràcter públic i que, en conseqüència, es troba sotmesa a la fiscalització per la Intervenció- no hi ha elements, a judici del representant de la Institució de control, que permetin concloure ni en sentit afirmatiu ni en sentit negatiu el finançament irregular de partits polítics o de fundacions vinculades a ells.

Totes les auditories ordinàries dutes a terme per la Intervenció entre els anys 2002 i el 2008, ambdós inclosos, van detectar anomalies fonamentalment centrades en incompliments a la legislació sobre subvencions i sobre contractació pública.

Entre aquests informes d'auditoria, el que contenia més observacions va ser el corresponent a l'any 2007, encarregat per la Intervenció General a la firma auditora Horwath –emès el 19.3.2009-. Davant aquest informe, relata el compareixent, el Sr. Millet *“fa unes al·legacions molt llargues i molt combatives, perquè no li deuriem agradar”*.

A començaments del 2009, explica l'**Interventor General, van rebre un escrit que deia “no cal que vinguin que l'auditoria ja l'encarregaré jo” a la qual cosa es va respondre des de la Intervenció “vostè encarregui l'auditoria que vulgui, que nosaltres vindrem igualment”**.

En relació a les observacions o advertiments continguts en les auditories, el compareixent explica que si en el futur no s'han corregit es fa un recordatori, però no es torna a insistir.

Pel que fa als incompliments reiterats en matèria de subjecció del Consorci a la Llei de contractes, i preguntat sobre si això va comportar alguna actuació per part de la Intervenció, **el compareixent respon que a qui correspon resoldre les observacions és a la pròpia entitat, és a dir al Consorci**.

Tot i les alertes derivades d'aquests informes i de l'informe de la Sindicatura de Comptes lliurat al Parlament el 2002 (si bé referit a l'exercici 2000), **la Intervenció no va entendre que fos necessari un informe especial** perquè, segons la normativa, aquests informes s'han de produir quan hi ha evidències de responsabilitats penals o comptables. Explica l'Interventor General que no es va apreciar que aquest pressupost es donés.

Quan és preguntat el compareixent sobre quines, al seu criteri, serien les recomanacions de la Intervenció General per evitar que en futur es torni a reproduir una situació com la present, n'assenyala dues. Una, el compliment de la legislació en matèria de contractes i subvencions (*“cosa que no es feia i repetidament ho anàvem dient en les auditories”*). L'altra, és l'opció per un model organitzatiu que separi la propietat de la gestió. Segons el seu criteri la coincidència en les mateixes persones de la direcció executiva de les tres entitats, persones que, al seu torn, gaudien de la confiança de tothom, hauria possibilitat que passés el que ha passat. Sobre l'Orfeó, a més, no existia cap sistema de control. De cara al futur s'hauria d'impedir que unes

Preguntat en relació a les operacions vinculades entre Consorci, Fundació i Orfeó, l'Interventor General reconeix que, tal i com ells ja havien observat, les aportacions que el Consorci feia a l'Orfeó s'haurien d'haver tramitat com a subvencions –si més no des de l'aprovació de la Llei general de subvencions-. D'aquesta manera l'activitat fiscalitzadora de la Intervenció sí hagués pogut recaure sobre l'Orfeó i s'hagués dificultat el desviament que es va produir (pàg. 57).

Observacions. El compareixent, Sr. Josep Maria Portabella i Alós, va ser nomenat el 30.7.1990 Interventor General de la Generalitat de Catalunya (Decret 183/1990, de 30 de juliol, DOGC núm. 1325), càrrec que des de llavors ha exercit de manera ininterrompuda.

Contràriament al que semblaria desprendre's de la seva compareixença, ja amb anterioritat a l'any 2002, la Intervenció General havia fet un informe d'anàlisi sobre el Consorci, concretament el 22.5.1995.

Així resulta de l'informe de la Sindicatura de Comptes 20/2002 (punt 2.3.2.). En aquell informe, la Subdirecció General de Control Financer ja recomanava que s'instrumentés un inventari de béns patrimonials, inexistent amb referència a l'exercici examinat (1994). Doncs bé, quan l'informe de la Sindicatura de l'any 2002 constata que aquella recomanació de la Intervenció General continuava desatesa l'any 2000, la màxima institució de control econòmic i financer intern de la Generalitat disposava ja, com a mínim, d'un antecedent d'incompliment especialment significatiu que, juntament amb les irregularitats detectades any rere any a partir del 2002 per la pròpia Intervenció General haurien d'haver determinat el seu màxim responsable a arbitrar un control realment efectiu, traduïble en l'endegament dels mecanismes correctors pertinents.

No consta que el Sr. Portabella hagués donat mai compte per escrit als successius titulars del Departament d'aquestes evidenciades irregularitats. Al menys, fins la irrupció judicialment autoritzada al Palau, el 23.7.2009.

Aquesta comunicació hauria tingut com a efecte que des del Govern de la Generalitat poguessin haver estat activats els mecanismes correctors en el si del propi Consorci.

Perfectament coneixedor l'Interventor General, com era, de l'anòmala situació organitzativa interna de concentració de càrrecs en la persona del Sr. Fèlix Millet, i vist que aquest persistia en els incompliments, l'única alternativa raonable per fer efectiu el control encomanat, passava per l'esmentada dació de compte al Govern, en tant que representant de la Generalitat en el Consorci.

De la seva resposta es dedueix que la Intervenció no va fer altra cosa que esperar que fos el propi Consorci que en el darrer any informés que havia iniciat un estudi per fer un reglament intern de contractació, donant la Intervenció fins i tot suport material demanant el model aplicat al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC).

D'altra banda, podia haver estat elaborat un informe especial. En efecte, malgrat l'esment per part del compareixent a la normativa, *in genere*, omet el Sr. Portabella (pàgina 49 de la seva compareixença) que en les instruccions de la pròpia Intervenció General de 14.3.2000, en el seu apartat 23.1, també s'inclouen, i en primer terme, les eventuais responsabilitats administratives.

Resulta inexplicable, salvat que es vulgui guardar la pròpia responsabilitat, que davant la Comissió d'Investigació i preguntat de manera expressa sobre el per què no es va arribar a dur a terme cap informe especial des del 2002, l'Interventor General només fes referència a les irregularitats comptables o penals com a habilitants per fer-ho, ometent deliberadament les irregularitats administratives detectades, les quals podrien haver conduït a l'exercici degut de la funció de control.

Finalment i en relació a les subvencions que el Consorci atorgava a l'Orfeó, el que tampoc **no justifica l'Interventor General és per què, si ell entenia que les aportacions eren en realitat subvencions, no els va donar el tractament com a tals, entrant a examinar la destinació dels fons.** Preguntat sobre aquest particular es limita a dir que les recomanacions es fan a l'entitat i és aquesta la que ha d'adoptar les mesures (en aquest cas, tramitar l'aportació sota la forma de subvenció).

Amb aquesta explicació, el Sr. Portabella sotmet *de facto* la institució de la Intervenció a la voluntat unilateral de l'ens supervisat. Situació especialment greu en el cas del Consorci quan el Sr. Fèlix Millet ja s'havia mostrat displicent a qualsevol tipus de control que no fos el que ell triés.

La continuïtat de certes persones en l'exercici d'un alt càrrec amb funcions de control, sense límit de temps ni avaluació objectiva i permanent d'eficàcia i eficiència, pot representar el risc de situar-les en un *establishment* de confraternització i comoditat que pot transmetre als responsables dels ens objecte de control una indesitjable previsibilitat en l'actuació i, en el pitjor dels casos, una pertorbadora inacció.

2.5.5. Funcionari de la Subdirecció general de control d'empreses i entitats públiques (Sr. Enric Fernández Ferrer)

Inicia la compareixença fent un aclariment previ. Des de l'any 2008 és funcionari del cos d'Intervenció de la Generalitat. Amb anterioritat, era funcionari del grup A del cos d'Administració General, adscrit a la Subdirecció General de Control.

Va participar en l'auditoria dels comptes del Consorci dels exercicis 2002-2005 com a cap d'equip de les persones que feien el treball de camp. Es tractava d'un grup de dues o tres persones. Aclareix que consistia en un control posterior, distingint-lo de la fiscalització prèvia. No van rebre cap indicació específica per part dels seus superiors derivada de l'informe de la Sindicatura de Comptes de data 2002 sobre l'exercici del 2000.

A l'auditoria financera era impossible detectar les irregularitats perquè no es podien mirar els comptes de les entitats privades. Explica que ell no tenia relació amb els auditors de la Fundació.

Quan és preguntat al respecte, el compareixent diu que donada la seva relació personal no vol contestar cap pregunta relacionada amb la Sra. Gemma Montull.

L'any 2007, quan s'havia d'iniciar l'auditoria corresponent a l'any 2006, el declarant posa en coneixement de la seva subdirectora que té objeccions a títol personal per la seva relació amb Gemma Montull.

Sol·licitat que manifesti la seva opinió, el compareixent treu la conclusió que el fet que l'Orfeo no tingués control d'auditoria hauria possibilitat que passés el que ha passat.

També valora positivament les modificacions recentment introduïdes per la Llei 26/2009, de 23 de desembre, al Text Refós de la Llei de Finances Públiques de Catalunya que ara possibilita un major control.

Observacions. Resulta sorprenent, causant la perplexitat del propi compareixent, com un diputat aprofita el seu torn d'interrogatori per preguntar-li si li sembla encertada una modificació normativa impulsada des de la seva formació política, arran dels fets del Palau. No sembla aquest ni el lloc ni el moment adequats per fer campanya sobre els encerts o desencerts de determinades accions polítiques alhora que es desacredita els rivals. Si el que es pretén és que el compareixent expliqui el que sap, se l'ha de mantenir al marge d'aquesta dinàmica que, en tot cas, hauria de quedar reservada per les conclusions de la Comissió.

Malgrat tot, la qüestió que paradoxalment suscitava més interès d'aquesta compareixença era la derivada de la coneguda relació personal existent entre el Sr. Fernández i la Sra. Gemma Montull. De fet és aquesta l'única raó per citar-lo davant la Comissió. I tanmateix, es constata que la major part de les preguntes passen per alt aquesta qüestió i s'acaben centrant en les tasques d'auditoria dutes a terme pel compareixent. En tal cas, el procedent hauria estat citar l'Interventor responsable i no pas, com és el cas del Sr. Fernández, una de les persones que hi col·laboraven.

El que hi havia en joc era aclarir l'eventual situació de **conflicte d'interessos** que pogués haver compromès la imparcial tasca d'un funcionari públic en l'exercici de les seves funcions. Al respecte, és el propi Interventor General qui, en el decurs de la seva compareixença posa de manifest com va ser el propi Sr. Fernández qui l'any 2007 va adreçar un escrit a la seva superior demanant canvi de destinació per haver iniciat una relació amb una persona del Palau (Sra. Gemma Montull, directora financera). El canvi es va produir, i des de llavors, afirma, aquest funcionari ja no ha tingut cap altra intervenció en relació amb el Palau. L'Interventor General dona compte de l'obertura d'una informació reservada en relació a la conducta del funcionari.

Del contingut d'aquesta informació reservada, a la que ha tingut accés la Comissió, es desprèn que l'instructor, després d'haver dut a terme diverses comprovacions que van incloure, entre d'altres, la presa de declaració al propi funcionari, entrevistes amb els seus superiors i subordinats, i anàlisi de diversa documentació, arriba al convenciment que no hi ha motius per exigir responsabilitat disciplinària contra el Sr. Fernández.

Dues són les principals conclusions que condueixen a aquest raonament: d'una banda semblaria que la relació personal entre el funcionari i la Sra. Montull s'hauria iniciat amb posterioritat a la darrera intervenció d'aquell a les auditories del Consorci; i d'una altra banda, que no hauria estat possible desvirtuar l'afirmació que el Sr. Fernández va

Des d'aquesta perspectiva es pot afirmar que el comportament seguit pel funcionari en el sentit de sol·licitar dels seus superiors ser apartat d'unes tasques que podrien comprometre la seva imparcialitat, hauria estat el correcte, així com també la dels seus superiors responsables.

Cal concloure, més enllà dels supòsits d'abstenció regulats a l'article 28 de la Llei 30/1992 LRJ-PAC, que la realitat evidencia múltiples supòsits i situacions que, com la que aquí va tenir lloc, poden comprometre la imparcialitat de les persones i que han de ser degudament gestionades. Lamentablement, en aquest cas, aquesta mesura no va poder evitar els resultats ara coneguts.

2.5.6. Auditoria de la Fundació per Gabinet Tècnic d'Auditoria i Consultoria, S.A. (Sr. Antoni Gràcia Martínez)

Aquesta societat era la responsable d'auditar els comptes de la Fundació entre 1999 i 2008. El seu responsable afirma que des del punt de vista tècnic totes les proves que feien conduïen sempre a la conclusió que no hi havia cap incidència.

Les operacions vinculades, les sortides de diner de la Fundació envers l'Associació Orfeo tenien cobertura en els propis Estatuts de la Fundació i estaven degudament documentades (rebuts) i autoritzades. Tot això quedava reflectit perfectament a la memòria. Conseqüentment, els òrgans de govern de la Fundació (Patronat i Comissió Delegada) n'estaven al corrent. De fet, fins i tot els integrants d'aquesta Comissió Delegada coincideixen amb les persones que componen la Junta Directiva de l'Associació.

La persona de contacte en cas de necessitar documentació era Gemma Montull.

Efectivament, al compareixent li consta, en l'exercici 2007-2008, un pagament de la Fundació del Palau a la Fundació Ramon Trias Fargas de 90.000 €.

Observacions. Es fa aquí remissió a l'apartat 2.6.4.3.5.1. d'aquest informe.

2.5.7. Sindicatura de Comptes de Catalunya. Ponent de l'informe de fiscalització 20/2002, de data 23.7.2002 relatiu al Consorci del Palau de la Música Catalana, exercici 2000 (Sra. Montserrat de Vehí i Torra i Sr. Antoni Martí Adelantado)

La compareixent, que fou ponent de l'informe de fiscalització, inicia la seva intervenció davant la Comissió llegint unes notes. En aquest primer excurs, l'exsíndica recorda que l'informe recomanava al Patronat del Consorci que prenguéss els acords necessaris per tal que es complís la separació de funcions prevista als Estatuts (article 12). Afegeix que aquesta era una obligació que corresponia al Patronat i que *“sembla que no van estar suficientment curosos”*.

D'una altra banda, el Sr. Martí Adelantado relata que una de les proves d'auditoria que es van fer va consistir en contrastar els registres comptables amb la declaració d'operacions d'import superior a 500.000 pessetes (model 347 o Declaració anual d'operacions amb tercers persones).

Hi havia diferències molt significatives, índex de responsabilitat comptable i, per aquesta raó, l'informe també es va fer arribar al Tribunal de Comptes (més tard, la Sra. de Vehí aclareix que tots els informes de la Sindicatura s'envien al Tribunal de Comptes).

El Sr. Martí Adelantado es també preguntat sobre com és que entre les conclusions de l'informe no hi ha un pronunciament explícit sobre allò que constituïa el treball de la Sindicatura, és a dir, verificar **si els comptes del Consorci expressaven d'una manera raonable, la situació financera, patrimonial i pressupostària**, i si incloïen la informació necessària per a la seva adequada comprensió i interpretació, respon: que **es va considerar en aquell moment que fer l'afirmació de “no presenten raonablement la situació financera” era una mica excessiu** (pàg. 14).

La compareixent Sra. de Vehí explica que aquella **era la primera vegada que des de la Sindicatura es feien informes sobre consorcis**, que va ser ella qui ho va proposar i que finalment s'hi va accedir.

Sobre l'informe en qüestió creu recordar que en el si de la Sindicatura es va arribar a debatre sobre si el Consorci era o no un ens públic. Ella ho tenia molt clar que sí (pàg. 24).

Defuig qualsevol mena de responsabilitat sobre la demora en trametre al Tribunal de Comptes la versió traduïda dels informes. De fet, quan és preguntada sobre el particular diu: “***això li hauria de preguntar al Síndic Major***”, “***jo no feia funcionar la Sindicatura***”, “***no era el meu afer***”.

També afirma que no s’explica com cap altra òrgan de control no va fer comprovacions sobre el Consorci. Ella assegura “*jo sí que em sembla que m’ho vaig flairar*” (pàg. 26).

Reconeix que entre els anys 1984 i 1985, mentre va ser Secretària General del Departament de Cultura, anava de tant en tant a una comissió que hi havia al Consorci. Que en aquelles reunions va dir en reiterades ocasions que hi havia coses que no li agradaven, pel que fa a temes de personal, que és del que més entén.

Observacions. Resulta molt significativa la diferència de criteri –tècnic– entre la Intervenció General i la Sindicatura de Comptes pel que fa a l’existència d’indicis de responsabilitat comptable. Si bé és cert que la Intervenció General no va fiscalitzar el Consorci fins l’any 2002, ja s’ha dit que la contundència expressada per l’Interventor General en el sentit de manca d’indicis de responsabilitat comptable o penal contrasta amb allò que clarament detectava la Sindicatura pel que fa l’exercici 2000, molt proper en el temps al que supervisava la Intervenció.

La compareixença ve a posar de manifest com no és del tot exacte pensar que els mitjans de control són insuficients. Ans al contrari: els controls existeixen i es posen en marxa –o no–, naturalment amb les limitacions derivades de l’escassetat de recursos disponibles davant la ingent tasca a desenvolupar i de la proactivitat dels responsables.

Que les alertes o els punts febles detectats per aquests controls permetin evitar de manera efectiva que passi el que ha passat, pot dependre de factors molt diversos com és el cas de mantenir una actitud permanent de vigilància activa, no caure en l’error de considerar, com sembla desprendre’s del relat de la compareixent, que un cop enllestida la tasca encomanada, tota la responsabilitat del control realitzat, malgrat haver constatat evidents disfuncions, és ja cosa d’altres i que desentendre’s és l’opció natural, a més de còmoda.

2.5.8. Protectorat de fundacions (Sra. Ma. Elena Lauroba Lacasa, Directora General de Dret i Entitats Jurídiques del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya)

Al llarg de la seva intervenció inicial, la titular de la unitat directiva recorda que només podrà parlar de la Fundació Privada Orfeo Català - Palau de la Música Catalana, constituïda el 9.4.1991 mitjançant la inscripció de la carta fundacional en el Registre de Fundacions a càrrec del Protectorat de la Generalitat.

Recorda que el Protectorat no és un òrgan fiscalitzador però sí exerceix funcions de supervisió per a garantir el correcte exercici del dret a fundar. Aquesta supervisió es fa, fonamentalment, mitjançant l'anàlisi dels comptes anuals aprovats en els sis mesos posteriors al tancament de cada exercici, previ el seu dipòsit en el Protectorat.

En el cas de la Fundació del Palau, pel volum ordinari d'ingressos, els comptes anuals eren auditats (vid. punt anterior). Aquesta Fundació va complir formalment amb les seves obligacions derivades de la relació amb el Protectorat.

El Protectorat no va sotmetre a inspecció la Fundació. A més, la llei del 2001, vigent fins l'any 2008, que no va entrar en vigor el nou Llibre Tercer del Codi Civil, no contemplava aquesta inspecció. La compareixent afegeix que “*consolidant*” l'esmentada funció d'inspecció es retorna a l'esperit de la llei de 1982 que va ser abandonat en la llei del 2001. En aquesta línia s'orienta el projecte de Llei del Protectorat, avui en tràmit al propi Parlament. Explica que la finalitat d'inspeccionar és la transparència de la que n'és creditora tota la ciutadania, que les fundacions actuen correctament. Diu que al nostre país no existia una tradició d'inspeccions fins que s'ha arribat a la “*convicció de que s'ha d'inspeccionar d'una manera més ordenada*”. Sembla relacionar el canvi d'actitud del Protectorat amb la vigència del Llibre Tercer del Codi Civil (Disposició transitòria quarta).

Tanmateix, és la pròpia compareixent qui, acte seguit, dóna compte de les inspeccions realitzades durant els anys 2007 (pàg. 27), 2008 (pàg. 43) i 2009 (pàg. 50). Cal advertir que les inspeccions de l'any 2007 no estaven emparades pel nou Codi Civil i, amb tota probabilitat, tampoc bona part de les corresponents al 2008. La compareixent reconeix que només tenen pla d'inspeccions (aleatòries, per sorteig) des dels darrers dos anys (pàg. 10).

També la Sra. Lauroba efectua, durant el seu excurs inicial, una valoració personal (pàg. 7 i 8) que anomena “*la pregunta del milió*” sobre si un sistema d'inspecció hauria

Quan és preguntada per la Fundació Catalanista Demòcrata (abans Fundació Ramon Trias Fargas) contesta que no creu que hagi de preocupar-se per la seva relació amb el Protectorat (pàg. 11).

El Protectorat no té manera de conèixer quins puguin ser els patrocinadors de la Fundació llevat que sigui aquesta mateixa la que ho faci constar als comptes quan encara queda pendent de liquidar determinat saldo comptable a favor de la Fundació (pàg. 13).

En relació a l'existència de convenis entre la Fundació del Palau i la fundació vinculada a CDC, afirma categòricament que el Protectorat no tenia constància de cap conveni i que això no li pertocava perquè segons el sistema comptable (Decret 43/2003, Pla General de Comptabilitat), la relació d'aportacions dels privats no consten preceptivament. La Sra. Lauroba aprofita per dir que en el futur, si s'aprova el projecte en tràmit sí que es pretén incloure aquestes dades.

Quan la compareixent és preguntada pel traspàs, l'any 2002, de 200.000 € de la Fundació del Palau a la Fundació Ramon Trias Fargas, no li estranya la xifra atès que *“les quantitats de la Fundació Orfeo són considerables, i dono per fet que eren per incrementar la cultura musical del país”*. Quan se li pregunta sobre si li consta que la FRTF hagués destinat aquests diners rebuts a les finalitats de promoció del cant coral a Catalunya especificades als convenis, respon que ho desconeix, que no li expliquen.

De fet, va ser arran d'una petició d'ampliació d'informació del Protectorat a la FRTF feta l'any 2002, que, a més de detallar les aportacions procedents de les administracions públiques, la FRTF va incloure també les aportacions privades. Així es com es va tenir coneixement del traspàs de fons del Palau a la FRTF. La mateixa informació va ser donada també l'any 2005 per la FRTF en relació una nova aportació.

Observacions. Amb la seva intervenció, la compareixent sembla estar justificant la passivitat inspectora del Protectorat.

Suposadament això vindria justificat pel marc normatiu vigent fins l'any 2008, és a dir per la llei 5/2001, de 2 de maig, de fundacions. Aquest raonament no és del tot exacte.

Sota la llei de 1982, sota la del 2001 i també sota la llei vigent, **el Protectorat**, sempre ha tingut com a missió principal la del vetllar per la satisfacció de l'interès general (que justifica el tracte privilegiat d'aquestes persones jurídiques) i pel compliment de les finalitats fundacionals, de la voluntat dels fundadors i de les disposicions legals i estatutàries.

És cert que la llei del 2001 no desenvolupava clarament la potestat de control o inspectora però sí atorgava al Protectorat funcions que, necessàriament, la pressuposaven (v. gr. article 26 relatiu als supòsits en què es podia demanar una intervenció judicial).

De fet, el Decret 37/1987, de 29 de gener, pel qual s'aprova la **Instrucció per a l'organització i el funcionament del Protectorat de la Generalitat sobre les fundacions privades de Catalunya**, continua encara en vigor i no ha estat mai derogat per cap de les lleis abans esmentades.

En aquesta disposició, s'especifica que el Protectorat s'exerceix mitjançant dues unitats, la de Registre i la de Control, aquesta darrera, encarregada de les funcions de vigilància.

La Instrucció dedica tot un apartat al control (el VIII). A més de fer vasta referència a la documentació i informació comptable, també tracta de dos documents importants. D'una banda, el Llibre d'Actes (apt. 36) que ha de conèixer el Protectorat en el compliment de les seves funcions, que conté les actes de les reunions del Patronat i dels altres òrgans de govern. D'altra banda, la Memòria Anual (apt. 37) de les activitats i de la gestió econòmica. Aquest darrer document ha de contenir informació separada sobre diversos aspectes, entre ells, activitats pròpies, **activitats d'ajuda a institucions i persones o sobre qualsevol altra qüestió que faci conèixer i justifiqui el compliment de les finalitats fundacionals i dels preceptes legals**.

2.5.9. Informe pericial comptable de data 23.10.2009, emès per la firma auditora Deloitte, S.L., i incorporat a les Diligències Prèvies 3360/2009 seguides pel Jutjat d'Instrucció núm. 30 dels de Barcelona, (Sr. Jorge Lledias Domínguez)

El compareixent, pèrit signant de l'informe i soci de la firma Deloitte, S.L. precisa que l'informe ha estat preparat i realitzat a instàncies de la Fundació i de l'Associació (Orfeo Català) i que té per objecte, exclusivament les irregularitats comptables detectades, en

La principal dificultat que s'han trobat en la seva tasca és que la documentació no està completa perquè una part molt significativa de la mateixa va ser intervinguda per la policia judicial durant l'escorcoll del dia 23.7.2009. A aquesta documentació només hi estant accedint en dates molt recents i de forma fragmentària (pàg. 70).

Una segona part d'aquest informe tenen previst lliurar-la abans del 31.7.2010, però això no depèn exclusivament d'ells². En aquest segon informe no està previst analitzar de forma individualitzada els patrocinis.

La principal conclusió d'aquest informe, relata el compareixent, interessa les relacions entre la Fundació i l'Orfeó.

D'una banda, han trobat que aproximadament 12.800.000 € surten en efectiu (la pràctica totalitat en xec bancari i, sobretot, de la Fundació cap a l'Orfeó) però que no tenen entrada a l'Orfeó, ni comptablement ni a cap dels seus comptes bancaris.

En aparença, aquestes transaccions obeirien a serveis prestats (Triobra, FM2 Manteniments...). El seguiment dels xecs, és a dir, on han anat a parar els diners, ja no poden esbrinar-ho, comunicant-ho al Jutge per tal que sigui aquest qui ho faci.

D'altra banda, hi ha al voltant d'1.300.000 € que correspondrien a factures en aparença correctes (comptabilitzades, amb el pagament registrat també) però que, per contra, ni s'ha trobat cap suport documental que justifiqui el pagament. ni corresponen a serveis, el beneficiari dels quals, no seria el Palau, fet corroborat per la pròpia confessió del Sr. Millet (Pàg. 62 i 63).

² En la data d'emissió del present informe es té constància, per la difusió que se n'ha fet públicament als mitjans de comunicació, que l'informe a què fa referència el compareixent ha estat ja emès si bé no consta formalment incorporat a la Comissió d'Investigació, tot i que hauria estat reclamat.

2.5.10. Contractistes (proveïdors)

2.5.10.1. Triobra (abans GPO)

El seu legal representant, Sr. Javier Lacambra, confirma que l'any 2000 van efectuar obres en una vivenda particular del Sr. Jordi Montull, a l'Ametlla del Vallès. **Les corresponents** factures, per indicació del Sr. Montull van ser girades contra la Fundació i es posava el concepte que des del Palau li indicaven.

Observacions. La disponibilitat d'industrials com aquest per a fer constar inexactituds –que molt probablement fins i tot podrien resultar constitutives de delictes en la documentació mercantil per ell expedida, il·lustra perfectament com un entorn **presumptament delictiu** com el creat **al voltant de l'estructura conformada pels** anteriors gestors del Palau té tendència a ser expansiu, no només en **l'obtenció de la resignació si no també en la connivència dels tercers que s'hi relacionaven**.

2.5.10.2. CBM 10, SL.

Compareix citada en qualitat d'apoderada la Sra. Clàudia Valsells Aguilà (germana i filla dels anteriors, respectivament) qui comença aclarint que ella no és apoderada i que només va treballar en aquesta empresa com a pintora des de 1998 fins el 2000. També ha treballat per altres empreses com Erental, Pintors a Mida o Color de Pipsa. Mai cap d'aquestes empreses ha treballat pel Palau de la Música. En tot cas, afirma que CBM 10, SL no tenia prou envergadura –no tenien tanta gent- com per treballar-hi.

En la sessió de tarda del dia 21.6.2010 compareix el Sr. Robert Cortadas Arbat qui explica que l'única intervenció que ha tingut respecte la societat és haver gestionat davant notari la seva constitució. Fins i tot, afirma desconèixer quin és el seu objecte social. No n'és ni administrador ni apoderat.

Quan és preguntat el Sr. Cortadas sobre qui va encarregar-li la constitució de CBM 10, respon que no vol mentir, que fa molts anys i no ho recorda. Literalment diu: *“Hi havia gent que coneixia que jo tenia empreses i que, per tant, podia fer això, i miri, veu, de vegades un pensa que ho fa bé, i ho fa malament, perquè resulta que ara sóc administrador d'unes empreses dubtoses. Però, vull dir, un se l'ha de jugar”*.

Observacions. A la vista de les presents declaracions i de l'escassa col·laboració que es mostren disposats a donar els compareixents, s'evidencien les limitacions pròpies d'una comissió d'investigació per abordar les múltiples ramificacions d'uns fets complexos com els que ens ocupen. **Citar a certes persones per la seva vinculació a determinada figura societària només pot tenir utilitat si prèviament es coneix amb exactitud què es vol esbrinar** i, a més, es disposa d'informació documental i fefaent completa de dites entitats a fi i efecte de poder rebatre amb coneixement de causa les explicacions que es donin.

2.5.10.3. Letter Graphic, SL.

El seu representant, Sr. Vicente Muñoz, al·lega problemes de salut i trobar-se de baixa laboral des de fa més de cinc mesos per dir que no sap res i que no recorda res, doncs ja fa cosa d'any i mig o dos anys que no apareix per l'empresa per res (Pàg. 30 i 31). Es remet al que pugui dir el Sr. Pedro Luis Rodríguez. En tot cas confirma que tant Letter Graphic com New Letter fan el mateix, treballant una per Correos i l'altra per d'altres formes de distribució.

A l'administrador de Letter Graphic, S.L. (Sr. Pedro Luis Rodríguez Silvestre) se li atorga un termini inicial de vint minuts per "*dir el que cregui convenient*". El compareixent explica que aquesta empresa i New Letter, a la que també representa, es dediquen a oferir serveis auxiliars de màrqueting directe. Afirmar que pel Palau es van fer feines d'anàlisi de zones per a la captació de possibles socis, i la seva distribució posterior per bustiades. Nega categòricament haver expedit cap factura falsa i afirma haver treballat també per diversos partits polítics.

També alerta sobre que els extreballadors que han de comparèixer després d'ell a la pròpia Comissió són familiars entre ells, que actualment es troben en litigi amb l'empresa perquè han interposat una demanda contra l'acomiadament per causes objectives, i que per les tasques que feien no podien conèixer l'abast de totes les feines que les empreses fan per als més de 300 clients en actiu que tenen.

Acte seguit manifesta que no contestarà cap pregunta per no entrar en el joc polític, doncs ell, afirma, vetlla pel bon nom de la seva empresa i el que havia de dir ja ho ha dit en seu judicial, sense que estigui imputat. Tanmateix sí que acaba per contestar algunes preguntes. Preguntat amb insistència sobre quines feines va fer per un client com el

La compareixença del Sr. Salvador Oller davant la Comissió té lloc durant la sisena sessió, és a dir, el dia 22.6.2010. Aquesta persona compareix assistida d'advocada, es limita a llegir un escrit que porta preparat i finalment assenyala que no contestarà cap pregunta perquè el que volia dir ja ho ha dit llegint, i davant el jutjat.

Durant la seva intervenció explica haver estat assessor comercial de New Letter i Letter Graphic. Nega haver col·laborat en la confecció de factures falses ni en el finançament de cap partit polític. Explica que l'any 2005 va iniciar contactes amb el Sr. Montull proposant-li incrementar els donants, guanyar públic i visitants. Per això va caldre un treball de camp que va suposar fer un fitxer amb uns 100.000 registres. Sobre aquests registres, es va efectuar un procés de comunicació directa en onades durant tres anys. Es queixa perquè tot això ha perjudicat molt la credibilitat de l'empresa. Finalment, es compromet a facilitar la informació que s'havia demanat a Correos i que aquesta empresa negava per afectar el secret comercial (pàg. 54).

Observacions. D'una banda, la versió donada pel Sr. Vicente Muñoz sobre la seva suposada desvinculació de l'empresa es veu desmentida categòricament per la declaració dels extreballadors (pàg. 72 sessió tarda dia 15.6.2010). Correspon a la Cambra, de conformitat amb el que disposa l'article 58.7 del Reglament del Parlament, comunicar formalment al Ministeri Fiscal la possible comissió per part del Sr. Muñoz d'un delictes de fals testimoni previst a l'article 502.3 del Codi Penal.

D'una altra, resulta evident l'actitud evasiva del Sr. Pedro Luis Rodríguez. Sembla contradictori amb la seva manifestada voluntat de protegir l'empresa a la que representa, el manifestar que no recorda temes tan essencials com els volums de negoci, les feines facturades, el sistema de facturació, etc.

Encara més significatiu resulta el seu silenci si es té en compte que aquesta persona no apareix imputada en cap causa penal per aquests fets –fins i tot crida l'atenció l'optimisme amb que sembla descartar el compareixent aquesta possibilitat- i que, per tant, no s'arriba a entendre en què l'hauria de perjudicar col·laborar en l'esclariment d'uns fets que poden comprometre el crèdit de la seva empresa. En aquesta mateixa línia també resulta força indicatiu que quan el compareixent és convidat a facilitar per

Pel que fa al Sr. Oller, tot i resultar igualment legítima la seva postura de negativa a respondre a les preguntes, la seva versió contrasta frontalment amb les manifestacions del director executiu del Consorci, Sr. Llinares, quan aquest afirma (pàg. 23 sessió 14.6.2010) que van haver de recórrer a requerir judicialment l'empresa perquè aquest no els donava cap resposta convincent sobre les feines facturades.

Novament, no s'entén quina dificultat hi hauria en haver justificat degudament davant del client la informació que aquest li demana ara, si és que tant interès es té pel bon nom de l'empresa.

D'altra banda, atesa la resposta donada per la Societat Estatal Correos y Telégrafos, SA arran la petició d'informació feta des del Parlament, restaria exclusivament en mans de la pròpia empresa sol·licitar de Correos l'esmentada informació aclaridora. En la mesura que no ho fa, perd una oportunitat d'or per “rentar” el bon nom que tant sembla preocupar-lo.

2.5.10.4. Extreballadors de Letter Graphic, SL. (Sr. Miguel Díaz Gutiérrez i Sres. Gemma Martínez Gómez i Ma. José Díaz Gutiérrez)

Compareixen conjuntament i manifesten haver treballat en aquesta empresa, de la que han estat recentment acomiadats adduint com a motiu la manca de feina, els darrers quinze anys.

Entre aquesta empresa i les altres dues del grup (New Letter i Mail Rent) serien un total d'uns vint-i-cinc treballadors. **En la pràctica, les tres empreses treballaven juntes i els encàrrecs es manipulaven de manera conjunta.**

Expliquen que la comptabilitat de l'empresa anava a càrrec del Sr. Vicente Muñoz, el qual, fins el dia 19 de març de 2010, anava a treballar cada dia entre les 8'30 i les 10'30 hores. Per a ells, els cinc caps coneguts a l'empresa eren: Ricard Ferrer, Juan Antonio Alarcón, Antonio Motos, Vicente Muñoz i Pedro Luís Rodríguez.

No els consta haver treballat mai pel Palau de la Música. De fet, el primer cop que tenen notícia d'haver facturat 948.000 € al Palau és quan una companya els comenta que a la premsa (El País) en parlen.

El Sr. Miguel Díaz era encarregat de retractilats i embossats, mentre les Sres. Gemma Martínez i Mª José Díaz treballaven com a manipuladores.

Han treballat en campanyes electorals per diversos partits, però principalment per CiU (fins el punt d'enviar globus de colors, caramels, taules, cadires, carpes...). Els consta que els treballs que feien per les campanyes electorals de CIU els venien a través del Sr. Salvador Oller, que feia de comercial.

Observacions. Aquestes declaracions no apareixen revestides de cap causa d'incredibilitat subjectiva, la qual cosa les fa aptes per considerar indiciàriament que, com a mínim, el Sr. Vicente Muñoz hauria faltat a la veritat quan manifestava que feia molt temps que ja estava totalment desvinculat de l'empresa.

2.5.10.5. Tusquets-Díaz Arquitectes (soci Sr. Carles Diaz Gomez)

Manifesta que treballen pel Palau de la Música des de l'any 1982 i que han estat la direcció facultativa de pràcticament totes les obres que s'han fet al Palau des de 1999. El declarant, intervé en el món del planejament des de l'any 1973.

Explica que les factures dels seus honoraris a vegades se'ls demanava que fossin girades contra una altra de les tres institucions del Palau. Ells hi accedien perquè se'ls deia "*així cobraràs millor*" i perquè per a ells, el Palau, la Fundació, l'Orfeó, el Consorci, "*era tot igual*" (pàg. 61).

Observacions. Dóna el compareixent certs detalls d'obres dutes a terme al Palau en què hi van tenir intervenció el Ministeri de Cultura (obres a l'interior de la sala) o Caja Madrid (donant suport a l'obra de la façana). Descriu de manera molt gràfica el Sr. Diaz la rigorosa supervisió a la que condicionaven l'aportació de fons. Això il·lustra perfectament, per contrast, com més endavant es veurà, l'aparent i sospitosa frivolitat amb què d'altres patrocinadors obviaven el lògic i obligat control dels fons lliurats.

Novament, i pel que fa a la manera de facturar que tenia aquests despatx d'arquitectura, es posa de manifest que **la manera de fer en els gestors del Palau “contaminava” el rigor en el procedir dels tercers amb que es relacionaven.** Aquestes empreses, cedien en el compliment correcte de les seves responsabilitats.

2.5.10.6. Mantenimientos Integrales FM2 i FM2 Instalaciones (Sr. Francisco Mañaricua Campins).

El compareixent reconeix que va efectuar treballs a la casa particular del Sr. Millet però que les va facturar al Palau. Els tractes els tenia amb el Sr. Montull. Al declarant no li va semblar estrany allò perquè se li va explicar que se'ls devien uns diners i que fiscalment s'havia de fer d'aquella manera. Afirmava literalment: ***“jo no era ningú per dir a aquells senyors, que eren molt senyors, doncs que m'ensenyessin els seus contractes privats. Com podia demanar jo el contracte privat? Vaja, penso jo que...”***.

A les factures que es presentaven per treballs fets a casa del Sr. Millet, coincidien les quantitats i les unitats, però es canviava el concepte, posant el que se'ls deia.

Coneix l'empresa Triobra perquè, fins i tot, van arribar a treballar conjuntament durant uns mesos. Triobra és constructora i ells instal·ladors.

Preguntat si alguna de les seves factures es correspon a treballs fets a algun partit polític, diu que mai no han fet cap treball que no fos a la casa particular del Sr. Millet o a dins del Palau.

Observacions. Resulta aquí reproduïble en idèntics termes l'anàlisi feta més amunt en el cas de la mercantil Triobra.

2.5.10.7. Hispart, SA (Sr. Juan Manuel Parra González)

El compareixent ve acompanyat d'advocat i opta per fer lectura d'un escrit. Després d'explicar que l'empresa va ser constituïda l'any 1985, que mai no ha fet cap factura falsa, i enumerar –en escarni de la Cambra i sense que ningú el cridés l'atenció– un

Observacions. Sense entrar en aquests moments, en si el requerit pel Parlament de compareixença té o no el dret a negar-se a declarar –qüestió aquesta dubtosa, en la mesura que per aquells compareixents que no ostentin la condició d'imputats o inculpats en causa penal, la seva posició seria la pròpia d'un testimoni, obligat sempre a declarar i a dir la veritat, sota pena d'incórrer en un delictes- el que sembla evident és que el que no té –o no se li hauria de permetre- és el dret a menystenir grollerament el Parlament i els seus integrants. La lectura que el compareixent fa de la seva llista de clients, que es permet qualificar de mers exemples, és un acte clar de manca de respecte inadmissible.

Sobta que, fins i tot en aquestes circumstàncies, els representants dels grups polítics presents a la Comissió obrin el seu torn d'intervenció agraïnt al compareixent la seva presència, la qual, cal no oblidar-ho, és obligada.

2.5.10.8. HORENCAT (Sr. Jaime Landínez Gutiérrez, representant de l'empresa immobiliària)

El compareixent diu que la relació amb el Palau ha estat com a subcontracte de Ferroviària. No han tingut cap contacte directe amb Palau i no coneixen Millet ni Montull. No han fet cap factura falsa. Ells es dediquen a les estructures de formigó. El compareixent explica que l'empresa va ser constituïda l'any 1991 i que va presentar fallida voluntària el novembre del 2003.

Preguntat sobre la factura de data 24.10.2003 per import de 78.500 €, nega que sigui seva i observa, a més, que no es tracta d'una factura sinó d'un rebut.

Observacions. La implicació d'aquesta concreta empresa en el cas, sembla que podria estar relacionada amb una presumpta falsedat documental que és objecte d'investigació judicial. Atès el contingut de les respostes donades pel compareixent, el seu testimoniatge no aporta gaire llum a l'objecte de la present Comissió, sens perjudici d'allò que finalment pugui resultar del procediment penal en curs.

2.5.11. CONTRACTISTES/PATROCINADORS

2.5.11.1. Ferrovial (Patrocinador/contractista)

2.5.11.1.1. Director de Relacions Institucionals (Sr. Juan Elízaga Corrales)

El compareixent ho fa acompanyat d'advocat i explica que ocupa el càrrec de Director de Relacions Institucionals de la companyia des de 1999. Entre les seves funcions es troba la responsabilitat sobre les accions de patrocini de l'empresa.

Patrocinen el Palau de la Música des de fa vint anys. **Des que ell és responsable, l'import total patrocinat es troba al voltant dels 11.000.000 € (aproximadament 1.830 milions de pessetes). Les quantitats abonades tenien el seu suport en els corresponents convenis.** Era el mateix declarant qui signava els convenis per la part de Ferrovial, mentre que per la part del Palau (alguns amb l'Orfeo i d'altres amb la Fundació) ho feia el Sr. Fèlix Millet.

No recorda que cap conveni inclogués una clàusula segons la qual la Fundació del Palau es comprometria a desenvolupar les activitats empresarials de Ferrovial dins el marc de la societat catalana.

Coneix el marit de l'exdirectora General del Palau, -Sr. Xavier Ribó-, des de fa molts anys. Es tracta d'una persona que col·laborava comercialment amb ells, ajudant-los a trobar clients. Desconeix exactament quina mena de vinculació tenia amb Ferrovial-Agroman perquè això no depenia del declarant, però imagina que sí cobrava alguna comissió. Nega que tingués cap relació amb el Palau.

Els convenis de patrocini **no es destinaven a cap activitat concreta sinó que, amb caràcter general, els administradors del Palau gestionaven aquests diners sense coneixement de Ferrovial.** Afirmar reiteradament que ells no saben què feia el Palau amb els seus diners i que, per ells, no hi ha cap relació amb es pagaments que feien i les anotacions que pugui haver fet la Sra. Gemma Montull en un dietari (pàg. 97).

Preguntat al respecte, explica que l'empresa Ferrovial, al mateix temps que estava dins el Patronat i fent aportacions anuals, ha treballat pel Palau, concretament fent l'obra del Petit Palau. Tot i així, assegura que sempre han estat molt escrupolosos amb això i que per a ells eres dues coses totalment independents.

En la mateixa línia, i preguntat sobre els eventuais contactes que com a responsable de relacions institucionals hagués pogut tenir amb responsables polítics en matèria d'obres públiques, ho nega afirmant que no era aquesta la seva responsabilitat però sí reconeix que amb ocasió dels concerts saludaven i xerraven amb tots els representants polítics.

De fet, explica, **els convenis veuen augmentat el seu import a partir de l'any 2003 perquè tenen molt interès en organitzar en exclusiva el primer concert de la temporada. Per a ells això és molt important com activitat comercial a Catalunya** perquè hi conviden més de 250 persones i s'organitza un còctel durant el sopar. Literalment diu: *“para intentar, pues que los máximos órganos políticos vengan al concierto, asistan, y podamos compartir con ellos esa velada, independientemente de que venga Zubin Mehta”*.

Observacions. No és que no resulti creïble que una empresa doni tal quantitat de diners en concepte de patrocini sense cap control, és que senzillament és frontalment contrari a la realitat i incompatible amb el funcionament racional d'un operador econòmic. La mera presència del nom de Ferrovial als fulletons del Palau i la bona imatge de l'empresa que pogués derivar aquest fet o l'organització del concert inaugural de temporada, com explica impertèrrit el compareixent (pàg. 98), no justifica l'aplicació d'una quantitat tan elevada de recursos sense una contrapartida.

Per contra, n'hi ha prou amb remetre's a la declaració de l'arquitecte Sr. Carles Díaz (pàg. 55) per comprovar les escrupoloses i lògiques cauteles que van ser adoptades per l'entitat financera Caja Madrid a l'hora de patrocinar l'obra de la façana del Palau.

El compareixent reitera fins a tres vegades que Ferrovial ignorava totalment la destinació dels fons que donava.

Més sentit, en canvi, té el que el propi declarant manifesta (pàg. 113) en relació a la presència de personalitats polítiques en les recepcions que s'organitzen al voltant d'actuacions musicals patrocinades per Ferrovial. Val a dir, però, que no per habituals, aquesta mena d'esdeveniments socials, en la manera que apareixen descrits pel propi Sr. Elízaga podrien suposar una font d'importants conflictes d'interessos i, fins i tot, de conductes constitutives de delictes.

En efecte, la voluntat manifestada de *“compartir vetllada”* amb els màxims òrgans polítics només pot tenir per objectiu guanyar-se el seu favor. Però encara més, la

És important no minimitzar les conseqüències de les explicacions donades pel Sr. Elizaga: il·lustren a la perfecció l'ambient d'impostació que envoltava tot allò que s'organitzava pel Sr. Millet des del Palau. Aparença, frivolitat i irresponsabilitat formaven, aquesta vegada sí, un còctel perillós, les conseqüències del qual s'ha tingut malauradament l'oportunitat de comprovar.

Ratlla el cinisme més absolut afirmar, com ha fet aquest compareixent, que no es tenia cap control sobre la destinació donada a més d'11.000.000 € (més de 1.830 milions de pessetes!), i al mateix temps mostrar-se en estat de "*shock*", emprant les seves pròpies paraules.

En un altre ordre de consideracions, sorgeix novament aquí la qüestió del conflicte d'interessos³ en relació a la doble posició de Ferrovial com a membre del Patronat de la Fundació i, alhora, contractista del Palau. En aquest cas, s'afegeix el fet que el marit de la Directora General de la Fundació, Sra. Rosa Garicano, tenia interessos econòmics amb Ferrovial, que alhora ha estat adjudicatària d'importants obres del Palau.

2.5.11.1.2. Exdirectiu (Sr. Pedro Buenaventura Cebrián)

Compareix acompanyat d'advocat. Explica la seva trajectòria professional a Ferrovial. Comença l'any 1985 a la Divisió de Construcció. El 1993-1994, responsable d'Obres d'Edificació. L'any 1999 és nomenat Director Regional de Catalunya i Nord-Est d'Espanya. 2000-2002, responsable d'una empresa constructora de Polònia comprada per Ferrovial. 2002-2006, Director General de la Divisió de Construccions. Abandona Ferrovial en aquell moment (febrer 2006).

³ Resulten novament reproduïbles les observacions fetes amb ocasió de la compareixença dels representants de Natur System, en el sentit que, conforme a l'article 332-9 del Codi civil Civil de Catalunya, es tractaria d'un supòsit de **conflicte d'interessos** (autocontractació) que hauria estat sotmès al règim d'autorització prèvia del Protectorat de fundacions de la Generalitat.

El declarant afirma que la relació de patrocini amb el Palau creu que va començar el 1997. També recorda que la renovació dels patrocinis es feia de forma automàtica. Les discussions i reunions per tractar dels patrocinis es feien directament amb Millet. No parlava d'obra pública amb Millet (pàg. 12).

Afirma que no coneixia Carles Torrent. Diu que el Palau no els facilitava negocis d'obra pública. No entén les suspicàcies amb les obres de la Línia 9 i de la Ciutat de la Justícia. Eren obres molt grans i complexes, i pràcticament participaven totes les empreses constructores catalanes i espanyoles.

Comenta que el Palau no els ajudava en obra pública però en obra privada sí que els ajudaven a fer contactes (pàg. 20 i 21).

Confirma que no feien un seguiment posterior sobre els diners destinats als patrocinis. Fonamenta la seva argumentació en el prestigi del Palau i en el fet que es trobava representat en ella el bo i millor de la societat catalana (pàg. 24).

Interrogat en relació a faxos enviats per Millet a ell, als quals deia *“Hem d’atendre les necessitats que tu ja saps o no podré atendre els compromisos adquirits i ja pots suposar els problemes que això ens comporta”*, el testimoni diu que es podien retardar uns dies però no més.

Interpel·lat sobre la coincidència de dates entre els pagaments de Ferrovial al Palau i els pagaments que el Palau feia a empreses com New Letter, Letter Graphic o Hispart, amb els pagaments a la fundació Trias Fargas i amb les reunions amb Carles Torrent o Daniel Osàcar, el Sr. Buenaventura afirma no trobar altra explicació que sigui casualitat.

2.5.11.2. COPISA (Sr. Xavier Taulé Ferré)

Compareix davant la Comissió amb advocat i llegeix un breu discurs. És el conseller delegat de COPISA des de 2005. Aquesta empresa té 50 anys d'història i dona feina a 2.500 persones. Han fet dues obres al Palau en unió temporal d'empresa (UTE), juntament amb Natur System (de la que formen part del seu accionariat des de 2006, entrant amb un 75%) per concurs: remodelació façanes històriques (concurs convocat

Afirma que per responsabilitat social corporativa sí han donat diners a diverses fundacions. A més de l'exercici 2006-2007, han fet durant més anys donacions a la FRTF i no recorda anys ni imports. A Convergència Democràtica de Catalunya no li han fet cap donació directa.

Ni han fet factures falses ni mai els han demanat contraprestacions per obres fetes al Palau. **El testimoni reconeix que han fet un conveni de patrocini amb el Palau: 700.000 € en 3 anys (2007, 2008 i 2009).** Patrocinaven concerts, el cicle de concerts Palau 100. **No hi havia control posterior sobre la destinació final dels diners.**

Preguntat sobre de qui parteix la iniciativa en matèria de patrocinis, explica que algú de la Fundació es posa en contacte amb un representant del departament de comunicació de la companyia, demana uns diners, comunicació ho planteja a la direcció i aquesta decideix, amb criteris de "*responsabilitat social corporativa*" (d'ara en endavant RSC).

Quan al compareixent se li pregunta si considera ètic que una empresa que està al servei de la societat faci donacions a fundacions vinculades a un partit i no ho faci amb aquelles altres que puguin estar vinculades a d'altres partits, en la mesura que això podria estar interferint en l'acció política, respon que prefereix no contestar.

El diputat interpel·lant fa notar que el Palau va ser un client important per a Natur System a partir del 2006, amb la rehabilitació de les façanes i és al 2007 quan COPISA, que té el 75% de Natur System, firma un contracte de patrocini per 700.000 €.

Observacions. Aquest és el primer i únic contractista vinculat al Palau que apel·la a la RSC per tal de fonamentar la seva política de patrocinis⁴. Resulta difícilment justificable que no es faci cap mena de seguiment de les aportacions. Aquesta seria l'única forma de verificar que els criteris de RSC assumits per l'empresa es duen a la pràctica.

⁴ Aquesta afirmació no es correspon a més amb les dades que COPISA fa públiques sobre els seus patrocinis en el seu web corporatiu <http://www.grupocopisa.com/es-es/responsabilidad-social.html>, en el la que no apareix cap esment al Palau –malgrat les quanties aportades-. La resposta del compareixent integra un mer subterfugi retòric, tant a la llum de la pràctica empresarial efectivament responsable com dels requeriments de la Comissió Europea –vegi's el Llibre Verd que aquesta elaborà el 2001 i la Comunicació Com (2006)- que posa l'accent en "*la fiabilitat del procediment d'avaluació i auditoria*", en aquest cas inexistent.

En la mesura que COPISA és l'accionista majoritària de Natur System i que aquesta treballa pel Palau al mateix temps que és membre del Patronat de la Fundació, és reproducible aquí allò que més amunt s'ha dit sobre el conflicte d'interessos.

La compareixença del Sr. Taulé evidencia un tema potser no resolt prou satisfactòriament com és el del tractament que hagin de rebre les donacions fetes a les fundacions o associacions vinculades orgànicament a partits polítics.

De la disposició addicional setena de la LO 8/2007, de 4 de juliol, sobre finançament dels partits polítics es desprèn que els contractistes del sector públic no tindrien expressament prohibit fer donacions a les fundacions i associacions vinculades a partits polítics, sempre i quan es respectin la resta de condicions i límits legals. Si a això afegim que l'extensió als efectes de control, règim sancionador, requisits i límits que l'esmentada disposició addicional fa del règim dels partits a les fundacions i associacions vinculades orgànicament a ells, només ve referida a partits polítics amb representació a les Corts Generals, ens trobem amb que el sistema és incomplet i té escletxes que poden ser aprofitades indegudament, situació que serà comentada a les conclusions.

2.5.11.3. Natur System, SL.

El seu gerent (Sr. Roger Valsells) compareix i explica que l'empresa treballa pel Palau de la Música des de fa molts anys (pàg. 35-40). Abans era el Grup PIPSA. Es tractava d'una empresa familiar. Eren "*els pintors del Palau*". Totes les seves factures es corresponen amb obres efectivament realitzades. El compareixent reconeix que Natur System va fer l'any 2005 una donació de 20.000 € a la Fundació Trias Fargas. Explica que és patró i membre protector de la Fundació del Palau des de fa molts anys, com també ho era el seu pare. Sempre han fet donacions al Palau, ara són 9.000 € l'any.

Des de 2006, COPISA és l'accionista majoritària de l'empresa (75% de les accions).

Desconeix si és incompatible ser membre del patronat i, alhora, realitzar tasques professionals per la Fundació.

El Sr. Josep Valsells, pare de l'anterior compareixent (Sr. Roger Valsells) i legal representant de Natur System, SL. afirma que està jubilat del de l'any 2006 i no és capaç de recordar en quines obres públiques de la Generalitat treballen actualment.

Explica que coneix el Sr. Daniel Osàcar de tota la vida i que ja va a entrar a treballar amb el seu pare quan tenia quinze anys. El Sr. Osàcar va ser apoderat de Natur System, SL des de la seva fundació. Estratègicament, l'empresa, que era familiar, (família Valsells) va decidir que entressin socis minoritaris en el moment de la seva fundació perquè els interessava molt tenir “*qualificació d'obres públiques*”. Entre aquests socis, es va triar el Sr. Osàcar pel seu currículum, que era suficient per donar caixet a l'empresa.

Al Sr. Osàcar, que portava els números de l'empresa, se li van atorgar poders, si bé reconeix que quan es va jubilar (2000) van quedar penjats aquests poders sense revocar-los expressament. Des de llavors no els va arribar a fer servir mai.

Observacions. Avui dia, la situació descrita pel compareixent Sr. Roger Valsells constitueix, conforme a l'article 332-9 del Codi Civil de Catalunya, un supòsit de conflicte d'interessos (autocontractació) que hauria estat sotmès al règim d'autorització prèvia del Protectorat de Fundacions de la Generalitat.

2.5.12. Entitats de Crèdit (Sr. Manuel Monroig Ramírez, director de l'Oficina núm. 0500 de Caixa de Catalunya entre els anys 2004 i 2006)

El citat es presenta davant la Comissió amb advocat i llegeix una breu introducció fent referència a la seva voluntat de col·laborar però advertint de l'existència de limitacions legals per a fer-ho en relació a la revelació de dades dels seus clients sense autorització. Explica que, mentre el Consorci, la Fundació i l'Orfeó sí han donat el seu consentiment, els Srs. Millet i Montull, mitjançant el seu advocat, l'han negada.

L'oficina que dirigia el declarant és la principal de la xarxa, i es troba molt pròxima físicament al Palau. Totes les entitats que conformen el Palau són clients de Caixa Catalunya.

Quan és preguntat si no li cridava l'atenció que el Palau fes tantes transaccions en efectiu en bitllets de cinc-cents euros respon que: “*les persones que estaven davant d'aquestes institucions, bé, per mi, eren persones molt honorables i molt reconegudes i de plena confiança, sincerament, no em sorprenia i algun dia que hi havia algun dubte, la resposta, doncs, bé, era, dintre del que podríem entendre, una resposta correcta*”.

Explica que per la retirada dels diners en efectiu, en unes ocasions venia un empleat i en d'altres, la Sra. Montull.

Observacions. Aquesta compareixença només té el valor d'il·lustrar, per enèsima vegada, el crèdit personal injustament aconseguit pels gestors del Palau, acceptat acríticament, i del qual disposaven fins i tot quan duïen a terme certes transaccions econòmiques que, tot i resultar inusuals, per venir de qui venien, eren mirades sense desconfiança.

2.5.13. Fundació vinculada a CDC (FRTF i CatDem).

2.5.13.1. President de la Fundació Catalanista i demòcrata –CatDem–, fundació privada (Sr. Joaquim Ferrer Roca)

Compareix sol i explica que és president de la CatDem des de juny de 2008, a proposta del director Agustí Colomines. Va ser secretari del Patronat de la Fundació entre el 2000 i el 2003.

Durant el torn de preguntes, el compareixent confirma que des que és president no s'ha signat cap conveni amb la Fundació del Palau. No té tasques de gestió activa. No té cap paper pel que fa a la captació de recursos.

Preguntat de manera expressa sobre quina explicació pot donar al fet que en les memòries d'activitat de la FRTF no aparegui relacionat cap acte que sigui fruit dels convenis signats amb el Palau, respon que ell no ho sap, i que li preguntin als gestors.

A partir de 2009 no es fan més convenis amb l'Orfeó perquè es va canviar l'objectiu de la CatDem: *“aprofundiment dels problemes actuals i generació d'alternatives”*. Els actes de divulgació musical no són ara la seva prioritat.

No recorda qui és el tresorer de la seva fundació.

Observacions. De les respostes donades pel compareixent, crida l'atenció l'aparent desconeixement de la institució que presideix, incompatible amb la naturalesa de la responsabilitat que hi té.

2.5.13.2. Ex director (Sr. Antoni Vives Tomàs)

Compareix sol i fa un discurs on posa de manifest que el 12 febrer de 2004 va ser nomenat director i expressa literalment que: *“les activitats desenvolupades directament per la fundació durant els anys del meu mandat poden ser seguides tant a les memòries de les activitats de la fundació lliurades al protectorat, que vull recordar que són memòries que se circumscriuen a explicar quines són les activitats que eren subvencionades directament per diners públics i també a les memòries o el podríem el llistat de les activitats que nosaltres d’una manera més extensa editàvem des de la mateixa fundació”*.

També comenta que quan ell va entrar com a president no hi havia conveni vigent amb la Fundació de l’Orfeo i *“seguint les directrius rebudes, vam treballar malgrat tot conjuntament amb el partit perquè es tiessin endavant activitats relacionades amb la música popular del país. Per això durant aquell any es van dur a terme un nombre important d’activitats musicals de caire popular. Els tres anys següents, i un altre cop sota l’empara dels convenis, vam tirar endavant altres tantes actuacions, així com l’establiment de corals diverses entre les agrupacions de Convergència Democràtica de Catalunya.”* (pàg. 46)

Altres activitats a les quals van dedicar els recursos dels convenis amb la Fundació de l’Orfeo, afegeix, van ser el concurs de cant Joan Maragall, el festival Nits Digitals i el patrocini de les actuacions poètico-musicals de Núria Feliu.

Interpel·lat sobre les activitats consignades a la memòria d’activitats, el compareixent afirma que han tingut un ventall molt ampli i només van posar a la memòria aquelles **activitats** que van fer amb subvencions públiques. Han fet centenars d’actes musicals que no estan registrats a les memòries.

Ell mai no havia participat en el procés de negociació per arribar a acords o convenis amb diferents entitats. Això ho portava l’administrador de la Fundació, que era qui els signava.

Preguntat sobre si va arribar a reunir-se amb algú per consensuar amb el Palau el pla d’activitats a què es referien els convenis, respon que no.

Observacions. L’explicació que es pretén donar a la manca de constància en la memòria d’activitats de les derivades dels convenis, resulta insuficient. L’exigència legal

Si així fos, es privaria al Protectorat de Fundacions de la Generalitat de la possibilitat de conèixer bona part de les activitats de les fundacions, la qual cosa resultaria incompatible amb la missió que té el Protectorat de vetllar pel compliment de la finalitat fundacional, amb independència de la provenença dels recursos que s'hi empren.

2.5.13.3. Administrador (Sr. Daniel Osàcar i Escrig)

El compareixent efectua lectura d'un escrit, fent un repàs a la seva vida personal i professional. És militant de CDC des de 1982. President de l'agrupació de Sarrià-Sant Gervasi. El 1990, fundador, juntament amb 5 persones més, de Natur System de la qual va ser apoderat. El 1997 ven el seu 2% de les accions. El 2000 es jubila i es desvincula del tot. No es van revocar els poders de Natur System fins al 2006. Assegura que no ha fet ús dels mateixos.

Quan es jubila s'incorpora a CDC col·laborant en temes de militància i formació. Des de l'abril de 2005 és responsable de finances de CDC, i des del maig del 2005, administrador de la fundació CatDem.

En el torn de preguntes, el compareixent afirma que ni té constància, ni ha participat en cap desviament de diners mitjançant la comissió d'obra pública per al finançament de CDC.

Signa els convenis de la CatDem amb la Fundació del Palau de 2006 al 2008, i el del 2009 de rescabament al Palau.

No coneixia a Millet personalment. Sempre havia despatxat amb Montull.

Pel que fa a les informacions que han aparegut a la premsa i que vinculen el nom de "Daniel" al pagament de comissions per part del Palau manifesta: "*Aquest Daniel no sóc jo*".

Aclareix que l'aportació del Palau sobre el pressupost de la Fundació era un percentatge petit. El seu pressupost es movia al voltant dels 2 milions d'euros. La Fundació rep més aportacions de persones físiques o jurídiques que subvencions públiques.

Preguntat sobre si els càrrecs d'administrador de la FRTF i de secretari de finances de CDC van lligats, contesta que sí, i que el Sr. Carles Torrents ja compatibilitzava els dos càrrecs.

2.5.13.4. Director (Sr. Agustí Colomines Companys)

El compareixent explica que s'incorpora a la CatDem de manera oficial al desembre de 2007. El seu encàrrec és transformar una fundació d'un partit polític en alguna cosa amb més amplitud de mires i més oberta.

A mitjans de 2008 decideix que no hi haurà cap conveni més amb el Palau de la Música.

Preguntat sobre el perquè de retornar els diners, el Sr. Colomines comenta que la primera reacció va ser la de no retornar els diners, però posteriorment decideixen canviar i fa el següent raonament: *“es va anar veient que hi havia un desgavell per part d'ells, que el Millet no tenia poders, que no informava al seu mateix Patronat, que ningú en tenia ni idea de res i tal, va dir: «Ai –ai–, “al tanto” –“al tanto”.”*

Que el president de l'entitat és un historiador que és el senyor Joaquim Ferrer –per cert, que acaba de publicar un llibre a la Fundació Irla sobre Francesc Layret– i jo també sóc historiador, i això significa que sabem perquè va néixer el Palau de la Música i l'Orfeó Català, i neix com una entitat de difusió de la idea de catalanitat i sense catalanitat no hi ha catalanisme, m'entén? I com que per a nosaltres el més important és que existeixi aquesta catalanitat, el que no anem és a fer mal a la catalanitat i, per tant, es comença un raonament, no?, que és –que és– de dir: «Ei –ei–, potser que comencem a pensar com rescabalar el Palau de la Música d'aquesta situació.» I, per tant, arribem a la conclusió el senyor Artur Mas, servidor i altres persones que es farà aquest conveni de retorn, de rescabament dels diners pel mateix import”.

Preguntat sobre la documentació que des del Parlament li ha estat demanada a la Fundació, respon que molta documentació no la tenen perquè *“la fundació aquesta ha fet un tall amb l'anterior. Per tant, hem canviat fins i tot de local, hem canviat de tot. I per tant hi ha tota una sèrie de documentació que ni tan sols me l'he emportada, perquè no m'interessa, no forma part del meu mandat, i per tant per què me l'haig d'emportar? Francament”* (pàg. 134).

Observacions. Sobre la diferent argumentació que els compareixents addueixen per fonamentar el retorn dels diners rebuts per la FRTF al Palau, ens remetem a les observacions fetes en la compareixença del senyor Felip Puig.

El que no sembla correspondre's amb el rigor exigible a tot responsable d'una fundació és manifestar –com fa el compareixent actual– que no li interessa la documentació que pugui tenir l'entitat amb anterioritat al seu propi mandat, més encara tractant-se d'un historiador.

2.5.14. Exconsellers de la Generalitat en matèria de política territorial i obres públiques.

2.5.14.1. Sr. Pere Macias Arau.

En la seva declaració inicial explica que entre 1996-2001, va ser membre del Govern de Catalunya.

Nega tenir constància que el Palau s'hagi fet servir per pagar comissions mitjançant la concessió d'obra pública amb l'objectiu de finançar un partit polític.

Efectua un repàs històric a la gestió de les licitacions i concessions d'obra pública. Es feien a través de GISA, empresa creada pel govern de CiU per gestionar l'obra pública, que, afegeix, funciona molt bé i ha estat copiada a la resta de l'estat i a l'estranger.

El compareixent diu que les reunions entre consellers de PTOP i empresaris de la construcció no són estranyes. Entren dins de la normalitat i de la feina.

Reconeix haver mantingut correspondència amb el Sr. Millet. Posa exemples de cartes, sempre en resposta a missives enviades abans per Millet. La relació personal és a través

2.5.14.2. Sr. Felip Puig Godes.

Dóna compte de la seva condició de patró de la fundació CatDem i d'exconseller del departament competent en matèria de Política Territorial i Obres Públiques durant el període 2002-2003.

Assegura que els processos d'adjudicacions d'obres durant el govern de CiU han estat legals i correctes.

El compareixent diu que no té constància de cap finançament irregular a través de comissió d'obra pública pagada al Palau.

Pel que fa a la requalificació dels terrenys de l'Ametlla del Vallès (Avellaners de Can Plandolit), propietat de Millet, diu que tot es va fer de manera legal. A més, ell no participava en les reunions de la Comissió d'Urbanisme, sempre delegava en el Director General.

En relació amb els convenis entre les fundacions del Palau i la FRTE, afirma que eren legals i els van signar de bona fe. Afegeix que des de 2005, la Conselleria de Justícia sabia de l'existència dels convenis i no els va requerir res.

Pel que fa a la polèmica sobre les activitats derivades dels convenis, assegura que té un petit recull de premsa on n'hi ha unes quantes (pàg. 15).

Preguntat sobre quina és la raó perquè els actes derivats del conveni amb la Fundació del Palau no estiguessin inclosos a les memòries de la Fundació, contesta que eren activitats recurrents, estaven interioritzades en el dia a dia de la Fundació i per això no hi figuraven (pàg. 41 i 42).

Interpel·lat sobre la decisió de retornar els diners rebuts per la Fundació CatDem provinents del Palau, aclareix que no retornen diners sinó que "*donen*", mitjançant un conveni de reciprocitat.

El compareixent diu que mai no va rebre suggeriment de ningú per adjudicar obres a Ferrovial i acaba afirmant que no té cap explicació davant dels números, quadres i noms que surten de la documentació del Palau.

Observacions. Es constata que les raons que donen els compareixents sobre el perquè del silenci en quant a les actuacions de desplegament dels convenis amb el Palau en les memòries d'activitat de la fundació FRTF, varien en funció del compareixent de torn.

Mentre el compareixent, Sr. Antoni Vives, manifesta que només van posar a la memòria aquelles activitats que van fer amb subvencions públiques, pel Sr. Felip Puig la motivació de les omissions en les memòries fundacionals rau en una pretesa “*interiorització*” [sic] de les activitats recurrents.

2.6. Anàlisi de la documentació

2.6.1. De la documentació disponible i de la seva viabilitat com a mitjà de convicció

La informació inclosa en els apartats següents es basa en la documentació que l'Oficina Antifrau de Catalunya ha tingut a disposició per a emetre l'informe que li ha estat requerit, ja sigui per haver-li estat directament subministrada des del propi Parlament, ja sigui per trobar-se disponible en fonts d'accés obert al públic.

Pel que fa l'àmbit documental, fent extensius els termes propis d'auditoria, l'Oficina només pot emetre un informe amb excepcions per limitació a l'abast.

Entre aquestes limitacions cal destacar, en primer lloc, la que afecta el que podríem anomenar domini de la informació. En efecte, l'existència de processos penals en curs que precisament tenen per objecte temes estretament relacionats amb el que ho és de la present Comissió d'Investigació, ha privat a aquesta de la disponibilitat en origen de la porció més significativa de documentació, precisament aquella que va resultar intervinguda durant l'entrada i escorcoll a les dependències del Palau el 23.7.2009.

Per evidents raons de secret de les actuacions judicials, a aquesta documentació no s'ha pogut tenir accés.

Val a dir, també, que constitueix una limitació a l'abast de l'informe la forma i temps en què l'Oficina ha pogut disposar de la documentació. El seu considerable volum, la seva

També cal fer esment a què, tot hi haver documents que han estat emesos dins el període de treball de la Comissió, no s'hi ha tingut –formalment- accés per no haver estat registrats d'entrada en la Cambra, com és el cas del segon informe pericial de la firma Deloitte, S.L. sobre la Fundació Orfeó Català – Palau de la Música Catalana i Associació Orfeó Català, datat el 22.7.2010.

Tampoc no es pot passar per alt que tot el cabal documental del cas no només s'està configurant amb la documentació intervinguda judicialment, sinó també amb tota aquella altra que encara avui, els nous responsables del Palau de la Música continuen localitzant i comprovant. Aquesta enorme quantitat de documents és susceptible de proporcionar, degudament tractada i analitzada, una composició de lloc del que veritablement va constituir l'espoli.

Tanmateix, si les parts afectades –o que puguin arribar a ser-ho- en la via judicial penal, arribessin a qüestionar aspectes referents a l'autenticitat o la veracitat documental, correspondrà en exclusiva a l'òrgan competent per a l'enjudiciament determinar amb totes les garanties jurídiques, si els documents discutits constitueixen o no prova de càrrec suficient per a desvirtuar la presumpció d'innocència.

2.6.2. Cronologia dels fets

En aquest apartat, partint de la documentació disponible, així com d'informacions que constitueixen fets notoris per ser de públic i general coneixement (art. 281.4 de la Llei d'Enjudiciament Civil), es detallen cronològicament ordenats, esdeveniments transcendents per a la Institució del Palau de la Música que, examinats en relació a l'escàndol revelat el 23.7.2009, permeten una millor contextualització:

06/09/1891

L'associació Orfeó Català és constituïda pels senyors Lluís Millet i Pagès i Amadeu Vives i té per objecte, d'acord amb la seva tradició, el foment de la cultura catalana, especialment en l'aspecte musical i amb una preferent atenció a la música coral.

29/10/1978

En assemblea de socis celebrada el diumenge 29.10.1978, i donada la decisió del president, Sr. Joan A. Maragall, de no presentar-se a la reelecció en acabar el seu mandat, **Fèlix Maria Millet i Tussell és nomenat president de l'Orfeó Català a proposta de la pròpia Junta Directiva.**

08/04/1983

Es constitueix el Consorci del Palau de la Música Catalana davant el notari de Barcelona, Sr. Lluís Roca-Sastre i Muncunill, pel M. Hble. Sr. Jordi Pujol i Soley, com a President de la Generalitat de Catalunya, l'Excm. Sr. Pasqual Maragall i Mira, com a Alcalde de Barcelona, i per l'Excm. Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, com a President de la Diputació de Barcelona (Consorti de dret públic que va ser constituït d'acord amb l'article 107, del text articulat de la Llei 41/1975, aprovat pel Reial decret 3046/1977, de 6 d'octubre).

El Patronat designarà un Comitè Executiu de set membres i la seva composició reflectirà la mateixa proporció establerta en el Patronat. L'article setè dels Estatuts ho recull així:

Presidirà aquest Comitè Executiu el president de l'Orfeó Català Fèlix Maria Millet. Les dues tercers parts dels membres del Patronat, podran acordar la seva ampliació fins a tres membres més, per donar entrada a persones que per llur significació i activitats es considerin capacitades i representatives de la vida musical i artística, i puguin ajudar a la tasca encomanada al Consorci. El Patronat podrà nomenar un Comitè d'Honor. En formaran part aquelles persones que pels mèrits personals contrets en l'assoliment de la constitució del Consorci o bé, per la seva significació en el món de la música, mereixin preferentment de ser membres del Comitè d'Honor.

D'acord amb l'article 12, el Patronat nomenarà un Gerent per tal que executi el compliment dels acords i tingui cura del funcionament ordinari del Consorci. Tindrà, també, les facultats que el Patronat li delegui, les quals hauran de ser formalitzades en escriptura pública de poder en la part que convingui per a legalitzar les relacions del Gerent amb tercers. El Gerent assistirà a les reunions del Patronat i del Comitè Executiu, amb veu i sense vot.

30/04/1983

El Jutjat d'Instrucció número 7 de Barcelona va processar Fèlix Maria Millet i d'altres, per un presumpte delicte d'estafa suposadament comès a

l'empresa Renta Catalana, posteriorment va ser ampliat el processament pel delictes de falsedat en document oficial. El Jutjat d'instrucció número 7 de Barcelona, arran d'aquesta ampliació de l'acte de processament dictat pel magistrat va decretar la llibertat provisional per als implicats, després de fixar-los una fiança d'un milió de pessetes.

05/05/1983

Fèlix Maria Millet i Tussell va ingressar a la presó Model de Barcelona, acusat d'un presumpte delictes d'estafa suposadament comès en la gestió de la inversora immobiliària Renta Catalana. L'ordre de presó va ser decretada pel titular del Jutjat d'instrucció núm. 7 dels de Barcelona, com a conclusió a la instrucció del sumari 150/1981.

11/05/1983

El Jutge d'Instrucció confirma la presó de Millet i desestima el recurs de la defensa, en una interlocutòria en què s'analitza el tipus de delictes suposadament comès, així com la repercussió social d'aquest tipus de frau, la presumpció que en algun moment intenti sostreure's a l'acció de la Justícia i el *“reiterat abús de les societats mercantils en perjudici d'una major transparència dels seus patrimonis”*, com a principals arguments.

07/07/1983

Se celebra la **primera reunió del Patronat del Consorci del Palau de la Música Catalana** i es nomena als patrons, procedint a l'elecció del Comitè Executiu i del Gerent a proposta del President del Comitè Executiu, concretament el Sr. Fèlix Millet, passant a ser Gerent el Sr. Josep Caminal.

30/10/1984

La Secció Primera de l'Audiència Provincial de Barcelona dicta sentència condemnant a Fèlix Millet a dos mesos d'arrest i a 30.000 pessetes de multa per un delictes de falsedat per imprudència.

12/08/1986

Per acord del Patronat del 23 de juny de 1986, elevat a escriptura pública amb data 12 d'agost de 1986, **a Fèlix Millet i Tussell se li van atorgar poders suficients per tal d'exercir les funcions de gerència del Consorci**. Va cessar d'aquest càrrec el dia 29 de juliol de 2009.

L'article 12 dels Estatuts del Consorci estableix que el Gerent assisteix a les reunions del Patronat i del Comitè Executiu amb veu i sense vot, i que la disposició dels fons dipositats en entitats bancàries requeriran la signatura del President del Comitè Executiu i del Gerent. Cal tenir en compte **que el President del Comitè Executiu i del Gerent eren la mateixa persona, a més de ser també Vicepresident del Patronat**.

26/11/1987

S'obre el compte corrent núm. 500.2.026633-70 a la Caixa d'Estalvis de Catalunya, titular el Consorci del Palau de la Musica Catalana, aportant la fotocopia de l'escriptura pública núm. 2.464 del notari de Barcelona N'Antonio Roldán Rodríguez de data 12.8.1986, d'atorgament de poders suficients per tal d'exercir les funcions de gerència del Consorci a **Fèlix Millet i Tussell, que és l'única persona amb firma registrada per operar**, constant la conformitat de l'Assessoria Jurídica de l'entitat.

17/12/1990

Es constitueix la Fundació Orfeó Català – Palau de la Música Catalana amb la finalitat d'estimular i fomentar tota classe d'activitats culturals, especialment en l'aspecte musical, per tal que, amb el suport econòmic i promocional, faciliti la realització de les iniciatives i els projectes de l'Orfeó Català, sol o col·laborant amb altres Centres o Institucions que persegueixen iguals finalitats, perquè la Fundació pugui realitzar plenament el seu objecte. El president del Patronat era el senyor Fèlix Millet i Tussell, i el senyor Jordi Montull i Bagur era director Administratiu.

20/07/1992

Alta i baixa de les persones autoritzades al compte corrent núm. 500.2.026633-70 a la Caixa d'Estalvis de Catalunya, titular el Consorci del Palau de la Musica Catalana, aportant escrit de l'Ajuntament de Barcelona de data 18/06/1992, on constava l'alta de Joan Anton Oriol Dauder (Interventor habilitat) i la baixa de Martí Pagonabarraga Garro. **L'assessoria jurídica de l'entitat fa constar que s'ha d'operar**

conjuntament amb el President del Comitè executiu i el Gerent del Consorci.

12/01/2001

A l'escriptura pública de 12 de gener de 2001, **el Sr. Fèlix Millet va conferir poders al Sr. Jordi Montull (Director administratiu del Consorci segons contracte de treball indefinit a temps complet d'1 de juliol de 2003, on se li reconeix una antiguitat des de l'1 de setembre de 1983)** i al senyor Joan Segura Pons (advocat) per a exercir solidàriament facultats relacionades amb les persones que presten serveis en el Consorci; les entitats administratives de tot tipus; tot tipus de persones, físiques i jurídiques, nacionals o estrangeres que mantinguin o hagin mantingut qualsevol mena de vinculació amb el Consorci, i davant tot tipus d'instàncies judicials.

22/03/2002

El Patronat del Consorci del Palau de la Música Catalana en la reunió celebrada el 22 de març de 2002 va aprovar la modificació de l'article 11.1, en els termes següents: *"El Patronat designarà un secretari que s'encarregarà d'aixecar les actes de les reunions del Patronat i dels acords presos, així com de supervisar-ne i urgir-ne el compliment. **El control de la gestió econòmic-financera del Consorci es farà mitjançant auditories que es portaran a terme sota la supervisió de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya.**"*

A partir d'aquest any la competència sobre el control de la gestió econòmica del Consorci passa a correspondre a la Generalitat arran la modificació dels Estatuts abans indicada. Anteriorment el control era exercit per la Intervenció Municipal de l'Ajuntament de Barcelona.

En la mateixa data, es produeix moviment d'alta i baixa de persones autoritzades al compte corrent núm. 500.2.026633-70 obert a la Caixa d'Estalvis de Catalunya, -titular el Consorci del Palau de la Música Catalana-, aportant certificat del Comitè Executiu de data 13.3.2002 i del Patronat, signat pel President en la mateixa data de 22.3.2002, pel qual es dona d'alta a Jordi Montull i Bagur i a Manuel Beltrand Verges i de baixa a Lluís Mata Remolins i a Lluís Maria Salvat, amb la conformitat de la **l'Assessoria Jurídica de l'entitat que fa constar que operarà de forma conjunta signant**

sempre el Sr. Fèlix Millet i una altra persona, indistintament qualsevol de les dues esmentades.

23/07/2009

La Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra executa l'ordre judicial d'entrada i escorcoll a les dependències del Palau de la Música com a conseqüència de la querella de data 2.6.2009 presentada pel Servei de Delictes Econòmics de la Fiscalia Provincial de Barcelona.

26/08/2009

Es produeix moviment d'alta/baixa de persones autoritzades al compte corrent núm. 500.2.026633-70 a la Caixa d'Estalvis de Catalunya, -titular el Consorci del Palau de la Musica Catalana-, aportant la fotocopia de l'escriptura pública núm. 1485 de 05.8.2009, del notari de Barcelona En José Ramón Mallol Tova, i escrit de la presidenta de data 18.8.2009, pel qual **es dona d'alta Joan Llinares Gómez i Mariona Carulla, i de baixa a Jordi Montull i Bagur, Manuel Bertrand Verges i Fèlix Millet i Tussell**, amb la conformitat de la l'Assessoria Jurídica de l'entitat que fa constar que operaran de forma conjunta.

2.6.3. El Palau de la Música. Estructura i recursos

2.6.3.1. Estructura del Palau de la Música

El que es coneix com a PALAU DE LA MUSICA CATALANA engloba les quatre entitats següents:

- L'Associació Orfeó Català, en endavant Associació, és una entitat privada que va ser constituïda el 6 de setembre de 1891 amb l'objectiu de fomentar la cultura catalana, particularment en el vessant musical.
- La Fundació Orfeó Català - Palau de la Musica Catalana, en endavant, la Fundació, va ser constituïda el 17 de desembre de 1990 per l'Associació Orfeó Català, amb l'objectiu d'estimular i fomentar tota classe d'activitats culturals especialment en l'aspecte musical per tal que amb el seu suport econòmic i

- El Consorci del Palau de la Musica Catalana, en endavant Consorci, és una entitat pública creada el 8 d'abril de 1983 i integrada actualment per la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministeri de Cultura, que té com a objectiu gestionar el Palau de la Musica Catalana “*per damunt dels interessos econòmics particulars*”.
- L'Associació Cor de Cambra del Palau de la Musica es va constituir el 20 de febrer de 2008, i té per finalitat principal el cultiu i desenvolupament de la musica coral polifònica. El senyor Fèlix Millet i Tussell era el vicepresident de la Junta Directiva i el senyor Jordi Montull i Bagur era Tresorer de la Junta Directiva. Per ser de recent creació i en atenció al període de temps afectat, no serà objecte d'anàlisi en aquest informe.

Abans d'examinar de forma individual les tres primeres institucions del Palau; el Consorci, la Fundació i l'Associació, creiem necessari establir un organigrama del Palau per clarificar quins eren els seus òrgans de govern i les persones que els dirigien abans del juliol del 2009:

PALAU		
CONSORCI	FUNDACIÓ	ASSOCIACIÓ
PATRONAT PRES. PRES GENERALITAT VICEP. FÈLIX MILLET	PATRONAT PRES. FÈLIX MILLET	PRESIDENT FÈLIX MILLET
COMITE EXECUTIU PRES. ORFEO: FÈLIX MILLET	COMISSIO DELEGADA FÈLIX MILLET	JUNTA DIRECTIVA PRES. FÈLIX MILLET
GERENT FÈLIX MILLET		CONSERVADOR JORDI MONTULL
DIRECTOR ADM. JORDI MONTULL	DIRECTOR ADM. JORDI MONTULL	
ÀREA COMPTABLE GEMMA MONTULL	ÀREA COMPTABLE GEMMA MONTULL	ÀREA COMPTABLE GEMMA MONTULL

Tal i com es desprèn d'aquest organigrama, les persones que dirigien el Palau abans de la intervenció judicial de data 23 de juliol de 2009⁵ eren el Sr. Fèlix Millet i el Sr. Jordi Montull i, en dependència d'aquestes persones es trobava la Sra. Gemma Montull Mir :

- El **Sr. Millet**, que duia la gestió de totes les entitats del Palau com una sola entitat, ocupava de forma simultània, els següents càrrecs:

- President del Comitè Executiu del Consorci.
- President de l'Associació.
- President de la Fundació.
- President de la Comissió Delegada de la Fundació.

- El **Sr. Montull**, que realitzava la gestió administrativa de les tres entitats, era:

- Director Administratiu del Consorci.
- Conservador de l'Associació.
- Director Administratiu de l'Associació

-La **Sra. Gemma Montull Mir**, filla del Sr. Jordi Montull, i **Directora Financera del Palau**, era la responsable de l'Àrea Comptable, segons resulta de la documentació analitzada. Depenent del **Sr. Montull**, la seva filla, tenia entre les seves responsabilitats, la preparació de la comptabilitat del Palau (és a dir, del Consorci, de la Fundació i de l'Orfeó) i mantenir les relacions tant amb els auditors externs com amb la Intervenció de la Generalitat de Catalunya.

2.6.3.2. Ingressos del Palau.

Per tal de tenir una idea aproximada del volum d'ingressos declarats per les tres entitats del PALAU durant els exercicis 2001 a 2008 i de les subvencions rebudes, tant públiques com privades, reflectim en el següent quadre les quantitats globals i l'origen de les mateixes:

⁵ En virtut de les Diligències prèvies 3360/09D incoades pel Jutjat d'Instrucció núm. 30nº30 dels de Barcelona.

PALAU 2001/2008⁶:	FUNDACIÓ	CONSORCI	ASSOCIACIÓ	PALAU
INGRESSOS DE L'ACTIVITAT	27,12	18,33	12,42	57,87
INGRESSOS PROMOCIONS, PATROCINADORS	33,23			33,23
APORTACIONS PÚBLIQUES		15,21		15,21
ALTRES INGRESSOS	7,11	3,44	0,07	10,63
INGRESSOS COMPTE RESULTATS	67,46	36,99	12,50	116,94

SUBVENCIONS PÚBLIQUES	13,42	3,67		17,09
SUBVENCIONS/DONACIONS PRIVADES	4,24			4,24
TOTAL SUBVENCIONS	17,66	3,67		21,33

(en milions d'€)

No obstant això, en relació als imports detallats en el quadre hem de tenir en compte els següent:

- Que la informació corresponent als ingressos i subvencions del Consorci s'ha obtingut dels diferents informes d'intervenció analitzats.
- Que la informació corresponent als ingressos i subvencions de la Fundació s'ha obtingut dels comptes anuals presentats per la Institució i dels diferents informes d'auditoria emesos per l'empresa Gabinet Tècnic d'Auditoria SA, corresponents als exercicis 2001 a 2008.
- Que la informació corresponent als ingressos de l'Associació no ha pogut ser contrastada amb la comptabilitat de la Institució. Només s'ha tingut accés a les declaracions de l'Impost de Societats presentades i corresponents als exercicis 2001 a 2008.

És important també deixar constància de les operacions creuades entre les tres institucions, ja que com s'ha pogut comprovar a través dels diferents informes aportats a la Comissió, aquest ha estat un tema clau en el desgavell financer que s'ha produït al Palau.

⁶ S'ha de tenir en compte que la Fundació i l'Associació (aquesta a partir del 2006) presenten uns comptes anuals que van desde el 31 d'agost fins al 1 de setembre fins al 31 d'agost de l'any següent.

2.6.4. Les entitats del Palau.

2.6.4.1. El Consorci del Palau de la Música Catalana.

2.6.4.1.1. Estatuts i òrgans del consorci.

El Consorci del Palau de la Música Catalana, amb seu al carrer Sant Francesc de Paula, 2 de Barcelona, és una entitat de dret públic que es va constituir el 18 de març de 1983, formalitzant-se la mateixa en escriptura pública de 8 d'abril de 1983, per la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona. Aquesta darrera entitat va ser substituïda, posteriorment, pel Ministeri de Cultura⁷.

L'objectiu del Consorci és, segons consta en els seus Estatuts:

- a) La conservació ordinària i el manteniment dels edificis ocupats pel Palau de la Música Catalana, i totes les instal·lacions que comprèn.
- b) La conservació i reparació dels elements marginals i mobiliari existent al palau i d'aquelles que en endavant calgui prevenir i siguin necessaris per l'activitat musical que s'hi faci.
- c) L'organització dels actes que en nom del Consorci es facin al Palau, sempre que hagin estat aprovats pels ens consorciats.
- d) La contractació i remuneració del personal artístic, del personal administratiu i del personal de la sala.
- e) L'aprovació dels pressupostos corresponents i la recepció dels fons necessaris per a cobrir-los.
- f) El Consorci es farà càrrec de les obres que corresponen al projecte d'adaptació del Palau de la Música Catalana.

La participació en el finançament de les despeses del Consorci, segons l'article 6 dels Estatuts és la següent: Generalitat de Catalunya, el 45%, Ajuntament de Barcelona, el 27,5%, el Ministeri de Cultura, el 27,5%.

El Consorci està format pels següents òrgans:

⁷ Segons modificació dels estatuts de l'any 2002.

- **PATRONAT:** Presidit per, segons consta als Estatuts, el M. Hble. President de la Generalitat, amb quatre Vicepresidents, un d'ells el President de l'Associació Orfeó Català i set vocals, quatre d'ells representants de l'Associació. A 31.12.2008 els membres de l'Associació que formaven part del Patronat eren el Sr. Fèlix Millet com a vicepresident, i els senyors Manuel Bertrand, Jordi Montull, Mariona Carulla i Rosa Garicano, com a vocals.
- **COMITÈ EXECUTIU:** Presidit pel President de l'Associació Orfeó Català i en el que s'integren sis vocals, dos d'ells representants de l'Associació. A 31.12.2008 formaven part del Comitè Executiu en representació de l'Associació el Sr. Fèlix Millet com a president i els senyors Jordi Font i Mariona Carulla com a vocals.
- **GERENT:** El Gerent del Consorci es nomena pel Patronat, que li delega determinades facultats. Per acord pres pel Patronat del Consorci el 23 de juny de 1986, elevat a escriptura pública amb data 12 d'agost de 1986, al senyor Fèlix Millet i Tussell, se li van atorgar poders suficients per tal d'exercir les funcions de gerència del Consorci.
- **DIRECTOR ADMINISTRATIU:** En escriptura pública de 12 de gener de 2001 el senyor Fèlix Millet i Tussell va conferir poders al senyor Jordi Montull i Bagur, Director administratiu del Consorci segons contracte de treball indefinit a temps complet d'1 de juliol de 2003. El Sr. Montull assistia al Patronat del consorci com a representant de l'Associació i a la vegada disposava de firma mancomunada en els comptes de l'Associació, on era el Conservador.

2.6.4.1.2. Règim jurídic del Consorci.

El Consorci té personalitat jurídica pública per al compliment de les finalitats que li assignin i, per tant, pot posseir béns, contractar, obligar-se i defensar judicialment i extrajudicial els seus drets, segons s'indica en l'article 4 dels Estatuts. No obstant s'ha de constatar que la pròpia Intervenció de la Generalitat ja adverteix que, atès que cap de les administracions que formen el Consorci té majoria, pot plantejar-se el dubte sobre quina és la normativa aplicable en determinats aspectes. Per això, fora convenient que els Estatuts definissin amb més precisió el règim jurídic aplicable.

Respecte els Estatuts del Consorci, l'informe de la Sindicatura 20/2002 sobre l'exercici 2000 i l'informe de control financer del 2008 de la Intervenció General de la Generalitat ja advertien que **els Estatuts no preveïen una relació d'atribucions reservades al Patronat i al Comitè Executiu, de forma que, en la pràctica, es delegaven en el Gerent atribucions rellevants**. La Sindicatura també va constatar en l'informe ja mencionat que en el si del Comitè Executiu es prenen acords sobre la gestió i el funcionament del Consorci que estatutàriament no li corresponien, ja que la competència per regir i administrar el Consorci corresponia al Patronat.

El cert és que **els Estatuts només estableixen dues atribucions al Patronat (programar les temporades de cada any, aprovar els pressupostos corresponents i la rendició de comptes) i no concreten ni les competències ni el règim de funcionament del Comitè Executiu**.

Per altra banda, convé fer una anàlisi de la modificació efectuada en els Estatuts del Consorci en la sessió celebrada pel Patronat **en data 22.3.2002 on es va decidir la modificació dels articles 11 i 12 dels Estatuts del Consorci** i les conseqüències que a curt i llarg termini va tenir aquesta mesura.

Els canvis introduïts foren els següents:

- Primer: es decideix que el control de la gestió econòmica financera del Consorci es faci mitjançant una auditoria que es durà a terme sota la supervisió de la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat (art. 11.1), quan abans existia una intervenció prèvia realitzada per l'interventor de l'Ajuntament de Barcelona.
- Segon: **es decideix eliminar la figura de l'interventor per autoritzar la disposició de fons** (art. 12.2). Abans d'aquesta modificació existia una intervenció prèvia realitzada per un interventor.
- Tercer: **es decideix atorgar poders al Sr. Jordi Montull, director administratiu, i al Sr Manuel Bertrand, per tenir signatura conjuntament amb el Sr. Fèlix Millet**, alhora que s'anul·len poders en favor de l'interventor delegat de l'Ajuntament de Barcelona.
- Quart: es decideix el canvi de comptabilitat del Consorci. El sistema comptable que s'aplicarà ja no és la Instrucció de Comptabilitat per a l'Administració Local

Des de la Subdirecció General de Control de la Intervenció General es van justificar aquests canvis, i així consta expressament reflectit en l'acta de la reunió del Patronat, per “*agilitzar la gestió de pagaments del Consorci sota la supervisió i control de la Intervenció General de la Generalitat*”.

En la pràctica, en desaparèixer la intervenció prèvia, els Srs. Millet i Montull van veure ampliat, encara més, el seu marge d'actuació, habitualment contrari a les necessitats del Consorci i obertament deslleial envers les institucions que integraven el Palau de la Música.

2.6.4.1.3. Ingressos del consorci.

El volum d'ingressos i subvencions declarades pel Consorci i auditades per la Generalitat durant els exercicis 2001 a 2008 és el següent⁹:

CONSORCI 2001-2008	TOTAL
INGRESSOS GESTIÓ	18,33
SUBVENCIONS PÚBLIQUES	15,21
ALTRES INGRESSOS	3,44
INGRESSOS COMTE RESULTATS	36,99
SUBVENCIONS CAPITAL	3,67
TOTAL INGRESSOS	40,66

(en milions d'€)

A aquests imports s'ha d'afegir que el Consorci va rebre un préstec l'any 2004 d'1.268.290 € destinat a finançar les instal·lacions i l'any 2005 un préstec de 731.710 € destinat a immobles i altres construccions.

⁸ L'any 1983, al constituir-se el Consorci es va configurar com a una entitat local. Però a partir de la Llei 7/85, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases de règim local (LBRL) va deixar de tenir la consideració d'entitat local, conservant la d'entitat de dret públic.

⁹ En la partida d'ingressos (deduïts del de la compte de resultats del Consorci) no s'inclouen les subvencions traspasades al resultat de l'exercici ja que estan contemplades a en la casella de subvencions, ni els treballs realitzats per l'immobilitzat.

Com es pot observar, una part molt important d'aquests ingressos, 18.883.611 € (3.141.968.490 PTA.), prové de les aportacions públiques i subvencions de capital atorgades per l'Ajuntament, la Generalitat, el Ministeri de Cultura (INAEM) i també de la Diputació.

Per altra banda, una part dels ingressos del Consorci, 2.934.780 €, va ser destinada durant aquests anys 2001 a 2008 a subvencionar l'Associació, mentre que 796.453 € es van aportar l'any 2008 a la Fundació amb motiu del centenari del Palau.

2.6.4.2. Irregularitats detectades pels diferents informes de la Intervenció General de la Generalitat i de la Sindicatura de Comptes.

2.6.4.2.1.1. Documentació analitzada.

L'anàlisi realitzada sobre les presumptes irregularitats detectades en el Consorci s'ha basat en la següent documentació:

- Informe de la Sindicatura de Comptes 20/2002-SM, de data 10 de juny de 2002, respecte de la fiscalització dels comptes anuals de l'exercici 2000.
- Informes d'intervenció emesos per la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya corresponents als anys 2002, 2003, 2004, 2005, 2006 i 2008. L'informe de la intervenció del 2008, de control financer, és de data 21 d'abril de 2010.
- Informe d'auditoria dels comptes anuals del Consorci i informe del compliment de legalitat i de la normativa del sector públic emès per l'empresa Horwath, en data 19 de març de 2009, relatiu a l'exercici tancat a 31.12.2007, per encàrrec del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat.
- Primer Informe especial, de data 12 de novembre de 2009, emès per la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques respecte determinats fets constatats en el Consorci entre l'1 de gener de 2002 i el 31 d'agost de 2009.
- Segon Informe especial, de data 17 de desembre de 2009, emès per la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques respecte els

- Estatuts del Consorci del Palau de la Musica.

D'acord amb el que disposa l'article 71 del Decret Legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, d'aprovació del text refós de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, el Consorci està obligat a enviar a la Intervenció General de la Generalitat i a la Sindicatura de Comptes de Catalunya, abans del 30 de abril, la liquidació del pressupost, els comptes anuals i la memòria de gestió de l'exercici anterior.

2.6.4.2.1.2. Anàlisi tècnica.

Un primer examen d'aquests informes ja permet deixar constància de certes singularitats que a simple vista es detecten:

- Primera: que la Sindicatura de Comptes només hagi emès un informe que correspon a l'any 2000, informe que no es va trametre al Tribunal de Comptes fins al 2010.
- Segona: que l'informe d'intervenció del 2008, de data 21 d'abril de 2010, presenta un nivell de detall que contrasta amb el dels informes anteriors, molt més genèrics i ambigus.
- Tercera: que en data 8 de gener de 2002, l'Agència Estatal de l'Administració Tributaria (AEAT) va rebre una denúncia anònima on s'advertia que la Fundació operava amb doble comptabilitat i que es movien grans quantitats de diner negre en benefici del Sr. Millet i dels seus col·laboradors, així com la realització a càrrec del Palau d'obres i serveis per les seves vivendes i residències particulars que es camuflaven en factures a compte de la Fundació. Indicava també la denúncia que eren nombroses i quantioses les comissions que es cobraven per la contractació d'obres i serveis, i finalment afegia que ***“me horroriza pensar en el expolio que sufriremos los contribuyentes con las grandes obras que en breve se van a realizar”***.

2.6.4.2.1.3. Direcció efectiva de les entitats.

Encara que aquest és un tema que ja ha estat tractat anteriorment, val a dir que l'any 2002 la Sindicatura ja va advertir de la perillositat de l'acumulació de càrrecs per part del Sr. Millet, indicant que la separació de funcions prevista en els Estatuts no es complia. No obstant, aquesta i altres advertències significades per la Sindicatura van ser contestades per l'interessat manifestant que ***“prenc nota de les observacions realitzades i les solventarem el més aviat possible”***.

Aquesta acumulació de funcions, a la pràctica, va significar un control absolut de l'entitat per part del Sr. Millet. Un exemple el tenim en l'article 12.2 dels Estatuts, on s'estableix que la disposició dels fons dipositats en entitats bancàries requeriran la signatura del President del Comitè Executiu i del Gerent. **Tenint en compte que el President del Comitè Executiu i el Gerent del Consorci eren la mateixa persona resultava evident que el Sr. Millet tenia total disponibilitat per disposar dels fons del Consorci sense cap tipus de control intern.** Es fa estrany que durant tots aquests anys cap informe de la Intervenció General de la Generalitat significués aquest fet irregular i riscós pels interessos l'entitat.

2.6.4.2.1.4. Anàlisi de l'immobilitzat del Consorci.

L'Associació Orfeó Català és la propietària de **l'edifici del Palau de la Música** catalana, encara que segons consta en el Conveni de data 11 de setembre de 2001, aquesta institució va cedir en favor del Consorci l'explotació i gestió d'aquest edifici, el qual prèviament havia estat objecte de les obres de la primera ampliació realitzades i sufragades pel Consorci.

Les **obres de la primera ampliació**, realitzades i finançades pel Consorci (de 1983 fins a 2001), estan registrades a la comptabilitat d'aquest organisme per import de 14.058.000 € (amb una subvenció pública obtinguda de 13.024.000 €), però no van ser objecte d'escriptura d'obra nova fins al 2007, tot i les repetides mencions fetes en els diferents informes d'intervenció. Així mateix, encara no hi ha constància que s'hagin inscrit en el Registre de la Propietat. Curiosament, en l'escriptura d'obra nova no apareix cap referència al cost de l'obra, per això considera l'interventor, en l'informe de control financer del 2008 que *“Cal que el Consorci disposi de documentació justificativa que evidenciï la valoració realitzada d'aquest actiu com poden ser, entre*

Les **obres de la segona ampliació**, pressupostades en 12.000.000 €, les va finançar la Fundació gràcies a les aportacions d'administracions públiques i particulars, i van consistir en la construcció del nou edifici "**Petit Palau**" en un terreny situat en al Carrer Sant Pere Més Alt, 3, de Barcelona. Segons escriptura pública de 25 de març de 1999, l'Ajuntament, l'Arquebisbat de Barcelona i la Fundació van constituir a favor d'aquesta última un dret real de superfície per un període de 50 anys sobre el terreny indicat. Posteriorment, en data 16 de juliol de 2002 l'Ajuntament de Barcelona va transmetre a títol de cessió gratuïta, la plena propietat de la finca amb clàusula de reversió. Finalment, mitjançant conveni de 22 de novembre de 2005, la Fundació va cedir l'ús i la gestió del "**Petit Palau**" al Consorci.

Sobta que el conveni no valorés el cost de les obres, ni la cessió de l'ús, ni realitzés un inventari dels elements cedits (edifici, instal·lacions, maquinaria i mobiliari). Per la seva part, el Consorci va valorar la cessió d'aquest edifici en 15.240.203 €. Per tant, caldria preguntar-se quins varen ser els criteris per valorar aquesta cessió en aquest import? Per què els auditors no van demanar la justificació documental d'aquesta valoració?

Tal com manifesta l'informe de control financer de l'any 2008 "*no s'ha vist cap relació de factures ni informe d'un tècnic que suporti aquesta valoració del dret d'ús*".

Dins l'immobilitzat, apareixen **obres de restauració de l'interior del Palau** pressupostades en 1.936.545,40 €, finançades de forma conjunta o a parts iguals per la Fundació Caja Madrid i pel Consorci del Palau per un import de 968.272,7 € (any 2006). El 13 de juliol de 2007, es va establir conveni entre el Consorci i la Fundació a través del qual aquesta última cedia una aportació de Caja Madrid de 968.272,7 € per finançar aquestes obres. L'informe financer del 2008 indica que aquestes obres van ser realitzades per l'empresa Natur System, segons contracte de 31.1.2008, però que no apareix l'annex de l'esmentat contracte on es desglossa el pressupost dels treballs a realitzar.

Finalment, el Consorci va realitzar les obres de rehabilitació **integral del Palau** pressupostades en 2.089.394,35 € i per aquest motiu el Ministeri de Cultura, l'any 2008, mitjançant l'Institut Nacional d'Arts Escèniques i Música (en endavant INAEM).

La Intervenció informa que alguns dels pressupostos presentats per a complir amb el requisit establert per la concessió de la subvenció de sol·licitar com a mínim tres ofertes ha estat incomplert, ja que s'han presentat ofertes de proveïdors que es dediquen a d'altres activitats i alguns d'ells són empreses que han col·laborat en operacions eventualment irregulars del Consorci (Clos 9, Triobra, FM2).

En relació a la comptabilització per part del Consorci de tots aquests béns d'immobilitzat, **els auditors i la pròpia Sindicatura de Comptes fan notar, des de l'any 2002, que el Consorci no disposava d'un inventari de béns.** No és fins l'any 2004 que es realitza aquest inventari però de forma incompleta ja que, com repeteix l'Interventor en els diversos informes anuals, els béns no han estat etiquetats, ni s'especifica la seva ubicació física, ni es detalla cap dada per identificar la factura corresponent i finalment, els elements es mostren agrupats en moltes ocasions per factures i no per elements físics. Afegeix l'Interventor que *“cal que el CPMC procedeixi a etiquetar i detallar la ubicació dels elements d'immobilitzat que figuren al balanç i efectuar un contrast físic dels mateixos per tal de comprovar la seva concordança”*.

En definitiva, **s'evidencia la impossibilitat de realitzar un contrast físic, àgil i veraç de l'inventari de l'immobilitzat.** La reiteració en l'incompliment és greu si tenim en compte que d'haver-hi hagut un inventari adient s'haurien pogut detectar les partides d'elements que no s'ubicaven físicament al Palau (obres en vivendes particulars, o elements no localitzats), **situació que malgrat ser verificada pel controlador no consta que arribés a ser coneguda per les administracions consorciades.**

2.6.4.2.1.5. Contractació.

Tant en l'informe de la Sindicatura 20/2002 com en els diferents informes d'Intervenció, ja s'indica reiteradament que el Consorci, com a entitat pública, està subjecte a la llei de Contractes de les Administracions Públiques (RD Legislatiu 2/2000, de 16 de juny, TRLCAP) però que aquesta llei no s'aplica en els contractes

En relació a les diferents obres i serveis facturats al Consorci per manteniment, assistència i consultoria, etc, els informes d'intervenció denuncien diverses irregularitats: Inexistència de contractes, o contractes realitzats amb omissió dels procediments contractuals aplicables, o contractes irregulars per haver caducat la seva vigència d'acord amb el que estableix l'article 198 del TRLCAP.

A l'informe del 2006, l'interventor arriba a manifestar que *“l'equip de control no ha vist cap expedient de contractació d'acord amb els procediments establerts en el TRLCAP, així entre d'altres, no s'ha vist publicitat ni concurrència, elaboració de plecs de clàusules administratives i tècniques, mesa de contractació... situació que la direcció del Consorci ha de corregir”*, circumstància que no millora el 2007.

2.6.4.2.1.6. Relacions amb l'Associació.

Les aportacions fetes pel Consorci a l'Associació durant els anys 2001 a 2008 sumen un total de 3.472.512,57 €¹⁰. Des de 1999, aquestes aportacions anotades a les partides *“Subvenció Orfeó Català”* (concepte 48900) i *“Aportació Orfeó Català per col·laboracions”* (concepte 48901) es consideren com aportacions sense contraprestació i per tant, es tracten com a subvencions, consistint la seva justificació documental en un rebut de l'Associació que confirma el lliurament en efectiu per part del Consorci, normalment signat pel Sr. Jordi Montull.

Aquest criteri és manté durant els anys 2002 a 2008 en que s'aplica el Pla General Comptable i les aportacions es registren en comptes de despeses com *“aportacions a l'Orfeó Català (cta.6510000)”* i *“Aportacions a l'Orfeó per col·laboracions (cta. 651001)”*.

La justificació de les aportacions realitzades pel Consorci a l'Associació es basa en la Disposició Transitòria Primera dels Estatuts del Consorci i en la Disposició Vuitena del

¹⁰ Segons es desprèn dels dos informes especials emesos per la Subdirecció General de Control d'Empreses i Entitats Públiques de 12 de novembre i 17 de desembre de 2009.

Conveni entre ambdues institucions¹¹ que preveuen les aportacions per part del Consorci a l'Associació. En aquest sentit la disposició transitòria primera dels Estatuts del Consorci deixa clara la naturalesa d'aquesta aportació:

Anualment, i sempre d'acord amb l'Orfeó Català, el Consorci destinarà una quantitat del seu pressupost en concepte de subvencions a l'entitat propietària del Palau.

La Sindicatura ja indicava en el seu informe de 2002 que hi hauria d'haver un criteri de càlcul més transparent per quantificar les subvencions del Consorci a l'Associació i que s'havien detectat diverses irregularitats amb les dades creuades de les dues institucions (Associació-Consorci) per import de 31.000.000 PTA. Aquestes recomanacions es van repetir en els informes d'intervenció dels anys 2003 i 2006 on s'indica clarament que el Consorci és una entitat pública i que per tant, les subvencions s'han de tramitar mitjançant resolució i publicar-se al DOGC en el cas de que no siguin nominatives. En aquest sentit, l'informe realitzat per l'empresa Horwath respecte l'any 2007 recomana que:

...el consorci tramiti i formalitzi anualment l'acord d'atorgament de fons a l'Orfeó Català on hi consti, entre altres, d'una descripció dels conceptes objecte de l'aportació d'acord amb el Decret Legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de Finances Públiques de Catalunya i els aspectes bàsics de la Llei de l'Estat 38/2003, de 17 de novembre, de subvencions.

En definitiva, sembla evident que les subvencions concedides a l'Associació no s'han tramitat ni formalitzat, ni controlat, d'acord amb la legislació aplicable. La mateixa justificació documental d'aquestes aportacions no va consistir en factures sinó en rebuts, la qual cosa constitueix un incompliment de la llei 38/2003¹² i, en conseqüència, caldria revisar la possible revocació d'aquestes aportacions per part del Consorci.

Altres irregularitats detectades per la Intervenció en les relacions Consorci – Associació estan relacionades amb el contracte de lloguer de les places d'aparcament que

¹¹ Aquest compromís de col·laboració tindrà la seva vessant econòmica en forma d'ajudes i/o subvencions a l'Associació Orfeó Català, per la qual cosa el Consorci del Palau de la Música reservarà en el seu pressupost anual les quantitats que s'hagin de destinar a aquest fi, les quals hauran de ser aprovades anualment de manera expressa pel Comitè Executiu del Consorci.

¹² Art. 30.3. "les despeses s'hauran d'acreditar per mitjà de factures i la resta de documents de valor probatori equivalent amb validesa en el tràfic jurídic mercantil o amb eficàcia administrativa, en els termes establerts reglamentàriament".

l'Associació cedia al Consorci, i la necessitat de complir amb les obligacions fiscals (IVA i retencions) derivades d'aquest contracte.

2.6.4.2.1.7. Relacions amb la Fundació.

El Consorci va adquirir diferents béns i elements a la Fundació per import de 623.307,63 €, tal i com consta en factura de data 26 de febrer de 2009. Es dona la circumstància que aquesta factura havia estat prèviament pagada pel Consorci en data 3 de desembre de 2008. L'informe especial de la Intervenció de data 12 de novembre de 2009, ha constatat que determinats elements inclosos en aquesta factura i que pertanyen a serveis realitzats per diversos proveïdors, entre ells les empreses TRIOBRA SA i FM2 SA, corresponien majoritàriament a obres de reforma realitzades en els domicilis del Sr. Fèlix Millet per import de 294.984,46 €. Aquestes obres s'haurien imputat indegudament com a justificació de l'aplicació de la subvenció rebuda del Ministeri de Cultura a través de l'INAEM mitjançant el Reial Decret 988/2008, de 13 de juny de 2008, per a contribuir a la finalització de la reforma integral del Palau per import de 2.000.000 €.

L'any 2008, el Consorci va aportar a la Fundació 796.453 €, segons conveni de col·laboració de 5 de juny de 2006, amb motiu del centenari de la Institució per tal de col·laborar i finançar les activitats programades. Segons la Intervenció de l'any 2008 aquesta subvenció no s'ha tramitat conforme a la llei 38/2003 de subvencions.

Els informes d'intervenció del Consorci posen de manifest el presumpte tracte de favor que aquest organisme públic té vers la Fundació en relació a determinats beneficis que de forma directa o indirecta obté l'Associació del Consorci que no estan formalitzades en el Conveni i no formen part de l'objecte del Consorci.

- Preus especials per lloguers de sala quan la Fundació no forma part dels ens consorciats i no hi ha cap conveni o acord;
- Cessió a l'Associació Orfeó dels ingressos corresponents a les visites guiades pel Palau quan és el consorci el qui s'encarrega de les despeses de manteniment de la Fundació;
- El fet que sigui la Fundació i no el Consorci qui contracti el servei de restauració del Bar del Palau. Tant l'establiment dels preus pel lloguer de la sala a la

- Utilització gratuïta per la Fundació d'un espai a les dependències del Palau de la Música on s'ubica el seu personal i que no està documentat en cap Conveni.
- Realització gratuïta per l'Àrea Financera del Consorci de les gestions comptables i financeres de la Fundació.

2.6.4.2.1.8. Préstecs concedits.

La Disposició Addicional Sisena de la llei 30/2002, de 30 de desembre, de Mesures Fiscals i Administratives, estableix que els representants de la Generalitat en els òrgans de decisió dels consorcis als quals pertoqui d'aprovar les operacions d'endeutament o d'aval per un import superior al 50% del fons patrimonial o dels recursos propis o per un import que sobrepassi l'aportació de la Generalitat, han de sol·licitar, per mitjà del conseller o consellera respectiu, l'autorització prèvia corresponent del Govern. Si es tracta d'operacions d'endeutament o d'aval d'un import inferior, els representants de la Generalitat han de sol·licitar l'autorització prèvia al Departament d'Economia i Finances.

Malgrat aquesta cautela, quan l'any 2004 es concedeixen per part de l'Institut Català de Finances (ICF) dos préstecs per import total de quasi 2.000.000 €, aquest requisit s'incompleix. Igualment, l'any 2005 tampoc no es compleix la llei amb la pòlissa de crèdit atorgada per "La Caixa".

S'ha de tenir en compte que l'ICF feia els desemborsaments prèvia justificació de les finalitats previstes per part del Consorci. Tot i això, l'informe de la Intervenció del 2008 i el primer informe especial de la Intervenció indiquen que els gestors del Consorci van aportar com a justificació dels préstecs concedits factures considerades irregulars per import de 255.061,67€¹³. En aquest sentit, s'hauria de valorar si l'ICF va fiscalitzar de forma correcta la realitat d'aquestes factures.

¹³ Factures emeses per les següents empreses: Triobra SA, Clos9 SA i FM2 SA.

2.6.4.2.1.9. Retribucions del personal i dels senyors Millet i Montull.

Els informes d'Intervenció corresponents als anys 2002 a 2007 ja advertien que els contractes laborals amb el gerent i director administratiu eren verbals i que, per tant, es recomanava que es formalitzessin.

En concret, a l'informe d'auditoria de l'any 2007 l'interventor considerava que per imposició de la llei 7/2007, es feia imprescindible la formalització de contractes escrits amb aquests càrrecs i en especial un contracte d'alta direcció amb el Gerent. No obstant, **no és fins l'1 de febrer de 2009 quan el Consorci, representat pel senyor Jordi Montull, signa el contracte de treball amb el Sr. Fèlix Millet.**

Hi ha diferents irregularitats que la Intervenció General constata any rere any, com el fet que **no es documenti de forma raonable l'augment dels sous de les persones treballadores, per sobre del pressupostat, sinó a través de documents signats pel Director Administratiu en els que s'indiquen les persones que tindran aquests augments de sou.** Tampoc no es fa cas de la recomanació de definir les tasques i les retribucions dels llocs de treball ja que el Director Administratiu no tenia atribucions per fixar les condicions i els augments de sou.

Respecte a les retribucions del Sr. Millet s'ha de dir que en Acta del Patronat del Consorci de 7 d'octubre de 1983, es va acordar remunerar el càrrec de President del Comitè Executiu *"atesa la seva dedicació"* i es va facultar al Comitè Executiu perquè determinés la quantitat. Així, en Acta de la sessió del Comitè Executiu del Consorci de data 2 de març de 1984 es va acordar assignar un sou de 5.000.000 PTA (s'entén que anuals) al Sr. Millet mentre no fos cobert el càrrec de Gerent. **No consta que hi hagués cap acord des de l'any 1984 per nomenar Gerent al Sr Millet¹⁴, ni que se li hagués pujat el sou, malgrat que l'any 2008 va cobrar un sou del Consorci per import de 149.588,35 €, salari que va compaginar amb el de la Fundació de 1.261.999,34€.** No sembla doncs que el Sr Millet tingués una dedicació exclusiva per les activitats del Consorci.

Resulta estrany que no es plantegés en els diferents informes d'intervenció la possible infracció de la llei 53/1984 d'incompatibilitats al servei de les administracions (article

¹⁴ No obstant, en la sessió del Patronat de 23 de juny de 1986 se li van atorgar poders per exercir les funcions de Gerència del Consorci

2.h de la llei) en què haurien pogut incórrer els Srs. Millet i Montull¹⁵. **La seva activitat laboral en el Consorci podria haver estat considerada incompatible amb les funcions que desenvolupaven en l'Associació i en la Fundació.** Ambdues persones van començar a rebre retribucions de treball de la Fundació a partir de l'any 2005 i durant l'any 2009 van continuar rebent-les.

Finalment, la Intervenció General posava de manifest en diferents anys el **pagament de dietes sense justificació documental.**

2.6.4.2.1.10. Anàlisi de determinats proveïdors del Consorci.

Les despeses en obres de manteniment del Palau facturades al Consorci pugen en els anys 2002 a 2008 a quasi 2.269.625€. En els diferents informes d'auditoria es fa esment de les societats que facturen per aquestes obres (TRIOBRA SA , Clos 9, SA i Clos Interiors SL, Manteniments Integrals FM2 SA, Eiffage Energia SLU , Instal·lacions i Manteniments Tècnic de Catalunya SLU (IN2), Vigilancia y Sistemas de Seguridad, SA) però **en cap cas no ha estat possible la comprovació de l'execució real d'aquestes obres.**

En aquest sentit, l'informe de control financer corresponent a l'exercici 2008 –emès el 21.4.2010 per la Intervenció General–, basant-se en el primer informe especial de 12 de novembre de 2009 i en l'informe d'avanç número 1 de l'Agència Tributària de data 5 de març de 2010, indica que **part de la facturació emesa per algunes d'aquestes empreses, uns 888.000 €, per obres de manteniment del Palau, no ha pogut ser validada per la cap de manteniment del Consorci, que alhora era també cap de manteniment de la Fundació.**

En aquestes factures hi ha despeses que s'ha acreditat que corresponen a obres executades a les vivendes particulars dels senyors Millet i Montull així com a d'altres despeses no justificades. La cap de manteniment no va supervisar aquestes obres i el més greu és que **despeses per import de 255.061,67 € es van incloure com a justificació del crèdit de l'ICF** segons s'indica en l'informe de la Intervenció General de Control Financer de l'exercici de 2008 (pàg. 37).

¹⁵ Norma que es manté en vigor i que en l'àmbit de Catalunya ha estat desenvolupada per llei 21/1987, de 26 de novembre, d'incompatibilitats del personal al servei de l'Administració de la Generalitat.

2.6.4.2.1.11. Altres incompliments.

Tresoreria: Tant en els informes d'intervenció de l'any 2002 com en el del 2003 s'indica que no s'efectua de forma periòdica l'arqueig de caixa i l'any 2004 la intervenció deixa constància que a l'hora de fer pagaments en efectiu cal que s'emeti el corresponent rebut pel destinatari del fons.

Memòria Econòmica: L'any 2002, l'Interventor i la mateixa Sindicatura de Comptes ja van manifestar que s'havia d'incloure una memòria econòmica a la presentació dels comptes que mostrin les normes comptables i els criteris de valoració. Aquesta memòria tampoc indica l'import ni les característiques dels béns que formen part de l'immobilitzat material.

Irregularitats fiscals: en els diferents informes es deixa constància de determinades irregularitats tributàries: cobraments anticipats sense IVA o pagaments per retribucions del treball sense la retenció corresponent de l'IRPF.

2.6.4.2.1.12. Principals irregularitats detectades en els informes especials.

L'informe financer del 2008, s'inicia el setembre de 2009, amb posterioritat a la iniciació del procés penal i és objecte d'ampliació en dos informes especials emesos per la Intervenció de la Generalitat en què s'evidencien una sèrie d'irregularitats, algunes ja analitzades, quantificables en més de 3.000.000€, que es detallen a continuació:

- Pagaments del Consorci que representen sortides de diners dels seus comptes bancaris però que no tenen entrada en l'Associació, per un import d'1.898.739,83 €.
- Pagaments del Consorci per import de 181.948,04€ que entren en comptes de l'Associació però que no tenen entrada al compte de despeses, sinó a partides transitòries. Aquests pagaments no s'han acreditat mitjançant factura i, per tant, no s'han aplicat a la seva finalitat, incomplint així l'article 30 de la llei 38/2003, de subvencions.
- Arrendament amb l'Associació sense que consti contracte i sense declarar IVA i les corresponents retencions.

- Infracció de les normes de conflicte d'interessos de la llei 4/2008 (Llibre Tercer del Codi Civil de Catalunya).
- Facturació irregular per part de determinats proveïdors al Consorci per quantitats superiors als 750.000€.
- Préstecs de l'ICF: algunes de les factures justificatives dels préstec són clarament irregulars.
- Subvencions d'organismes públics no justificades, incomplint així la llei 38/2003, de subvencions.
- Factura emesa al Consorci per la Fundació per l'adquisició de béns per import de 623.000 €, de les que 294.984€ corresponen a despeses de vivenda personal. El pagament, curiosament, s'havia fet un any abans.
- Retribucions del Sr. Millet i despeses de viatges el 2008 que no guarden cap relació amb el Consorci.

2.6.4.3. La Fundació Orfeó Català – Palau de la Música Catalana

2.6.4.3.1. Introducció.

La Fundació Orfeó Català-Palau de la Musica Catalana, en endavant la Fundació, amb domicili al carrer Palau de la Música, núm. 4 i 6, de Barcelona, va ser constituïda el 17 de desembre de 1990 per l'Associació Orfeó Català, representada pel Sr. Fèlix Millet, amb una dotació inicial de 3.000.000 PTA.

L'objecte de la Fundació, tal com estableix l'article 4 dels Estatuts és:

...la d'estimular i fomentar tota classe d'activitats culturals especialment en l'aspecte musical per tal que amb el seu suport econòmic i promocional faciliti la realització de les iniciatives i els projectes de l'Orfeó Català.

És important remarcar que l'article 6 dels Estatuts estableix que les regles bàsiques per a l'aplicació dels recursos a les finalitats fundacionals i per a la determinació dels eventuais beneficiaris seran establertes pel Patronat.

Els Estatuts de la Fundació han estat modificats en dues ocasions des de la seva constitució:

- El 9 d'octubre de 1996: es va modificar l'exercici econòmic de la fundació per tal d'adequar-lo a la temporada musical, passant a ser de l'1 de setembre al 31 d'agost del següent any.
- El 2 de Febrer de 2007: es van realitzar diverses modificacions per tal de donar compliment a la llei 5/2001, de 2 de maig, de Fundacions. Entre les modificacions adoptades s'inclou el canvi de nom de la fundació que passa a denominar-se "Fundació Privada Orfeo Català -Palau de la Musica Catalana".

2.6.4.3.2. Òrgans de Govern.

Els Estatuts de la Fundació estableixen els següents òrgans de govern:

- El Patronat: el govern i l'administració de la Fundació correspon al Patronat que es constitueix com un òrgan col·legiat (articles 15 i 16 dels Estatuts). El President del Patronat de la Fundació és la persona que ostenta el càrrec de president de la Junta Directiva de l'Associació Orfeo Català. Entre les facultats del Patronat hi ha la de *"vetllar pel bon acompliment de les finalitats fundacionals i aprovar totes aquelles normes que hom cregui necessàries per a la realització d'aquelles finalitats..."* (art. 20.j)
- Comissió Delegada: L'article 31 estableix la creació d'una Comissió Delegada com un òrgan col·legiat, presidida pel President del Patronat.
- Gerent o Director General: El Gerent o Director General assisteix a totes les reunions de la Comissió Delegada, amb veu però sense vot (articles 15 i 16 dels Estatuts).

El membres del Patronat inicial de la Fundació van ser els següents: President, Fèlix Millet, Vicepresident, Maria Font i Bernaus, Vicepresident segon, Josep M. Caminals. L'any 2008 la Junta del Patronat de la Fundació estava formada per 133 patrons i la Comissió Delegada per 29 membres.

2.6.4.3.3. Rèim jurídic de la Fundació.

La Fundació és una entitat privada sense ànim de lucre que es regeix pels seus Estatuts i per la normativa que regula les fundacions catalanes. En aquest sentit, les fundacions privades constituïdes d'acord amb la llei són persones jurídiques amb plena capacitat d'obrar per complir les seves finalitats amb les úniques limitacions que imposin la llei aplicable i els propis Estatuts.

En l'àmbit català la normativa sobre fundacions ha estat objecte de diferents canvis des de l'any 90, període en el que es constitueix la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana. Convé fer una breu anàlisi sobre les diferents lleis que han regulat les fundacions a Catalunya.

➤ La llei 1/1982 de 3 de març.

En el preàmbul d'aquesta llei s'establia que *“les fundacions seran entitats privades que a causa de les seves finalitats d'interès general, quedaran subjectes al controls dels poders públics només en la mesura necessària per que quedin garantits els respecte a la voluntat fundacional i la efectiva dedicació del seu patrimoni al compliment de les finalitats d'interès general que les defineixen”*.

El text legal preveia que el control administratiu de la fundació es fes principalment en forma d'aprovació d'actes. La vigilància bàsica s'establia a través de la qualificació dels documents que havien d'inscriure's en el Registre de Fundacions i en l'examen dels comptes i de la memòria anual. La autorització prèvia només s'establia per evitar qualsevol desviament de fons perillós en inversions del patrimoni i pels actes extraordinàries de modificació i extinció de la fundació, fet que constituïa una garantia pels propis patrons.

A més, per adaptar-se a las exigències de les lleis fiscals, s'establia la prohibició que els membres del òrgans de govern rebessin una retribució per l'exercici del seu càrrec així com l'obligació de rendir comptes al Protectorat. En aquest sentit, la disposició addicional de la llei preveia la creació d'una normativa sobre el Protectorat que posteriorment es va desenvolupar en els Decrets 160/1982 i 37/1987 amb l'objectiu de comprovar y exigir el compliment de les finalitats fundacionals i les obligacions legals, concedir o denegar les autoritzacions i aprovacions en els casos senyalats en la llei i suplir als òrgans de govern de les fundacions quan fos necessari.

Aquests decrets estableixen un articulat dedicat al control de la fundació i unes obligacions en relació als comptes anuals, a la memòria i al llibre d'actes. Així, respecte a la memòria, el número 37 del Decret 37/1987, de 29 de gener, estableix el següent:

“La memòria de les activitats i de la gestió econòmica contindrà separatament els capítols següents:

- a) Descripció i detall de les modificacions hagudes en els béns immobilitzats afectes directament al compliment de les finalitats fundacionals i raons que les han motivades. Cas que s'hagi hagut de demanar l'autorització del Protectorat, bastarà referir-se a l'expedient corresponent, però es farà constar l'estat en què es trobi el compliment de la resolució.*
- b) Descripció i detall de les modificacions en els béns immobilitzats destinats a la producció de rendes, amb la mateixa observació del paràgraf anterior.*
- c) Descripció i detall de les modificacions hagudes en els recursos financers propis i aliens, i raons que les han motivades.*
- d) Descripció i detall dels passius contingents.*
- e) Activitats pròpies desenvolupades durant l'any en allò que no resulti prou detallat en la liquidació del pressupost.*
- f) Activitats d'ajuda a institucions i persones, amb la mateixa excepció del paràgraf anterior.*
- g) Canvis dels components del Patronat, sense perjudici de la notificació prevista als punts 15 i 16 de la Instrucció present, en compliment de l'article 10.1 de la Llei.*
- h) Qualsevol altra qüestió que faci conèixer i justifiqui el compliment de les finalitats fundacionals i dels preceptes legals, únic i exclusiu objecte de la memòria, d'acord amb la Llei”.*

➤ La llei 5/2001, de 2 de maig, de Fundacions de Catalunya.

Aquesta llei introdueix certes novetats en la regulació de les fundacions: la reducció dels supòsits d'autoritzacions prèvies del Protectorat, que perd funcions de fiscalització; la supressió de l'obligatorietat de presentar el pressupost de l'any en curs, l'obligatorietat per les fundacions més grans de sotmetre's a una auditoria dels comptes¹⁶ i la previsió que els patrons poguessin rebre remuneracions per les seves

¹⁶ L'article 32 de la llei estableix que els comptes anuals s'han de sotmetre a una auditoria externa si, en la data de tancament de l'exercici, durant dos anys consecutius, concorren al menys dues de les següents circumstàncies: a) Que el total de l'actiu de la fundació superi els tres milions i mig d'euros; b) Que l'import del volum anual dels ingressos ordinaris superi els dos milions d'euros; i c) Que el número mig de treballadors durant l'exercici sigui superior a cinquanta.

activitats de direcció, de gerència o d'administració, sens perjudici de que això s'hagi de produir en el marc d'una relació contractual. En concret, l'article 32 de la llei establia respecte a l'auditoria que

“En l'informe d'auditoria s'han de fer constar les infraccions de les normes legals o estatutàries que s'observin en l'anàlisi de la comptabilitat i la verificació de la concordança de l'informe de compliment de les normes legals i estatutàries amb les comptes anuals”.

La llei 5/2001 suposava, de fet, una relaxació en el control de les fundacions, no obstant, i com ja s'ha tingut l'ocasió d'expressar en el present informe, però, no va derogar la normativa sobre Protectorat i, per tant, continuaven vigents totes les normes de control sobre la fundació¹⁷ previstes al Decret 37/1987.

➤ La llei 4/2008 del llibre Tercer del Codi Civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques:

Aquesta llei millora les normes de control de les fundacions: la imposició legal del deure de separar les funcions de govern i de gestió ordinària i la redefinició de les funcions de control preventiu del protectorat. En concret, es requereix l'autorització prèvia per a fer actes de disposició, gravamen o administració extraordinària sobre béns o drets que s'hagin adquirit amb diners provinents de subvencions públiques, i també si ho exigeix el donant o ho estableixen els Estatuts, o si el producte de l'operació no es reinverteix totalment en el patrimoni de la fundació. En qualsevol cas, aquests actes s'han de fer respectant plenament les condicions imposades pels fundadors.

En relació al Protectorat, l'article 336-2.2 estableix un seguit de funcions específiques, les quals s'orienten a la consecució de la funció general de la fundació i concretament, l'apartat d) disposa que correspon al Protectorat.

...Vetllar pel compliment de les disposicions legals i dels Estatuts de les fundacions, mitjançant la verificació dels comptes anuals i de l'exercici de la potestat d'inspecció d'acord amb la llei.

¹⁷ La llei 5/2001 en la seva disposició final derogava la Llei 1/1982, de 3 de març, de fundacions privades, y les disposicions de caràcter normatiu del mateix rang o de rang inferior en tot allò que contradigués el que disposava la present llei o se li oposes. Per tant, no creiem que derogués el Decret 37/87. Mes encara, el decret es troba exposada en la pàgina web de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques com a normativa vigent.

Incidint en la funció del Protectorat, la Disposició Transitòria Quarta de la Llei 4/2008, de 24 d'abril, estableix uns supòsits d'inspecció que han permès la que en els darrers anys s'hagin iniciat els Plans d'Inspecció.

“...correspon al protectorat vetllar pel compliment de les obligacions legals i estatutàries de les fundacions, mitjançant la verificació dels comptes anuals. A aquest efecte, el protectorat pot inspeccionar, quan ho consideri necessari, els llibres, els documents i les activitats de les fundacions. Si, per a complir aquesta funció, cal entrar als domicilis o locals de les fundacions, s'ha de fer d'acord amb la llei. Són supòsits d'inspecció, entre d'altres:

- a) No presentar els comptes anuals durant, almenys, dos exercicis.*
- b) Fer operacions subjectes a autorització prèvia, sense haver-la demanada.*
- c) No respondre, de manera reiterada, als requeriments del protectorat, o presentar una resposta el contingut de la qual sigui insuficient.*
- d) Mantenir una inactivitat continuada.*
- e) No destinar el percentatge establert per llei per al compliment de les finalitats fundacionals.*
- f) Patir un deteriorament de la massa patrimonial que incapaciti la fundació per a complir les finalitats fundacionals.*
- g) Destinar recursos a despeses no relacionades amb l'objecte fundacional o desproporcionades respecte al volum d'ingressos.”*

Finalment, la nova llei regula la figura del conflicte d'interessos en el seu article 312.9 quan estableix que:

Els membres dels òrgans de govern de les persones jurídiques han de comunicar a l'òrgan qualsevol situació de conflicte, directe o indirecte, que tinguin amb la persona jurídica. Abans que l'òrgan adopti un acord en el qual hi pugui haver un conflicte entre un interès personal i l'interès de la persona jurídica, la persona afectada ha de proporcionar a l'òrgan la informació rellevant i s'ha d'abstenir d'intervenir en la deliberació i la votació.

2.6.4.3.4. Ingressos de la Fundació.

De l'examen dels comptes anuals presentats per la Fundació resulta que en el període comprés entre els anys 2001 a 2008 aquesta Institució va obtenir els següent volum d'ingressos¹⁸:

¹⁸ En la partida d'ingressos (deduïts del compte de resultats de la Fundació) no s'inclouen les subvencions traspassades al resultat de l'exercici ja que es troben contemplades aen la casella de subvencions.

FUNDACIÓ 2001/2008	TOTAL
INGRESSOS DE L'ACTIVITAT	27,12
INGRESSOS PROMOCIONS, PATROCINADORS.	33,23
ALTRES INGRESSOS	7,11
INGRESSOS COMPTE RESULTATS	67,46
SUBVENCIONS PÚBLIQUES	13,42
DONACIONS PRIVADES CAPITAL	4,24
TOTAL SUBVENCIONS	17,66
TOTAL INGRESSOS	85,11

(en milions d'€)

Cal recordar que amb data 4 d'abril de 2000 la Fundació va rebre un préstec sindicat pel finançament de l'ampliació del Palau de la Música de 4.808.096 € a tornar en 15 anys.

S'ha de tenir en compte que, a diferencia del Consorci, els comptes de la Fundació venen referits a un exercici anual que va de l'1 de setembre fins el 31 d'agost de l'any següent.

Les subvencions públiques i les donacions privades de capital van ser atorgades amb l'objectiu de finançar les obres del Palau de la Música. En el primer cas, la majoria de les subvencions rebudes corresponen a l'INAEM que durant els períodes 2001 i 2004 van aportar a la Fundació 12.616.195 €.

Pel que fa als ingressos d'explotació les aportacions privades, representen prop del 50% dels ingressos de la Fundació. En aquest sentit, dins els ingressos de promocions i patrocinadors (ingressos procedents de Membres d'Honor, Membres Protectors i Patrocinadors) s'inclouen les aportacions per part de l'Associació de 2.673.264 € i del Consorci de 796.453 €.

Pel que fa a les obligacions contables de la Fundació, convé deixar clar que, a partir del 2003, s'aprova el decret 43/2003, de 20 de febrer, del Pla de Comptabilitat de les Fundacions Privades subjectes a la legislació de la Generalitat de Catalunya. Aquest Pla és obligatori per als exercicis amb data d'inici posterior a 30 de juny de 2003. A més a més, des de l'exercici 2002 la Fundació Orfeó Català-Palau de la Musica Catalana

2.6.4.3.5. Irregularitats detectades.

2.6.4.3.5.1. Documentació analitzada.

Per la confecció d'aquest apartat de l'informe s'ha tingut accés a la següent informació:

- Informes d'auditoria emesos per l'empresa GABINET TÈCNIC D'AUDITORIA I CONSULTORIA SA.
- Estatuts de la Fundació.
- Comptes anuals de la Fundació.
- Informe Pericial realitzat per l'empresa Deloitte SL de 23 d'octubre de 2009.

S'ha indicat abans que la Fundació tenia l'obligació de sotmetre els seus comptes anuals a auditoria externa, d'acord amb l'article 32 de la llei 5/2001, de Fundacions. En aquest sentit, l'empresa encarregada de fer aquestes auditories va ser Gabinet Tècnic d'auditoria i Consultoria SA, en endavant Gabinet Tècnic SA.

Els informes d'auditoria de la Fundació realitzats per l'empresa Gabinet Tècnic SA durant els anys 2001 a 2008, ambdós exercicis inclosos, són favorables, si bé contenen advertiments sobre l'existència d'un procediment tributari relatiu a l'IVA i, ocasionalment, sobre la manca d'inventari del seu immobilitzat.

Segons va manifestar el Sr. Antoni Gràcia Martínez en la seva intervenció davant de la Comissió del Parlament, Gabinet Tècnic SA va realitzar una auditoria financera dels comptes anuals formulats per l'entitat. Aquest tipus d'auditoria consisteix en una activitat independent de revisió i verificació dels documents comptables, amb l'objectiu d'emetre un informe que contingui l'opinió d'auditoria indicant si els comptes anuals expressen la imatge fidel del patrimoni i de la situació financera de la Fundació, d'acord amb la normativa aplicable¹⁹.

¹⁹ Llei 19/1988, de 12 de juliol, d'auditoria de comptes (recentment modificada, si bé en d'altres aspectes, per la Llei 12/2010, de 30 de juny).

Malgrat el que s'acaba d'exposar, **sobta que l'auditoria no es pronunciés sobre determinats fets** que, a primera vista, ja haurien d'haver integrat opinió desfavorable segons els criteris d'auditoria comunament acceptats:

- **No es diu res sobre l'escandalós increment de les remuneracions de personal que van passar d'1.274.823 € l'any 2007 a 2.706.604 € l'any 2008.** L'informe pericial realitzat per l'empresa Deloitte SL deixa prou clar que aquests increments es produïren en els membres del Comitè de direcció i no van ser aprovats pel Patronat. El Sr. Millet va intentar justificar aquest increment, de més d'un milió d'euros en el seu cas, basant-se en el que disposava l'article 35 dels Estatuts, però resulta que l'article 35 es refereix només a l'extinció de la Fundació, segons els Estatuts dipositats en el Registre de Fundacions.
- **Es guarda silenci sobre el fet que l'empresa FERROVIAL SL, patrona d'Honor de la Fundació fos, alhora, la major adjudicatària d'obres de la Fundació,** situació aquesta que ja ha estat analitzada en aquest informe com a representativa d'una clara situació de conflicte d'interès.
- **No es valora com a inacceptable i limitador de l'abast de l'auditoria el fet que no hi hagués un registre auxiliar detallat de l'immobilitzat que permetés un control i fiscalització dels béns declarats per l'entitat,** tot i que aquesta incidència es va reiterar per l'auditor durant els períodes 2002 a 2003 i 2004 a 2005.

2.6.4.3.5.2. Anàlisi de l'Immobilitzat de la Fundació.

Consten com immobilitzat de la Fundació les obres de la segona ampliació del Palau, que van consistir en la construcció del nou edifici "Petit Palau" i que es van finançar per la Fundació gràcies a les aportacions de les administracions públiques i dels particulars.

Segons escriptura pública de 25 de març de 1999, l'Ajuntament, l'Arquebisbat de Barcelona i la Fundació van constituir a favor d'aquesta última un dret real de superfície per un període de 50 anys sobre la finca situada al Carrer de Sant Pere Més Alt, 3, de Barcelona. Per l'adquisició d'aquest dret la Fundació va satisfer 718.315 € a l'Arxidiòcesi de Barcelona. Amb posterioritat, l'Ajuntament en escriptura pública de juliol de 2002, va cedir gratuïtament la plena propietat de terreny a la Fundació. Finalment, la Fundació, mitjançant conveni de 22 de novembre de 2005, va cedir l'ús i

Durant els anys 2006 i 2007 es van realitzar obres per a la millora de les instal·lacions elèctriques de l'edifici històric del Palau i obres de restauració de la seva façana. La restauració de la façana, acabada el 2007, va ser finançada amb una aportació de la Fundació Caja Madrid, segons conveni signat amb aquesta entitat el 13.10.2004. El cost total del projecte es va estimar en 1.763.450 € i l'aportació de Caja Madrid en 1.600.000 €.

Les obres de restauració de l'interior del Palau (2002 fins a 2008), pressupostades en 1.936.545,40 €, van ser finançades de forma conjunta per la Fundació Caja Madrid, segons conveni de 12 de juliol de 2007, i pel Consorci del Palau per un import de 968.272,7 € (any 2006). **El 13 de juliol de 2007, es va signar un conveni entre el Consorci i la Fundació segons el qual aquesta última cedia una aportació de Caja Madrid d'un import aproximat de 968.272,70 € per finançar aquestes obres, fet que no figura a l'informe d'auditoria. Curiosament tant la Fundació com el Consorci inclouen aquestes obres en el seu immobilitzat.**

Finalment, els informes d'auditoria dels anys 2003-2004 i següents inclouen com immobilitzat en curs el projecte de millora de l'entorn urbà del Palau de la Música i es fa referència al conveni signat amb l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes en data 10 de novembre de 2003. El cost total del projecte es valora en 4.488.491,20 €.

En l'informe d'auditoria **de l'any 2003, s'indicava que la Fundació no disposava encara d'un registre auxiliar detallat de l'immobilitzat que permetés identificar els diferents elements que el componen** i reclassificar a l'immobilitzat material les inversions realitzades en el terreny propietat de la Fundació. Aquesta irregularitat es manté en l'informe d'auditoria del 2004 afegint:

...que aquesta situació no permet identificar els elements que componen l'immobilitzat i correlacionar-los de forma individualitzada amb les corresponents subvencions i donacions de capital.

No obstant això, **en els anys següents la firma auditora ignora en els seus informes aquesta irregularitat** sense que es pugui saber amb exactitud quins són els béns que pertanyen a la Fundació i com han estat finançats.

2.6.4.3.5.3. Relacions de la Fundació amb el Consorci

Aquestes relacions ja han estat analitzades en l'apartat d'aquest informe dedicat al Consorci.

2.6.4.3.5.4. Relacions de la Fundació amb l'Associació

La Fundació i l'Associació van subscriure l'1 de setembre de 2000 un conveni de mútua col·laboració econòmica i suport material i logístic. Com a conseqüència d'aquest conveni **la Fundació, segons es desprèn dels comptes anuals, va aportar a l'Associació des del mes de setembre del 2000 fins a l'agost del 2008 12.792.054 €**. Alhora, també queden reflectides donacions de l'Associació cap a la Fundació per import de 2.673.264 € entre els anys 2005 i 2008.

L'informe pericial de la firma auditora Deloitte, S.L. ha analitzat el conjunt de les transaccions²⁰ realitzades entre ambdues entitats i ha verificat que **una part considerable dels pagaments realitzats per la Fundació a l'Associació no consta que arribés a aquesta última. Es tracta de sortides en efectiu mitjançant xecs al portador, per import de 10.122.127,60 €, que han estat registrades comptablement en l'entitat emissora (la Fundació) però que no s'han comptabilitzat en l'entitat receptora (l'Associació). I també s'expressa la certesa que es va produir el mateix flux irregular de diners en sentit contrari: sortides de l'Associació cap a la Fundació per un import de 2.685.417,44 €**.

2.6.4.3.5.5. Relacions de Ferrovial-Agroman, SA amb la Fundació.

Les relacions comercials de Ferrovial-Agroman SA, en endavant Ferrovial, amb el Palau (Fundació i Associació) es remunten a principis dels anys 90 del segle passat i tenen un doble vessant. Per una part, Ferrovial resulta ser la principal adjudicatària d'obra del Palau, ja que a ella li van ser encarregades les obres de la segona ampliació amb un pressupost inicial de 12.000.000 €. I per altra banda, **Ferrovial es converteix, amb diferència, en el màxim patrocinador del Palau amb unes aportacions que sumen un total de 12.000.000 € des de l'any 1997**.

²⁰ A través de la verificació de les aportacions, comptes de tresoreria i els comptes específics de les dues entitats.

A banda de les relacions de patrocini entre ambdues entitats que són objecte d'estudi en el corresponent apartat d'aquest informe, no es té constància de quins van ser els mecanismes ni els criteris seguits per la Fundació en l'adjudicació d'una obra de tal magnitud, sobre tot si es té en compte que una part del finançament d'aquesta obra provenia de subvencions públiques.

2.6.4.3.5.6. Relacions de la Fundació amb empreses vinculades als gestors del Palau.

L'informe de la firma auditora Deloitte, S.L. assenyala que determinades societats vinculades amb els gestors del Palau (Aurea²¹, Bonomia²² i Aysen²³) van facturar a la Fundació entre els anys 2008 i 2009 per import de 982.739,24 €. En realitat, aquestes factures haurien estat confeccionades amb la sola finalitat de justificar retribucions addicionals (*bonus*) autoaplicades pels senyors Millet i Montull.

2.6.4.3.5.7. Anàlisi de determinats proveïdors de la Fundació.

Sobre les irregularitats detectades a la Fundació i a l'Associació²⁴, de la mateixa manera que es fa constar en els informes especials realitzats per la Intervenció General de la Generalitat respecte del Consorci, Deloitte, S.L. identifica una sèrie d'empreses que presumptament haurien declarat la realització d'obres o serveis pel Palau de la Musica i de les que, finalment, no n'ha resultat constància fefaent o bé que no han tingut el Palau com a destinatari.

L'informe classifica aquestes empreses en determinats grups, en funció de la vinculació empresarial o personal que entre elles existeix. D'aquesta manera es poden identificar tres grups de proveïdors:

²¹ Administradora la Sra. Mercedes Mir, cònjuge del Sr. Jordi Montull.

²² Societat constituïda pel Sr. Jordi Montull i la Sra. Marta Vallès (esposa del Sr. Millet).

²³ Administradora la Sra. Marta Vallès.

²⁴ En aquest apartat s'analitza conjuntament la facturació emesa a la Fundació i a l'Associació.

➤ **Grup 1:** integrat per les empreses Triobra SA (proveïdor anteriorment anomenat GPO SA)²⁵, FM 2 Instal·lacions SA, Manteniments Integrals FM 2, SA, Instal·lacions i Manteniments Tècnics de Catalunya, SL i Eiffage Energía, SLU.

Entre l'1 de setembre de 2000 i el 31 d'agost de 2009 aquest grup d'empreses va facturar pel Palau (Fundació i Associació) per import de 7.154.799,37 €. No obstant això, l'informe és prou contundent al considerar acreditat que moltes de les factures emeses inclouen serveis i/o obres realitzades a les residències particulars del Sr. Millet per import de 973.399,18 € i serveis sobre els que la responsable del departament de manteniment no té coneixement que s'hagin realitzat, per import de 886.642,33 €.

Cal recordar que l'informe de la Intervenció General de la Generalitat sobre l'exercici 2008, emès l'1 d'abril de 2010, arriba a la mateixa conclusió que l'informe de la firma auditora Deloitte, S.L., amb una valoració de les **factures irregulars per import de 734.497,27 €**.

El Sr. Javier Lacambra, representant de l'empresa Triobra SA ha reconegut a la Comissió que dels 3.000.000 € facturats a la Fundació, 800.000 € corresponen a obres no realitzades al Palau.

➤ **Grup 2:** l'integren les empreses Letter Graphic SL i New Letter SL.

Aquestes empreses, durant el període comprès entre l'1 de setembre de 2000 y el 31 de juliol de 2009, **van facturar a la Fundació per un import total de 982.583,80 €**. S'ha constatat que no existeix un contracte marc de prestació de serveis que formalitzi la relació d'aquestes dues empreses amb la Fundació i que no hi ha documentació que justifiqui el serveis detallats en factura. Cal recordar que el mateix senyor Llinares va manifestar davant la Comissió que no li constava que aquestes empreses haguessin treballat pel Palau.

Segons manifestacions del Sr. Rodríguez Silvestre, administrador de New Letter SL i exadministrador de Letter Graphic SL, ambdues empreses es dedicaven a oferir serveis de màrqueting directe, realitzant prèviament a les campanyes publicitàries, estudis de mercat, i que pel Palau van realitzar feines d'anàlisi de zones per a la captació de possibles socis i la distribució posterior per bustiada.

²⁵ Aquesta empresa va realitzar les obres de la primera ampliació del Palau.

Malgrat aquesta afirmació i com ja s'ha indicat anteriorment, els tres treballadors de New Letter SL²⁶ que van comparèixer davant la Comissió van manifestar no haver treballat mai pel Palau però sí per a Convergència i Unió.

➤ **Grup 3:** l'integren les empreses CBM10, S.L. i Clos Interiors, S.L.

Aquestes empreses **van facturar a la Fundació i a l'Associació durant el període comprès entre l'1 de setembre de 2000 y el 31 de juliol de 2009 per un import total de 830.052,68 €.**

Del total d'aquests imports s'ha comprovat **que l'empresa Clos Interiors SL va emetre factures per un import de 442.403,00 € corresponents en realitat a serveis d'interiorisme i mobiliari a les vivendes particulars de Millet i Montull.** Respecte l'empresa CBM10 SL, no s'ha acreditat cap contracte marc de prestació de serveis i no s'ha aportat per la Fundació ni per l'Associació cap factura acreditativa dels serveis.

➤ **Grup 4:** en aquest grup podem incloure les empreses Natur System o Hispart, que apareixen esmentades en algunes notes localitzades en les oficines del Palau (agendes i CD's). No obstant, no són objecte d'anàlisi en els diferents informes pericials i d'auditoria analitzats. L'única menció que sobre aquestes empreses es realitza en els diferents informes analitzats és que Natur System va resultar adjudicatària per la realització d'obres de restauració del Palau, mentre que Hispart és una empresa de serveis. Per tant, no podem formular cap valoració sobre elles.

2.6.4.3.5.8. Relacions amb la Fundació Ramon Trias Fargas (FRTF)

Els convenis establerts entre l'Associació i la FRTF, després Fundació Catalanista i Demòcrata –CatDem- Fundació Privada, s'analitzen en un apartat posterior.

²⁶ Els treballadors són el Sr. Miguel Díaz, la Sra. Gemma Martínez i la Sra. Maria José Díaz, que van treballar per l'empresa durant 15 anys.

2.6.4.3.5.9. Hotel del Palau.

En escriptura pública de 10 de novembre de 2003, la Fundació va signar un conveni amb l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes amb l'objectiu d'ampliar l'espai que permetés una millor visió de la façana del Palau.

En virtut d'aquest acord l'Institut va cedir a la Fundació determinades finques a canvi d'edificació futura i la Fundació es comprometia a la millora d'una part dels edificis existents en aquelles finques i la realització de noves construccions que serien lliurades a l'Institut. El cost estimat és de 4.488.491€. En data 12 de juliol del 2007 es va formalitzar l'escriptura de cessió de drets per la qual la Fundació cedeix i transfereix gratuïtament a OLIVIA HOTELS tots els drets adquirits en escriptura de 10 de novembre de 2003 i la cessionària se subroga en tots els drets i obligacions.

Aquesta operació urbanística és objecte d'anàlisi en un altre apartat.

2.6.4.3.5.10. Retribucions de personal.

En l'apartat del Consorci ja s'ha fet esment al fet que Sr. Millet i altres membres del Palau cobressin alhora retribucions del Consorci i de la Fundació, i la possible incompatibilitat que això suposa tractant-se el Consorci d'una entitat pública. Al mateix temps, els responsables del Palau van incrementar injustificadament llurs retribucions en els períodes 2008 i 2009 de manera que, segons el compte d'explotació de la Fundació durant el període 2007/2008, les despeses de personal van veure's doblades respecte l'exercici anterior.

Aquests indeguts increments retributius no van ser qüestionats en cap moment per la firma auditora contractada per Millet, ni tampoc pels òrgans de govern de la Fundació.

2.6.4.3.5.11. Altres irregularitats

Han estat constatades altres irregularitats com despeses de viatges a compte de la Fundació i que corresponen a despeses personals del senyors Millet, Montull i familiars per un import –de moment- quantificat en 648.022,21 € així com despeses personals de membres de la família Millet xifrades en 209.878,18 €.

2.6.4.4. L'Associació de l'Orfeó Català

2.6.4.4.1. Introducció

L'Associació Orfeó Català, en endavant l'Associació, amb domicili al carrer Amadeu Vives, 1, de Barcelona va ser fundada el 6 de setembre de 1891 amb l'objectiu de fomentar la cultura catalana, especialment en l'aspecte musical i amb una especial atenció a la música coral.

L'Associació és la titular de l'immoble del Palau de la Musica però donada la divisió organitzativa del Palau en tres institucions la funció d'aquesta Associació va quedar limitada a l'activitat coral, mentre que la resta d'activitats van ser transferides a la Fundació.

2.6.4.4.2. Òrgans de l'Associació.

Els Estatuts de l'Associació estableixen els següents òrgans:

- L'Assemblea General: és l'òrgan a través del qual s'expressa la voluntat dels socis i aprova entre d'altres l'estat de comptes de l'exercici passat i del pressupost vinent.
- Junta Directiva: el govern, administració i representació de l'Orfeó són confiats a la Junta Directiva (art. 7 dels Estatus). La Junta està constituïda per un president, un vicepresident primer i segon, un secretari primer i segon, i les figures del tresorer, comptador, bibliotecari i conservador.
- President: és el legítim representant de l'Associació indicant l'article 53 que:

“Els contractes que com a persona jurídica hagi d'atorgar l'Entitat, els signarà el president com a legítim representant, autoritzat prèviament per la Junta Directiva.

Per al cas de venda o hipoteca d'immobles, caldrà l'autorització de l'Assemblea General, i es deixarà a la Junta Directiva la fixació de preus i condicions...”

2.6.4.4.3. Règim jurídic.

En l'àmbit jurídic català les associacions estaven subjectes a la llei 7/1997, de 18 de juny, d'associacions que contemplava la inscripció de les associacions en el Registre d'Associacions als únics efectes de publicitat respecte de tercers.

Aquesta norma preveia la figura de “*l'associació d'utilitat pública*” per a aquelles constituïdes per acomplir una finalitat comuna d'interès general, i establia que els càrrecs de la Junta Directiva no podien ser retribuïts.

La llei 7/1997 ha quedat derogada quasi en la seva totalitat, per l'aprovació la llei 4/2008, de 24 d'abril, del Llibre Tercer del Codi Civil relatiu a les persones jurídiques. Entre les novetats d'aquesta llei destaca l'eliminació, en certes condicions, de l'impediment per a ésser membre de la Junta Directiva que recau sobre els associats que duen a terme una activitat retribuïda per a l'associació, així com el **deure de donar transparència als comptes anuals que s'imposa a les associacions declarades d'utilitat pública, a les que reben periòdicament ajuts econòmics de les administracions i a les que recorren a la captació pública de fons per al seu finançament.**

La llei 4/2008 també preveu la figura del conflicte d'interessos en l'establir que els membres dels òrgans de govern de les persones jurídiques han de comunicar qualsevol situació de conflicte, directe o indirecte, que tinguin amb la persona jurídica.

Resulta sorprenent que l'Associació no demanés mai la declaració d'entitat d'utilitat pública tenint en compte els beneficis que això representava.

La declaració d'utilitat pública significava per l'Associació gaudir de les exempcions i els beneficis fiscals que les lleis reconeixen en favor seu (lleï 49/2002, de 23 de desembre), és a dir, gaudir de beneficis econòmics establerts per les lleis i l'accés a l'assistència jurídica gratuïta.

Vistes les irregularitats que els diferents informes han determinat respecte l'Associació, resulta raonable pensar que **la “declaració d'utilitat pública” no es va demanar perquè comportava una sèrie d'obligacions que els antics responsables del Palau volien estalviar-se**, com per exemple:

- Retre els comptes anuals de l'exercici anterior en el termini dels sis mesos següents a la seva finalització.
- Presentar i dipositar al Registre corresponent una memòria descriptiva de les activitats realitzades durant el període.

- Facilitar a les administracions públiques els informes que li requerissin, en relació a les activitats realitzades en compliment de les seves finalitats.

Certament, i com va explicar la pròpia Directora General de Dret i Entitats Jurídiques en la seva compareixença davant la Comissió, aquesta Institució no tenia cap poder de control sobre l'Associació ja que al no tenir la condició d'entitat "*d'utilitat pública*" no estava obligada a dipositar els comptes en el Registre públic.

En definitiva, l'únic mitjà de control quedava residenciat en la Junta de Socis o en el comptador i tresorer de l'Associació que, com ells mateixos han admès davant la Comissió d'Investigació, mai no van exercir el control real dels comptes de l'Associació.

2.6.4.4.4. Recursos de l'Associació.

En primer lloc cal dir que els comptes aprovats anualment per la Junta Directiva de l'Associació no reflectien la realitat econòmica i patrimonial de la institució, tal i com es desprèn dels diferents informes aportats a la Comissió.

El mateix tresorer, el Sr. Pablo Duran, va manifestar que l'Associació tenia un pressupost inferior al 1.000.000€ però, com sembla acreditat, els comptes que es presentaven a la Junta Directiva pels responsables del Palau no incloïen la totalitat de les aportacions realitzades a l'Associació. Ni tant sols es pot verificar, amb la documentació aportada, si les aportacions realitzades per l'empresa Ferroviària consten en els llistats d'ingressos i despeses aportats a la Comissió.

Es lògic pensar, doncs, que els antics responsables del Palau portaven una doble comptabilitat o, si més no, mai no comptabilitzaven la totalitat de les operacions econòmiques.

De fet, la documentació de l'Associació a que ha tingut accés aquesta Oficina és insuficient i es redueix a:

- Declaracions sobre l'Impost de Societats presentades per l'Associació durant els exercicis 2001 a 2008.
- Llistat d'ingressos i despeses de l'Associació dels anys 1999 a 2005.

Val a dir que **no hi ha coincidència entre les declaracions fiscals i els llistats d'ingressos i despeses. Per tant, l'estat d'aquests comptes no mereix cap credibilitat.** No obstant, en el present quadre fem menció dels ingressos declarats per l'Associació en les diferents declaracions anuals de l'Impost sobre Societats.

ASSOCIACIÓ 2001/2008	TOTAL
INGRESSOS DE L'ACTIVITAT	12,42
INGRESSOS FINANCERS	0,07
TOTAL INGRESSOS	12,50

(en milions d'€)

S'ha de tenir present que l'any 2006 aquesta entitat va canviar el període de declaració, que va passar a ser de l'1 de setembre al 31 d'agost, coincidint amb la temporada musical (a l'igual que la Fundació).

El llistat d'ingressos de l'Associació reflecteix un volum d'ingressos superiors al declarat i hi apareixen anotades importants aportacions tant de la Fundació, com del Consorci, com de particulars.

Per tant, es pot concloure que, tot i no disposar de la documentació necessària, **l'Associació no va declarar fiscalment la totalitat dels ingressos obtinguts en els períodes objecte d'anàlisi.**

2.6.4.4.5. Irregularitats detectades.

2.6.4.4.5.1. Control de l'Associació.

A més del nul control extern sobre els comptes i l'activitat de l'Associació, la conclusió a la que s'arriba després d'analitzar les declaracions dels implicats és que, tampoc a nivell intern, no va existir cap mena de control.

En aquest sentit, les declaracions efectuades a la Comissió pel Tresorer de l'Associació, el Sr. Pablo Duran, són prou reveladores: reconeix que **no va realitzar les actuacions pròpies del tresorer, que no tenia coneixement ni controlava els moviments bancaris, que coneixia els comptes de l'Associació una hora**

No obstant, el Sr. Duran no ignorava que l'article 58 dels Estatuts de l'Associació atribueix al Tresorer:

- A. Ésser dipositari dels cabals de l'Entitat.*
- B. Ordenar el que sigui més convenient per a la bona administració d'aquells cabals.*
- C. Fiscalitzar l'estricta compliment de les disposicions referents a l'ordre econòmic que prescriuen els Estatuts.*
- D. Ordenar tots els pagaments i les operacions econòmiques que hagi de realitzar l'Administració.*
- E. Donar compte a la Junta Directiva de tot el que faci referència a les quotes de socis, explotació de béns de l'Entitat i de tot allò que econòmicament li es vinculant.*
- F. Controlar els llibres de comptabilitat i presentar les declaracions oficials que siguin necessàries”.*

I pel que fa al Sr. Bertrand, l'article 59 dels Estatuts indica que:

El comptador, en estreta col·laboració amb el tresorer, supervisarà les tasques de tipus econòmic i comptable...”.

2.6.4.4.5.2. Relacions amb Ferrovial-Agroman S.A.

L'Associació va celebrar convenis de patrocini amb l'empresa Ferrovial que en els anys 2004 a 2007 van suposar uns ingressos de més d'un milió d'euros anuals. No obstant això, aquest tema s'analitza en un apartat posterior.

2.6.4.4.5.3. Relacions amb la Fundació del Palau

En l'apartat de la Fundació ja ha estat objecte d'anàlisi el conveni de mútua col·laboració econòmica i suport material i logístic celebrat, en data 1 de setembre de

Han estat també examinades les irregularitats consistents en desviacions injustificades entre aquestes entitats per imports superiors als 12.000.000 €. La major part d'aquestes operacions corresponen a sortides de diners de la Fundació que no van ser comptabilitzades per l'Associació i que ni tant sols hi ha acreditació que entressin en comptes bancaris d'aquesta última entitat.

Per justificar aquestes operacions irregulars davant la Inspecció realitzada per l'Agència Estatal de l'Administració Tributària (AEAT) els responsables de l'Associació van realitzar, de forma fraudulenta, apunts comptables de factures en els comptes de l'Associació que no responien a transaccions reals i que pretenien justificar que les sortides d'efectiu de la Fundació havien estat destinades a l'Associació per posteriors pagaments en efectiu a determinades empreses²⁷. El fet és que, prèviament, aquestes factures havien estat registrades i pagades per la Fundació.

2.6.4.4.5.4. Relacions amb la Fundació Ramon Trias Fargas

S'han aportat a la Comissió els convenis celebrats entre l'Associació Orfeó Català – Palau de la Música amb la FRTF. Aquests convenis van ser signats pel Sr. Fèlix Millet com a representant de l'Associació i pels diferents presidents de la FRTF (Victor Batallé, Carles Torrent i Daniel Osàcar).

Aquests convenis, però, són objecte d'anàlisi en un altre apartat.

2.6.4.4.5.5. Relacions Associació amb empreses vinculades als gestors del Palau

Determinades societats vinculades amb els gestors del Palau (Aurea²⁸, Aysen²⁹) així com directament els senyors Millet i Montull van facturar a la Fundació entre els anys 2007 a 2009, que es conegui de moment, un import total de 408.800€. En realitat, les factures examinades tindrien com a únic objecte donar cobertura llurs injustificades retribucions addicionals (bonus).

²⁷ Empreses de dubtosa activitat com després analitzarem (Triobra, CBM10, FM2 Manteniments, entre d'altres).

²⁸ Administradora la Sra. Mir, cònjuge del Sr. Jordi Montull.

²⁹ Administradora la Sra. Vallès, cònjuge del Sr. FèlixFelix Millet.

Així mateix l'Associació va adquirir en els anys 2004 i 2009 dos immobles que pertanyien a dues societats vinculades amb els Srs. Montull i Millet (Crespo Vinyes SL i Belfort Baix SL). El cost que va representar per l'Associació aquestes operacions immobiliàries va ser de 3.659.502,11 €.

Especial rellevància mereix l'operació amb la societat Belfort Baix SL que va ser anul·lada en data 30 de setembre de 2009 després de reconèixer Millet que el benefici reportat per aquesta operació era proper als 1.500.000€. Hem de tenir en compte que aquesta operació es va realitzar infringint l'article 312.9 del Codi Civil de Catalunya.

2.6.4.4.5.6. Anàlisi de determinats proveïdors de l'Associació

Les factures emeses per determinades empreses a l'Associació i sobre les que l'informe de Deloitte de 23 d'octubre de 2003 considera que inclouen serveis no realitzats ha estat analitzades en l'apartat de la Fundació.

2.6.5. Relació entre les aportacions de Ferrovial i les aportacions a la FRTF

2.6.5.1. Introducció

Per a l'examen de la suposada relació, l'Oficina ha disposat de la documentació que tot seguit es ressenya:

- Contractes de patrocini entre l'empresa FERROVIAL AGROMAN SA i el Palau (Fundació i Associació).
- Convenis de col·laboració entre el Palau de la Musica (Fundació i Associació) i la Fundació Ramon Trias Fargas.
- Documentació localitzada en les oficines el Palau de la Música.

2.6.5.2. Contractes de patrocini entre Ferrovial Agroman, SA i el Palau

A Principis dels anys 90 l'empresa Ferrovial va començar a realitzar importants aportacions de fons al Palau que, en el període comprès entre els anys 1997 a 2010, van suposar un total de 12.624.398 € (2.100.523.102 de les antigues pessetes)³⁰.

Aquestes aportacions es van canalitzar en un primer moment a través de la Fundació (anys 1997 a 2003) i posteriorment, va ser l'Associació la principal beneficiària de les mateixes. Finalment, l'any 2008 la Fundació va tornar a ser la principal destinatària.

No havent estat constatat elements de judici que recolzin la coherència d'aquestes decisions, es pot concloure que els canvis només poden obeir a la lògica de l'ocultació calculada i a la constant conformació i aprofitament de l'estructura plural del Palau en benefici dels gestors i de tercers.

En el següent quadre es detallen per anys i per entitat les aportacions realitzades per Ferrovial (sense IVA³¹), segons la documentació aportada pel nous gestors del Palau:

TEMPORADA	ASSOCIACIÓ	FUNDACIÓ	PALAU
TEMPORADA 1997-1998		661.113 €	661.113 €
TEMPORADA 1998-1999		661.113 €	661.113 €
TEMPORADA 1999-2000		360.607 €	360.607 €
TEMPORADA 2000-2001		661.113 €	661.113 €
TEMPORADA 2001-2002		1.006.568 €	1.006.568 €
TEMPORADA 2002-2003	330.557 €	976.517 €	1.307.074 €
TEMPORADA 2003-2004	180.304 €	989.518 €	1.169.821 €
TEMPORADA 2004-2005	1.442.429 €	80.418 €	1.522.847 €
TEMPORADA 2005-2006	1.081.822 €	83.313 €	1.165.135 €
TEMPORADA 2006-2007	1.173.169 €	86.896 €	1.260.065 €
TEMPORADA 2007-2008	976.713 €	89.329 €	1.066.042 €
TEMPORADA 2008-2009	300.506 €	1.174.486 €	1.474.992 €
TEMPORADA 2009-2010		307.908 €	307.908 €
TOTAL APORTACIÓ	5.485.499 €	7.138.898 €	12.624.398 €

³⁰ En aquests imports no s'inclou l'IVA repercutit i cobrat pel Palau per import a 2.019.904 € i que, suposadament, hauria d'haver declarat a la Hisenda Pública.

³¹ Quan es parla dels imports del convenis de patrocini no s'inclou l'IVA.

Les aportacions efectuades per Ferrovial al Palau s'han formalitzat a través de convenis de Patrocini de duració anual, dels que l'Oficina ha analitzat els relatius als anys 2001 a 2009:

➤ **Patrocinis anuals dels cicles de concerts anomenats “Palau-100”:** En virtut d'aquests convenis, Ferrovial es converteix en co-patrocinadora de les temporades de concerts anomenades “Palau 100” amb la condició expressa de què aquesta mercantil sigui l'única empresa constructora entre les co-patrocinadores. A canvi de la seva aportació Ferrovial rep una sèrie de drets i de beneficis, com el de ser membre d'honor de la Fundació.

Crida particularment l'atenció, per extravagant, que en la clàusula tercera dels convenis dels anys 1997 a 2000 s'estableixi una condició que en absolut s'adiu amb les finalitats de la Fundació:

“FERROVIAL AGROMAN i qualsevol empresa del grup, especialment FERCONSA, comptarà amb el recolzament de la Fundació pel desenvolupament de les seves activitats dins el marc de la societat catalana, així mateix la Fundació consultarà i sol·licitarà ofertes a les empreses del Grup FERROVIAL AGROMAN SA per a la contractació de qualsevol obra o servei que vulgui realitzar”.

L'import satisfet per aquest tipus de patrocinis, que es paga en diversos terminis, va ser de 661.113€ a les temporades 1998-1999 i 1999-2000 (que incloïa el pagament com a membre d'honor) i en els anys següents de 2001 a 2006 es paguen 601.012 € excepte l'any 2000 que l'aportació per aquest patrocini es de 300.506 €. Finalment, en el 2008 i 2009 l'aportació augmenta a 676.207 €.

➤ **Patrocini publicitari de Ferrovial com a “Membre d'Honor” del Patronat:** Aquests convenis signats amb la Fundació representen una aportació anual per part de Ferrovial de 60.000€ els primers anys fins a 93.000€ el període 2008/2009. L'empresa rep a canvi contraprestacions publicitàries: entrades per concerts, utilització de les instal·lacions, utilització d'una vitrina publicitària, emissió d'espots, publicacions, panels de foyers, programes dels concerts, premsa, publicacions,

- **Patrocinis puntuals per determinats concerts:** Ferrovial va patrocinar determinats concerts celebrats en el Palau de la Musica (concerts inaugurals i concerts específics) a canvi de publicitat, localitats, visites gratuïtes o utilització del Palau. Aquests convenis es signen tant amb la Fundació com amb l'Associació i oscil·len entre els 180.000€ els concerts normals i 300.000€ els concerts inaugurals de temporada.
- **Patrocini d'apadrinament** d'un tub de la façana de l'orgue del Palau per import d'11.000€, de data 2 de juny de 2003.
- **Patrocini del Centenari del Palau:** es tracta d'un conveni bianual signat el gener de 2008 entre la Fundació i Ferrovial pel què aquesta empresa es compromet a finançar la campanya de butaques i el concert inaugural del centenari de 9 de febrer de 2008. L'import va ser de 300.000€.
- **Contracte de Patrocini per a la reconstrucció de l'orgue del Palau,** de setembre de 2002. En aquest conveni Ferrovial accepta col·laborar en el patrocini de la reconstrucció de l'orgue del Palau i es compromet a entregar a l'Associació 240.405€ a canvi de certs drets i oportunitats: publicitat, visites al Palau, utilització del Palau.

Analitzats aquests convenis cal posar de manifest el següent:

- **No s'han aportat la totalitat dels convenis que justifiquen les aportacions anuals realitzades.** Els pagaments com a membre d'honor a vegades es paguen com a una part dels convenis de patrocini dels concerts "Palau 100" però a vegades es paguen fora del conveni.
- **El mateix redactat és especialment contradictori en el conveni de desembre de 2000, quan s'estableix en el pacte primer que es pagaran 85.000.000 Ptes. més IVA i en el pla de pagaments referit al mateix pacte es fixen cinc pagaments que sumen 110.000.000 Ptes., més IVA.**

- **No hi ha una clàusula que estableixi els termes i les condicions que han de regir pel control i destí de les quantitats atorgades a la finalitat concertada.**

2.6.5.3. Col·laboració del Palau amb la Fundació Ramon Trias Fargas (FRTF)

Tant per via del Palau de la Música, del departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya com de la pròpia Fundació Ramon Trias Fargas (FRTF) s'ha pogut tenir accés als diversos convenis subscrits entre el Palau i l'esmentada FRTF vinculada – dependent orgànicament- al partit polític Convergència Democràtica de Catalunya (CDC).

S'ha pogut arribar a constatar l'existència d'un total de fins a sis convenis subscrits entre els anys 1999 i 2008.

L'import total dels convenis, entenent per tal les quantitats què el Palau es comprometia a satisfer en correspondència a la contraprestació de la FRTF, ultrapassa els 600.000 € d'acord amb el quadre següent:

DATA	ASSOCIACIÓ	FRTF	OBJECTE	ACTES	IMPORT	PAGAMENTS
15/03/1999	Fèlix Millet	Victor Batallé	Difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans	Seminari, dues taules rodones, Acte Pare Gregori, Jornada de debat	60.101 €	
31/01/2002	Fèlix Millet	Carles Torrent	Difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans	Àctes de musics catalans, 1 acte cultural, publicació d'una revista	90.151 €	
29/12/2002	Fèlix Millet	Carles Torrent	Difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans	Àctes de musics catalans, 1 acte cultural, publicació d'una revista	120.000 €	gener i juny de 2003
24/01/2005	Fèlix Millet	Carles Torrent	Difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans	Àctes de musics catalans, 1 acte cultural, publicació d'una revista	120.000 €	febrer i maig de 2005
24/01/2006	Fèlix Millet	Daniel Osàcar	Difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans	Àctes de musics catalans, 1 acte cultural, jornades de debat	60.101 €	juliol de 2006
25/01/2007	Fèlix Millet	Daniel Osàcar	Difondre entre les capes populars tant la música com els compositors catalans	Àctes de musics catalans, 1 acte cultural, jornades de debat	90.151 €	juliol de 2007
					540.504 €	

DATA	FUNDACIO	FRTF	OBJECTE	ACTES	IMPORT	PAGAMENTS
25/01/2008	Fèlix Millet	Daniel Osàcar	Difondre entre les capes polulars tant la música com els compositors catalans	Actes de musics catalans, 1 acte cultural, jornades de debat	90.151€	juliol de 2008
					90.151 €	

Per part del Palau, l'entitat signant dels convenis era l'Associació Orfeó Català, excepte en el cas del conveni signat el 25.1.2008 en què qui el signava era la Fundació.

Consta també que la prestació compromesa en tots els casos per part del Palau de la Música ha estat complerta, lliurant efectivament les quantitats fixades.

Durant els treballs de la Comissió, el que ha estat qüestionat és precisament si per part de la FRTF s'han desenvolupat en realitat les activitats compromeses o si, per contra, aquestes no van arribar a tenir lloc.

Des del punt de vista formal, tots els convenis responen a una mateixa estructura: identificació de les parts i dels seus representants; reconeixement mutu de la capacitat per atorgar l'acte; contingut negocial (que sempre consta de tres punts) i signatura.

Dels tres apartats que integren el contingut, identificats amb els números 1, 2, i 3, el primer fa referència a la voluntat de la FRTF de desenvolupar *“una sèrie d'activitats destinades a difondre entre capes populars tant la música com els compositors catalans, amb independència d'estils i gèneres”*.

S'expressa que aquesta voluntat ho és *“duent a terme el que estableixen els seus Estatuts”*.

El segon punt sempre és la presentació per part de la FRTF d'un pla d'activitats en concreció del que s'acaba d'expressar en el punt 1.

Finalment, l'apartat núm. 3 sempre consisteix en afirmar que l'Orfeó –en el seu cas, la Fundació– *“considera convenient contribuir econòmicament al desenvolupament de les activitats de la FRTF en l'àmbit musical, i acorda concedir una aportació de ** PTA/€”*. En ocasions també es fa esment a la forma i data de l'abonament de dita quantitat.

Igualment consta com a dada no controvertida l'existència d'un document de data 17.11.2009 signat entre l'avui denominada Fundació Catalanista i Demòcrata Trias Fargas, Fundació Privada, d'una banda, i la Fundació i l'Associació del Palau, de l'altra, pel qual la primera –amb el coneixement del secretari general del partit CDC, al que esta vinculada– *“ha decidit efectuar en favor de l'Associació Orfeó Català una donació alçada per import total de 632.000 €”*, manifestant les segones la seva acceptació. Aquest document es fonamenta en la voluntat de reparar la important minva patrimonial soferta de manera involuntària i injusta pel Palau de la Música com a

També s'ha tingut accés a les memòries d'activitats de la FRTF dipositades al Registre de fundacions dependent del departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Val a dir que, amb independència de la terminologia emprada: “*conveni*”, “*desitja desenvolupar una sèrie d'activitats*”, “*considera convenient contribuir econòmicament*”... els convenis responen plenament a la lògica contractual entre subjectes particulars.

El règim jurídic aplicable és, doncs, amb independència del “*nomen*” que li donin les parts, el propi que el Codi Civil dispensa a les obligacions que tenen per font un contracte.

Els elements essencials de tot contracte són el consentiment, l'objecte i la causa (article 1261 C.c.).

El consentiment dels contractants, es manifesta pel concurs de l'oferta i l'acceptació.

L'objecte, és a dir la prestació, ha de ser possible, lícit i determinat o determinable.

Finalment, la causa, que per als contractes onerosos –com és aquest el cas- ho és per a cada part, la prestació a què s'obliga l'altra part.

Tots tres elements han de concórrer necessàriament per que existeixi el contracte. Si manca algun d'ells, entraria en joc la figura de la nul·litat que és una modalitat d'ineficàcia que determina la total manca d'efectes del contracte o, en el cas que aquest tingués una causa il·lícita o torpe, llavors operarien els articles 1305 i 1306 C.c., respectivament.

Ni es disposa en aquests moments de prou informació, ni és aquesta l'ocasió com per treure conclusions al respecte. Ara bé, es constata que la fórmula escollida per “*retornar*” els diners per part de la FRTF a l'Orfeó; via “*donació alçada*”, no respon en absolut a cap plantejament de lògica jurídica, doncs l'adduïda explicació de la manca de les “*preceptives autoritzacions*” per part del Sr. Millet oblida que l'ordenament jurídic protegeix a qui actua de bona fe i que aquesta es presumeix. Per això, no resulta coherent que la FRTF, si va actuar de bona fe, accepti la devolució i que no deixi en

En relació a l'objecte social, segons els Estatuts de la FRTF aquesta es dedica a difondre el pensament polític, cultural i econòmic de Ramon Trias Fargas, així com la seva obra. També a difondre el pensament polític d'aquelles persones que, com Ramon Trias Fargas, hagin basat els seus ideals en la llibertat, la democràcia, el nacionalisme i el progrés social dels pobles i els ciutadans i les ciutadanes.

Així definit l'objecte fundacional, resulta quant menys extravagant la naturalesa de les activitats a què es comprometia la FRTF a canvi del suport econòmic del Palau. Només de manera molt indirecta o tangencial podria afirmar-se la sintonia entre activitats i finalitats fundacionals.

Sorprèn sobremanera que cap de les activitats compromeses per la FRTF aparegui reflectida en la corresponent memòria anual d'activitats i de la gestió econòmica. Aquesta memòria forma part de la documentació que, obligatòriament, tota fundació ha de lliurar a l'Administració amb competències per vetllar pel correcte compliment de les finalitats fundacionals i de la legalitat. Així resulta de les previsions contingudes en el Decret 37/1987, de 29 de gener, pel qual s'aprova la Instrucció per a l'organització i el funcionament del Protectorat de la Generalitat sobre les fundacions privades de Catalunya.

Només a títol il·lustratiu, si ens fixem en el primer dels convenis, el de 15.3.1999, que destaca per ser el que té un pla d'activitats a càrrec de la FRTF més complet, i també per ser el que precisament serveix de referència justificativa de la conveniència dels ulteriors convenis, doncs resulta que cap ni una de les activitats que havia d'haver dut a terme la FRTF en correspondència als 10.000.000 PTA rebuts consta haver estat realitzada.

Aquestes omissions podrien trobar una explicació si les activitats descrites en la memòria apareguessin de manera genèrica. Tanmateix es comprova que això no és així. En la memòria d'activitats corresponent a l'any 2009 s'enumeren fins a un total de 25 activitats i alguna d'elles, com és la relativa al III Premi Fundació Ramon Trias Fargas, que podria haver estat tractada unitàriament, es presenta desdoblada en els actes de presentació de l'obra guanyadora i de lliurament del premi.

També resulta curiós comprovar que en dita memòria anual hi consten dues activitats

Causa certa perplexitat que tenint definit els convenis un objecte tan indeterminat com reiteratiu al llarg dels anys –amb lleugeres variacions–, en canvi, els imports o contraprestació del Palau sí estigués perfectament quantificat i anés variant d'un any per l'altre sense que, en aparença, aquestes variacions responguessin a res objectiu.

Consta entre la documentació disponible un requeriment de data 14.2.2005 de la direcció general de Dret i entitats jurídiques del departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya adreçat a la FRTF per tal que aquesta, en relació als comptes anuals dels exercicis 2002 i 2003 esmenés una sèrie de mancances.

Com a resposta a aquest requeriment, la Fundació va lliurar en data 7.4.2005 un escrit anomenat “*instància*” pel qual informava sobre subvencions i donatius rebuts durant els dos exercicis.

Als efectes que ara ens interessin, i en un exercici de transparència remarcable, la FRTF va facilitar no només la identitat dels ens del sector públic subvencionants, sinó també la identificació de les entitats privades donants. Entre aquestes apareix l'Orfeó Català amb una xifra de 210.151,82€, corresponent a l'any 2002, així com d'altres donant, entre els que destaca la mercantil Dragados amb un import total de 180.000€ entre els exercicis 2002 i 2003, o Agbar, amb 90.000€ l'exercici 2003, xifres aquestes darreres que superen amb escreix, per exemple, les aportades via subvencions per les administracions locals o el Ministeri d'afers exteriors.

Torna aquí a produir-se una situació curiosa com és que aquest escrit de resposta, tot just després d'especificar donants i quantitats explica que “*els esmentats imports foren lliurats per tal de finançar les activitats relacionades amb l'objecte fundacional de l'entitat. S'adjunta memòria d'activitats de la Fundació corresponent a l'exercici 2002*”.

Doncs bé, n'hi havia prou amb la simple lectura de dita memòria per comprovar fàcilment com no hi constava reflectida cap activitat que justificués la donació privada més elevada, la de l'Orfeó. Tanmateix, no consta que per part del Protectorat de la Generalitat es derivés cap altra actuació de comprovació. Més aviat a l'inrevés, el que

Totes les anteriors consideracions condueixen, inequívocament, si no a afirmar amb certesa –tasca aquesta que només correspon als tribunals, i en el decurs d'un procés amb totes les garanties-, sí a plantejar un dubte raonable sobre la veritable naturalesa d'aquests convenis, doncs tot apunta a què varen ser creats als sols efectes de donar “cobertura” a uns pagaments contra els fons del Palau de la Música.

2.6.5.4. Altra documentació provinent del Palau

Ha arribat a mans de la Comissió determinats CD's d'informació localitzats en les dependències del Palau de la Música així com diversos informes emesos pel Grup Esquerra Republicana de Catalunya basats en unes presumptes agendes de la Sra. Montull, directora financera de la Fundació, que s'haurien trobat en el seu despatx del Palau i que estan en poder del jutjat.

Hi ha determinada informació inclosa en la documentació dels CD's i de les agendes que és necessari analitzar i valorar per tal de concloure sobre la possible entrada de diners als comptes del Palau procedents de Ferrovial i els pagaments a la FRTF i a altres empreses de dubtosa credibilitat.

S'analitzen separatament els documents que contenen informació rellevant (els quadres ombrejats en gris) i seguidament s'examina objectivament el suport documental i comptable i es posa en relació amb el fet econòmic que hipotèticament hauria de reflectir l'adequació a la realitat.

2.6.5.4.1. Agendes de la Sra. Montull

Per la via de la presentació en diverses compareixences el grup Esquerra Republicana de Catalunya (en endavant ERC) ha presentat a la Comissió diversos informes³² on

³² En concret aquesta Oficina ha tingut accés als següents informes: informe nº1 (relació recurrent entre els cobraments de Ferrovial i el desviament de fons a la Fundació Ramon Trias Fargas) de 14 de juny de 2010, informe nº3 (anàlisi dels documents trobats en els discs durs de les secretàries de Millet i Montull) i Document 4 (els convenis entre la Fundació Ramon Trias Fargas i el Palau).

s'analitza la documentació corresponent a les presumptes agendes de la Sra. Gemma Montull localitzades en el seu despatx del Palau de la Música. Es tracta d'anotacions realitzades a mà on es relacionen determinats pagaments realitzats per Ferrovial al Palau amb els pagaments que el Palau realitza a la FRTF.

No obstant, abans d'analitzar aquesta documentació és important deixar constància de que aquestes agendes no han estat autenticades per la seva titular, la Sra. Montull, i que per tant, planeja una evident ombra de dubte sobre la veracitat de les mateixes. Tot i això, amb independència de qui sigui el titular d'aquestes agendes, es considera necessari confirmar la possible veracitat de la informació detallada en les mateixes i contrastar-la amb altre documentació aportada a la Comissió, sobre la que no hi ha dubte de la seva veracitat (comptabilitat, informació bancària, contractes, etc).

La documentació sobre la que farem referència està inclosa en el l'informe emes per ERC de Catalunya com a document 1, de data 14 de juny de 2010, i que ha estat entregat a la Comissió és la següent:

➤ Setembre 2004: en l'agenda 2, pàg. 1 diu textualment:

Diners Ferrovial _ 40MM treure amb efectiu.
Hispart S.A _ 20M vindrà el 30/setembre i ho
ha de pagar la fundació amb els diners de Ferrovial.
Rest 20 M amb efect. JM.

Resulta acreditat que el 22 de juliol de 2004 FERROVIAL va realitzar un pagament a la Fundació de 240.404,84 € en concepte del pagament del segon termini de la XIV Temporada de concerts "Palau 100" ³³.

Resulta acreditat que el 30 de setembre de 2004 HISPART emet a la Fundació la factura HI00/2.660 de 103.622,41 € (amb l'IVA inclòs serien 120.202,42 €) corresponent "*als serveis subministrats per la adequació de diferents sales i espais i assistència tècnica realitzats a palau de la musica i petit palau. Import total setembre*" ³⁴.

³³ Cada vegada que en el present informe es faci menció a dates de pagament de Ferrovial al Palau es perquè hi ha constància documental dels mateixos. Els mencionats documents de pagament han estat aportats pels gestors del Palau a la Comissió.

³⁴ Aquesta factura apareix documentada en el segon informe de Deloitte de juliol de 2010.

➤ Gener 2005: en l'agenda 2, pàg. 22, diu textualment:

Febrer concert normal normal 30 M.

Patrocini Maig 30 M

Juliol 40 M

Setembre 30 M

novembre concert extr. 50 M

Resulta acreditat que en aquestes dates Ferrovial va realitzar els següents pagaments a l'Associació:

- 28/5/2005 pagament de 180.303,63 € (més IVA) del primer termini del patrocini de la XV temporada concerts Palau 100.
- 29/7/2005 pagament de 240.404,84 € (més IVA) del segon termini del patrocini de la XV temporada concerts Palau 100.
- 30/9/2005 pagament de 180.303,63 € (més IVA) del tercer termini del patrocini de la XV temporada concerts Palau 100.
- 6/10/2005 pagament de 300.506,00 € (més IVA) del patrocini del concert inaugural de la XV temporada

➤ Febrer 2005: en l'agenda 2, pàg. 32, obra textualment:

JUSTIFICACIONS

Ingrés 84.141,69 (14.000.000)

24.040,48 (4 MM)

Orfeo ferrovial

60.000 (Trias F)

(anulem la sortida)

* 12.734,58 (24/2) Transfer

500 02 02663378 CONSORCI

* 10.350 (Xec 8/2_ ?

Referent als 60.000 (Trias F) hi ha una acotació:

"ojo fundació paga pero diners entren de part de O.C."

Resulta acreditat que en data 24 de Febrer de 2005 l'Associació fa un pagament a la FRTF per import de 60.000 € (Xec de Caixa Catalunya)³⁵. El rebut de 25 de Febrer esta signat per Carles Torrent.

Abans però, el 8 de febrer de 2005 havia entrat en el compte bancari del Palau un pagament de Ferrovial per import de 83.313 € (més IVA) corresponent al conveni membre d'honor temporada 2005-2006

➤ Maig 2005: en l'agenda 2 pàg. 34 diu textualment:

"-Dins mes de maig s'ha d'efectuar pagament de 60.000 € a Fund Trias Fargas (esperar a cobrar "Ferr")."

Al seu torn, en la pàg. 37:

"Diners rebuts de Ferrovial	(120.202,42 € efectiu)
	(60.101,21 FUND pagar Trias)
	(es pot pagar directam de la cta Orfeo? Contracte oc) sí

Resulta acreditat que el 28 de maig de 2005 l'Associació va rebre 180.303,63 € de FERROVIAL (la suma de 120.202,42 € més 60.101,21 € de la nota) en concepte de patrocini per la XV Temporada "Palau 100" temporada 2005-2006, primer termini.

Resulta acreditat que 30 de maig de 2005 la FRTF va cobrar 60.000 € de l'Associació segons xec bancari i rebut signat pel Sr. Daniel Osàcar, administrador d'aquesta fundació el dia 1 de juny³⁶.

En aquesta nota i en altres hi ha una preocupació pel seu autor de que el pagament a la FRTF es pugui fer a través de l'Associació. Cal concloure, sense perjudici del que pugui valorar-se per l'òrgan competent, que la pregunta que ens fem és que si les agendes i les

³⁵ Segons consta en la documentació inclosa en el Document 1 de 14 de juny de 2010 aportat a la Comissió per ERC

³⁶ Segons consta en la documentació inclosa en el Document 1 de 14 de juny de 2010 aportat a la Comissió per ERC.

anotacions no són certes caldria preguntar-se qui, en el plànol de la lògica, estaria disposat a elaborar aquests documents.

➤ Juliol 2006: en l'agenda 3, pàg. 24, diu textualment:

"- Factura ferroviària 40_: 10 trías / 10 efectiu / 10 fund
10 fra/"

Resulta documentat que el 25 de juliol de 2006 FERROVIAL va fer un pagament a l'Associació de 240.404,84 € (més IVA) corresponent al segon termini del patrocini de la XVI temporada del cicle de concerts "Palau 100".

Resulta documentat que el 24 de juliol de 2006 la FRTF va cobrar 60.101 € de l'Orfeo segons xec bancari de Caixa de Catalunya³⁷.

➤ Juliol de 2008:

21/7/08		
- Cobrat Ferrovia	244.010,64	
Pagada fra _Newletter _	104.575,16	(90.151)
Pagada Funda Ramon Trias		90.151

Resulta documentat que la Fundació va rebre el 18 de juliol de 2008 244.010,64 € (va inclòs) corresponents al pagament del segon termini del patrocini de la XVII temporada del cicle de concerts "Palau 100".

Resulta documentat que l'empresa NEW LETTER SL va fer un pagament a la Fundació en data de 21 de juliol de 2008 corresponent a la factura FCo800526 de 6 de juny de 2008 per import de 104.575,16 € (IVA inclòs)³⁸. Segons l'informe de Deloitte els serveis inclosos en la factura no s'haurien prestat.

³⁷ Segons consta en la documentació inclosa en el Document 1 de 14 de juny de 2010 aportat a la Comissió per Esquerra Republicana.

³⁸ Segons consta en la pagina 61 i en l'annex 28 del primer informe pericial de Deloitte, de 23 d'octubre de 2009.

Resulta documentat que al juliol de 2008 la FRTF va rebre 90.151 € de la Fundació Palau.

2.6.5.4.2. CD's del Palau

Entre els documents que s'han trobat en els arxius inclosos en els CD's destaquem els següents:

✓ Carta de 20/4/1999 (de Fèlix Millet i Tussell):

Barcelona, 20 d'abril de 1999

Amic Carles,

Et faig arribar una altre proposta que està pendent d'adjudicació. T'agrairé que *facis tot el que puguis doncs, com tu saps, en aquests moments estem en deute.....*

Fèlix Millet i Tussell
President

✓ Carta de 8/9/1999:

Barcelona, 8 de setembre de 1999

"El motiu d'aquestes ratlles és sol·licitar del teu ajut per tal que s'adjudiqui alguna obra a AGROMAN, doncs estem molt endarrerits i començo a tenir problemes"

T'adjunto el projecte d'obra per a la construcció de l'estació depuradora d'aigües residuals de l'escala (Girona) on han quedat molt ben situats. Encara que d'organismes sol·licitant és el Consorci de la Costa Brava la decisió sobre l'adjudicació d'aquesta obra depèn de Barcelona.

T'agrairé que facis l'impossible per tal de solventar aquest tema doncs, fins el moment, pràcticament no ha sortit res tot i que, bé a nivell d'Agroman o Ferrovia, anaven ben col·locats en diferents llocs."

Perdona la meva insistència però, si no fos que estem quedant malament, no t'insistiria per tot. Rep una forta abraçada."

✓ Document 10/3/2000:

SITUACIO FERROVIAL I FUNDACIÓ "ORFEO CATALA-PALAU MÚSCIA CATALANA

"FERROVIAL, en el seu moment va pagar 100 milions corresponents al 4% de

2.500 milions d'obra".

Posteriorment, per la relació de la FULLA "A" la Generalitat indica que ja se li ha adjudicat **250 milions** per la qual cosa queden pendents d'adjudicar obra **2.250 milions**, cosa que Ferrovial accepta.

Sobre aquests **2.250 milions** que calen adjudicar, la Fundació "Orfeó Català-Palau de la Música Catalana" ha donat el 2.5% a la Generalitat, la qual cosa representa 56.250.000 milions. D'aquests **56.250.000 milions**, **40 milions** corresponen al contracte d'1 de setembre de 1999. Per això caldrà afegir **16.250.000** per cobrir la xifra.

10-3-00"

Resulta, de la documentació aportada pels gestors del Palau, que l'1 de setembre de 1999 FERROVIAL i la Fundació van signar el conveni de patrocini de la IX temporada del cicle de concerts "Palau 100". (més l'IVA corresponent). Aquest podria ser el "contracte" a que es refereix la nota. Segons aquest document, s'hauria promès un tant per cent d'obra pública a FERROVIAL i la comissió del 4%, de la que el 2,5% correspon a la Generalitat, s'avança per anticipat. La manera de pagar els diners semblaria que és a través de contractes (de patrocini).

✓ Document de 4/9/2002 :

		04.09.02
Entregat a Sr. Carles Torrent, el mes de setembre		
Deute Generalitat	352.050.000.- ptes	
Entregat	- 62.500.000.- ptes	

Pendent	289.550.000.- ptes	
Pagat de gener a juliol 2002	175.000.000.- ptes	

		114.550.000.- ptes
A pagar de la manera següent		
<u>Any 2002</u>		
- Setembre	15.000.000.-	
- Octubre/novembre	25.000.000.-	
- Novembre	10.000.000.-	
- Desembre	25.000.000.-	
<u>Any 2003</u>		
- Gener	10.000.000.-	
- Febrer	29.550.000.-	

		114.550.000

Ha estat comprovat que de gener a juliol de 2002 FERROVIAL va realitzar pagaments per patrocini a la Fundació per un import total de 167.478.844 Ptes³⁹ (més IVA). (quantitat propera als 175.000.000 Ptes. de la nota)

Tanmateix s'ha comprovat que en els mesos d'octubre i novembre de 2002 FERROVIAL va fer dos pagaments de patrocini a la Fundació per import de 450.759 € més IVA (75.000.000 Ptes.), que seria la quantitat pendent de pagament de l'any 2002.

Finalment, s'ha constatat també que en els mesos de gener i febrer de 2003 FERROVIAL va fer dos pagaments a la Fundació per import de 225.253 € (37.478.877 Ptes.), quantitat propera als 39.550.000 Ptes acordades.

✓ Document 12/2/03:

OBRA ADJUDICADA EN FEBRERO (Nota B).....			47.272.911.-
OBRA ADJUDICADA 2002 (segunda fase) (Nota C)			141.725.000.-
			188.997.911.-
<u>PROPUESTA DE PAGO DE MARZO A OCTUBRE DE 2003</u>			
Marzo.....	10.000.000.-	5.450.000.- J. Camps	
pagat		4.550.000.- Torrent pagat	
Abril.....	10.000.000.- pagat		
Mayo	20.000.000.- pagat		
Junio	40.000.000.-	(10.000.000.- Trias Fargas)	
Julio	30.000.000.-		
Septiembre	30.000.000.-		
Octubre	49.000.000.-		

	189.000.000.-		

Ha pogut verificar-se que el 25 de març de 2003 l'Associació va rebre 60.101,21 € de Ferrovial en concepte de patrocini per la restauració de l'orgue del Palau i que durant el

³⁹ En concret 7 pagaments que van del 16/1/2002 al 27/5/2002.

2003 el total rebut pel Palau (Fundació i Associació) va ser de 199.142.645 Ptes. Resulta acreditat que el mes de juny de 2003 la FRTF va rebre 60.000 € de l'Associació.

✓ Document de 9/9/03:

<u>CARLES TORRENT</u>	
Ciutat judicial	263.000.000 €
Ferrovial 22%	57.860.000 €
El 4%	2.314.400 € (385.083.758 ptes)
Distribuïts:	
3.5%	2.025.100 € (336.948.288 ptes)
0.5%	289.300 € (48.135.470 ptes)

Resulta documentat en acord del govern de la Generalitat de 22 de juliol de 2003 que es va adjudicar la concessió d'obra pública per la construcció, manteniment i explotació de l'obra corresponent al Projecte "*Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat*" a l'agrupació d'empreses FCC CONSTRUCCION SA, FERROVIAL AGROMAN SA OBRASCON HUARTE LAIN SA, COPISA CONSTRUCTORA PIRENAICA SA i EMPTE SA per un import de 263.035.900 €. El contracte d'adjudicació és de 25 de setembre de 2003.

✓ Document any 2004:

<u>ADJUDICACIÓ LINEA 9 (ANY 2004)</u>	
86.620.000 € = 14.412.355.000.-ptes. 4% = 576.494.200 Ptes.	
2,5% = 360.308.875.- ptes	
<u>PROPOSTA DE PAGAMENT (G) de /360.308.875 ptes.</u>	
(120.102.958 ptes/any durant 3 anys 2004-2005-2006)	
Gener 2004	10.000.000.-
Febrer 2004	10.000.000.-
Març 2004	10.000.000.- (finançament 5M)
Abril 2004	10.000.000.- (finançament 10M)
Maig 2004	10.000.000.- (finançament 10M)
Juny 2004	10.000.000.- (finançament 10M)
Juliol 2004	10.000.000.- 4% de 35/2=700.000.-
Agost 2004	10.000.000.-
Setembre 2004	10.000.000.-
Octubre 2004	10.000.000.-

Novembre 2004	10.000.000.-	
Desembre 2004	10.102.958.-	(a descomptar els interessos de 0,7m)

	120.102.958	

✓ Document 27/7/2004:

RESUM PENDENT COBRAMENT (G.P.O.)	
Saldo Caja Madrid	346.109.196.-
Saldo Caja Manresa	209.000.000.-

	555.109.196.-
Ferrovial 2004 Linea 9 (pendent)	46.700.000.-
Ferrovial 2005 a 2008 (ciudad judicial-Linea 9 (43,1*4)	172.400.000.-

	774.209.196

✓ Document 17/2/2006:

<u>ADJUDICACION CIUDAD JUDICIAL</u>	
22% DE 220.000.000 € = 48.400.000 €	
4% DE 48.400.000 € = 1.936.000 € (322.123.296.- ptas)	
2 ^{1/2} (Torrent) =	1.210.000 € (201.327.060.- ptas)
1 ^{1/2} (Fundació) =	726.000 € (120.796.236.- ptas)

	1.936.000 € (322.123.296.- ptas)
1.936.000 : 4 anys = 484.000 € (80.530.824.- ptas)	
(2006-2007-2008-2009)	

Aquesta nota segueix la sistemàtica de la nota de 9/9/2003 que en relació a l'obra pública de la "Ciutat judicial" atorgada a la UTE en la que s'inclou FERROVIAL, aquesta li correspon el 22% d'obra que s'ha de repartir en el 2,5% per "Torrent" i el 1,5% per la Fundació. En aquest cas el percentatge de la comissió varia.

✓ Document abril de 2008:

COBRAMENT A FERROVIAL			PAGAMENT A DANIEL		COBRAMENT A G.P.O.	COBRAMENT FUNDACIO
Gener						
Febrer						
Març	Concert normal	105.109,00 €	Factura	66.039,00 €	22.453,00 €	15.881,00 €
Abril						
Maig	Conveni Patrocini	240.404,00 €	Factura	126.212,00 €	63.106,00 €	51.561,00 €
Juny						
Juliol	Conveni Patrocini	210.354,00 €	Factura Trias Fargas	90.151,00 € 90.151,00 €	30.050,00 €	
Agost						
Setembre	Conveni Patrocini	225.449,00 €	Factura	132.222,00 €	63.106,00 €	30.050,00 €
Octubre						
Novembre	Concert inaugural	300.506,00 €	Factura	171.080,00 €	69.718,00 €	60.102,00 €
Desembre						
		1.081.822,00 €		675.855,00 €	248.433,00 €	157.594,00 €

“**COBRAMENT A FERROVIAL**”: s’ha verificat documentalment els pagaments que segons aquest quadre fa FERROVIAL a la Fundació durant l’any 2008:

- Març “concert normal”: El 9/5/2008 Ferrovial va fer un pagament de 105.109 € (mes IVA) pel patrocini del concert de 20/1/2009 de la XVII temporada (factura de 29/4/2008).
- Maig “Conveni Patrocini”: El 9/5/2008 Ferrovial va fer un pagament de 240.404 € (mes IVA) corresponent al primer termini del patrocini de la XVII temporada del cicle de concerts “Palau 100”.
- Juliol “Conveni Patrocini”: El 18/7/2008 Ferrovial va fer un pagament de 210.354 € (mes IVA) corresponent al segon termini del patrocini de la XVII temporada del cicle de concerts “Palau 100”.
- Setembre “Conveni Patrocini”: El 15/9/2008 Ferrovial va fer un pagament de 225.449 € (mes IVA) corresponent al tercer termini del patrocini de la XVII temporada del cicle de concerts “Palau 100”.
- Novembre “Concert inaugural”: El 10/12/2008 Ferrovial va fer un pagament a la Fundació de 93.170 € (més IVA) corresponent al pagament

40. Posteriorment, el 22/12/2008 Ferroviària va fer un altre pagament a l'Associació de 300.506 € (més IVA) pel patrocini del concert nº1 de data 1 de març de 2009.

“PAGAMENT A DANIEL”: gràcies a l'informe pericial de Deloitte de 23/10/2009 i a la documentació inclosa com annexes s'han pogut acreditar es següents fets:

- Factura març: El 16/5/2008 l'Associació va fer un pagament de 66.039 € (mes IVA) a l'empresa New Letter SL corresponent a la factura FCo800395 de 30/4/2008⁴¹ i que segons Deloitte no correspon a cap servei prestat.
- Factura maig: El 13/5/2008 l'Associació va fer un pagament de 126.212 € (mes IVA) a l'empresa Letter Graphic SL corresponent a la factura FCo800327 de 2/5/2008 i que segons Deloitte no correspon a cap servei prestat⁴².
- Factura Juliol : El 21/7/2008 l'Associació va fer un pagament de 90.151 € (mes IVA) a l'empresa New Letter SL corresponent a la factura FCo800526 de 6/6/2008 i que segons Deloitte no correspon a cap servei prestat⁴³. Posteriorment, el juliol de 2008 l'Associació va fer un pagament de 90.151 € a la FRTF⁴⁴.
- Factura setembre: El 7/10/2007 l'Associació va fer un pagament de 132.222 € a l'empresa Hispart SL segons consta en el segon informe pericial de Deloitte on apareix la factura HF08/614 de 30/9/2007 emesa per Hispart SL a la Fundació pels *“Serveis per l'adequació de diferents sales i espais al palau de la musica i petit palau de Barcelona assistència tècnica. Transport i muntatge i desmuntatge”*.
- Factura novembre: El 12/12/2008 l'Orfeo va fer un pagament de 90.000 € (mes IVA) a l'empresa Letter Graphic SL corresponent a la factura FCo800730 de 10/11/2008 i que segons Deloitte no correspon a cap servei

⁴⁰ En teoria el pagament s'hauria d'haver fet a l'Associació i no a la fundació ja que el contracte era amb l'Associació

⁴¹ . Segons consta en la pàgina 61 i en l'annex 28 del primer informe pericial de Deloitte, de 23 d'octubre de 2009

⁴² . Reproducció de la nota anterior

⁴³ Reproducció de la nota anterior

⁴⁴ Segons el document 3 d' ERC el 24/7/2008.

prestat⁴⁵. Aquest pagament es realitza en el compte bancari de Caixa Catalunya dos dies després de l'entrada en el mateix compte de 93.170 € més IVA procedent de Ferrovial (membre d'honor)⁴⁶. Posteriorment, el 24/12/2008 l'Associació va fer un pagament de 81.080 € (més IVA) a l'empresa New Letter SL corresponent a la factura FCo800926 de 10/11/2008 i que segons Deloitte no correspon a cap servei prestat. Les dues factures sumen 171.080 €, l'import exacte que apareix en el quadre.

En relació a l'anotació "*Daniel*" no es pot oblidar que la persona que signava els convenis com a representant de la FRTF era el Sr. Daniel Osàcar, president de la Fundació. Tampoc es pot obviar que els documents on surt l'anotació "*Daniel*" estan fent referència a les comissions que s'han de pagar a la "*Generalitat*" i que aquest senyor era el responsable de finances de CDC.

Aquest senyor es troba també vinculat a l'empresa NATUR SYSTEM SL de la qual va formar part fins l'any 2000 i va ésser apoderat fins l'any 2006. L'any 2006 va resultar adjudicatària del Consorci del Palau per la restauració de les façanes del Palau i per la restauració interior, i el 2008 el mateix Consorci del Palau li va adjudicar el manteniment interior del Palau.

"COBRAMENT A GPO": aquesta Oficina no té documentació suficient per contrastar aquesta informació.

"COBRAMENT FUNDACIÓ": s'entén que aquesta és la quantitat que es queda la fundació de l'import entregat per FERROVIAL.

Si suposem, en base a la documentació analitzada, que l'import de 1.801.822,00 € correspon al 4% d'obra pública que s'atorga a Ferrovial, aleshores podríem entendre que l'obra adjudicada suma 27.045.550 €. El 2,5% d'aquesta quantitat, suposadament el que s'endu "*Daniel*", uns 676.000 € (quasi la mateixa quantitat del quadre); la resta, l'1,5%, es reparteix entre la Fundació i GPO.

⁴⁵ Reproducció de la nota anterior

⁴⁶ Segons es desprèn de l'extracte bancari del compte 020275225 (Annex 28 a l'informe pericial de Deloitte).

✓ Document 29/4/2008

PROPOSTA FETA	
Març	66.039,00 € Factura (Abans 15 maig)
Maig	126.212,00 € Factura
Juny	90.151,00 € Factura
Juny	90.151,00 € Factura Trias Fargas
Setembre	132.222,00 € Factura
Novembre	171.080,00 € Factura

	675.855,00 (anys anteriors) i últim Sense obra extra

Aquest quadre segueix l'esquema anterior del quadre del 2008 i reafirma el fet de que la columna de “Daniel” correspon a determinats pagaments que s’han fet mitjançant factures emeses per societats interposades.

✓ Document de 29/4/2008:

Daniel		Metà·lic

ANY 2003	622.648,00	622.648,00
ANY 2004	622.648,00	622.648,00
ANY 2005	642.481,00	236.197,00
ANY 2006	730.018,00	262.041,00
ANY 2007	730.018,00	120.202,00
ANY 2008	675.855,00	

	4.023.668,00	1.863.736,00

D’acord amb l’anàlisi fet del quadre anterior de 2008, aquesta seria la comissió, corresponent al 2,5% (en ocasions el 3,5%), de l’obra pública adjudicada a Ferrovial durant els exercicis 2003 a 2007 i que a través del Palau s’hauria repartit a “Daniel”.

2.6.5.5. Conclusions

L'anàlisi tècnica, econòmica i jurídica de les dades obtingudes al sí de la Comissió d'Investigació permet afirmar:

1. Que la societat Ferrovial ha estat adjudicatària de les obres de la ciutat judicial i de diferents trams de la línia 9 del metro en els anys en que les notes trobades així ho reflecteixen. Segons informació que ofereix el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya durant els anys 2002 i 2003 FERROVIAL va resultar adjudicatària, a través de determinades UTEs, de les licitacions d'obra pública corresponents a les obres de construcció dels trams tercer i quart de la línia 9 del metro i a les obres de construcció, manteniment i explotació de la "*ciutat judicial de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat*".
2. Que Ferrovial va aportar al Palau durant els anys 1997 a 2009 més de 12.000.000 € que han estat justificats en uns convenis de patrocini.
3. Que el Palau a través de l'Associació o de la pròpia Fundació ha realitzat 7 convenis de col·laboració amb la Fundació Ramon Trias Fargas amb unes aportacions realitzades durant els anys 1999 a 2007 de 630.655,00€.
4. Que la majoria dels pagaments realitzats pel Palau a la FRTF venen precedits pels ingressos provinents de Ferrovial, introduint-se d'aquesta manera un dubte raonable sobre si l'any 2008 els diners que es van obtenir de Ferrovial es van adjudicar de forma proporcional en 3 parts i si, una d'elles, la que correspon a "*Daniel*", es va repartir mitjançant l'emissió de factures presumptament falses o mitjançant un pagament a la FRTF.

2.7. Referència a aquelles altres qüestions que han estat tractades en el decurs dels treballs de la Comissió però que no n'eren objecte *strictu sensu*

2.7.1. Afer de l'hotel del Palau

2.7.1.1. Compareixences

2.7.1.1.1. Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya (Hble. Sr. Antoni Castells Oliveres)

Compareix davant la Comissió, a petició pròpia, acompanyat del secretari general del departament.

El conseller insisteix que les actuacions del seu departament en el projecte de l'hotel del Palau sempre han estat fetes al servei de l'interès públic i preservant els interessos de la hisenda de la Generalitat.

La gènesi del projecte bé de lluny, dels anys 80, i els interessats són Palau de la Música i Ajuntament de Barcelona. La Generalitat juga un paper instrumental i més encara la Direcció General del Patrimoni. Bona disposició per la permuta d'usos, si entra dintre de la legalitat, ja que es tracta d'un projecte d'interès per a la ciutat. Es busca un edifici que compleixi les característiques. Es troba el del carrer Ciutat cantonada Jaume I. Característica bàsica del projecte és la permuta amb una compensació econòmica. Es tracta d'una operació que és força habitual i garantista des del punt de vista de la protecció dels interessos de la Generalitat.

El conveni es signa al març 2006 i estableix clara i inequívocament l'obligació de compensació per la diferència de valor segons els valors de mercat. Fixa uns criteris per determinar l'import de la quantia, amb un percentatge creixent en funció del valor de mercat. Concedeix un termini de 6 mesos des de la publicació al DOGC del canvi de planejament (octubre 2009) per fer efectiva la compensació. A més, s'afiança la compensació. Si no es paga, la Generalitat passaria a ser propietària de part del sòl de l'edifici requalificat. En el moment que es fixa el conveni el preu segons valor de mercat del sòl és de 15 milions d'euros i la Generalitat hauria de cobrar com a compensació un 37%, 5,6 milions. La Generalitat no hi perd diners en l'operació. Crítiques perquè no es determina la quantitat precisa. Ho considera normal i per això es posa en funció del

L'execució i implementació del conveni dóna lloc a una sèrie d'actuacions com pot ser el canvi de planejament. En aquest moments (març 2009) els responsables del Palau oculten qui és l'adjudicatari de l'hotel. Quan a través de mitjans de comunicació s'assabenten que es pot haver produït un canvi de propietaris, es verifica al Registre de la Propietat i es confirma al setembre de 2009. En aquest moment, Patrimoni procedeix a assegurar els interessos de la Generalitat per una doble via. Reclamant la compensació dins el termini establert, tenint en compte la publicació del canvi de planejament el 28-10-2009 al DOGC, la reclamació es fa el 15 d'abril (dintre dels sis mesos següents) i també executen la garantia, es sol·licita la reparcel·lació de la finca per poder ser propietaris de la part corresponent.

Sobre la discussió si es tracta d'un protocol d'intencions o un conveni, el conseller conclou que *“la directora general sap perfectament que és un conveni”* (pàg. 33) però creu que no entra en contradicció amb el seu raonament.

El compareixent conclou amb la següent reflexió final:

“Jo els voldria demanar a tots vostès, als uns i als altres, que reflexionin sobre si la línia de conducta seguida durant aquests darrers mesos ha estat la més encertada per retornar als ciutadans la confiança que ens han dipositat, és a dir, per donar-los la certesa que tenen unes institucions que vetllen, en tot moment, per la transparència, l'honestat i el joc net de la nostra vida pública, és a dir, pel servei a l'interès públic, en definitiva, abans que no en l'estricta lògica partidista. I desitjaria que aquesta reflexió ens permetés avançar de veritat cap a un país cada vegada més sa, fort i segur d'ell mateix i unes institucions més sòlides, respectades, edificants i exemplars”.

Observacions. El conseller insisteix en la irreprotxabilitat del conveni que en el seu dia va signar en relació a una operació urbanística que afectava els interessos patrimonials de la Generalitat.

2.7.1.1.2. Directora general de Patrimoni (Sra. Immaculada Turu i Santigosa)

Segons afirma la directora general de Patrimoni, la de l'Hotel del Palau es tractava d'una operació que disposava del vist-i-plau de gairebé tothom (la Fundació promotora, el departament de Cultura, la gerència d'urbanisme de l'Ajuntament).

Explica que la primera notícia que tenen des de Patrimoni és el primer trimestre de 2005 i per conducte del secretari de la Presidència (Sr. Garcia-Bragado) i de la secretaria del departament de Cultura. Se'ls planteja l'operació demanant-los que l'analitzin i des d'aquell moment l'assumeixen ells. La directora reconeix que en data 9.2.2006 va sol·licitar informe a l'assessoria jurídica d'ECF. Aquest és respost dient que l'informe ja no és necessari atès que el conveni ja ha estat signat. Sembla, a més, que el conveni no contenia una clàusula habitual en pactes d'aquest tipus, referent a la suspensió d'efectivitat pel cas que no es complissin els compromisos contrets. Segons la directora general, aquesta mancança és irrellevant perquè aquest tipus d'operacions estan garantides per llei (pàg. 110), via reparcel·lació voluntària.

Una vegada consumada l'actuació urbanística, reconeix que han hagut de reclamar la compensació per dues vies, tant a la Fundació com al nou propietari de la finca, Olivia Hotels (pàg. 85). Accepta que el problema seria diferent si la Fundació hagués complert el que s'havia previst al "*protocol d'intencions*", que era sol·licitar l'autorització de la Generalitat abans d'acordar res amb l'exploador hotelier. Segons ella, hagués estat en aquest moment quan haurien iniciat el procediment normal amb informes, avals, etc.

La Sra. Immaculada Turu reconeix haver-se reunit en diverses ocasions amb el Sr. Montull per tractar de l'operació (pàg. 101 i 116).

La quantificació que ella fa en 3.600.000 € de disminució de patrimoni per la Generalitat diu que no és una quantificació sinó un import mínim per sota del qual la Generalitat no hagués entrat en l'operació.

Insisteix fins la sacietat que no es tracta d'un conveni o contracte. L'argumentació per això es resumeix bé en l'al·legat final de la seva intervenció (pàg. 118).

Observacions. Les argumentacions que es donen sobre la naturalesa del conveni atempten contra els més elementals principis d'obligacions i contractes del dret civil i només poden tenir com a explicació lògica justificar la manca del tràmits ordinaris (incorporació d'informes jurídics, exigència de garanties suficients...).

De fet, l'esforç argumental emprat per a dita justificació resulta tant insostenible com contradictori amb els propis actes posteriors, consistents en reclamar via requeriment tant a la Fundació del Palau com a Olivia Hoteles en base a "*l'incompliment*" d'allò que no suposava cap obligació.

2.7.1.1.3. Propietari d'Olivia Hoteles (Sr. Manuel Valderrama)

Compareix davant la Comissió acompanyat d'advocat.

En el torn de preguntes, el compareixent explica que va trucar directament al Palau per informar-se de la construcció de l'hotel després de assabentar-se'n per la seva activitat professional. Un aparellador (del que només recorda que es diu Rodríguez) li fa arribar el projecte a principis de 2000 per fer-ne una valoració. Fins al setembre de 2009 no ha conegut a cap polític o tècnic de l'Ajuntament de Barcelona ni de la Generalitat. Valderrama diu que no ha pagat 900.000 € a Millet i Montull. 916.000 € és l'import del contracte amb el despatx de Tusquets (febrer 2007). Confirma que demanen la llicència d'obres del col·legi de la Salle abans de l'aprovació de la modificació del PGM. Aquest, afirma, va ser el seu error, començar abans de tenir tots els permisos. Ho va fer amb bona fe, perquè *“los hermanos de la Salle estaban hartos de tantos retrasos”*. La seva empresa no ha fet especulació amb el tema de l'hotel, es tracta d'un projecte empresarial.

Contacta amb les administracions al setembre de 2009, una vegada esclata el cas, ja que està preocupat pel seu negoci. Ell truca al Palau per informar-se de com està el tema després de l'escorcoll dels Mossos.

2.7.1.2. Anàlisi documental

Observacions fruit de l'anàlisi de la documentació generada per aconseguir la modificació puntual del Pla General Metropolità (MPPGM) en l'àmbit discontinu integrat per les finques números 13B, 15 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt, números 2-8 del carrer d'Amadeu Vives, i número 1 del carrer de la Ciutat⁴⁷, promoguda per la Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música; amb la finalitat de construir un hotel a la cantonada dels carrers Sant Pere Més Alt i Amadeu Vives.

⁴⁷ Per a poder realitzar l'operació, cal traslladar la qualificació de residencial de la finca del carrer Ciutat, 1, propietat de la Generalitat de Catalunya, i el seu sostre, a les altres finques, de propietat privada, per a convertir-la en equipament, amb la conseqüent pèrdua de valor.

En ser constant, no es fa cap referència específica al fet que tant Jordi Montull com Fèlix Millet utilitzin massa sovint la seva capacitat d'influència sobre determinats polítics de tots els àmbits i ideologies.

2.7.1.2.1. Generalitat de Catalunya. Departament d'Economia i Finances

1. La Generalitat de Catalunya, a través del seu Departament d'Economia i Finances, signa sengles convenis, el 8 de març de 2006 i el 24 d'octubre del mateix any, conforme permuta amb un privat la qualificació de sòl residencial de la finca del carrer Ciutat,¹ de Barcelona, de la seva propietat, per la d'equipament, amb la conseqüent pèrdua de valor patrimonial que, en funció d'una escala que estipula el mateix conveni, cal que sigui compensada. **El fet a tenir en compte no radica en si la Generalitat cedeix gratuïtament o no l'aprofitament urbanístic, sinó quin interès públic té aquest canvi de qualificació urbanística.**

2. Al mateix temps, **no es constata l'existència de cap informe jurídic ni tècnic avalant la necessitat de dur a terme la permuta.**

3. Com a impulsora de la MPPGM, la Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música⁴⁸ valora els sòls que rebran la qualificació d'hotel (12ht) en aproximadament 15.000.000 d'euros. En aquest cas, **tampoc es constata l'existència de cap informe tècnic que en verifiqui la valoració, que podria ser major o menor.**

4. Quant hagués suposat la venda de l'edifici del carrer Ciutat si no s'hagués permutat? Quant va pagar la Generalitat per la compra a Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona per la compra de la finca del carrer Ciutat, 1, l'1 d'agost de 1998? **La xifra de 5.550.000€ que ha de rebre la Generalitat de Catalunya com a compensació, és suficient?** A aquesta darrera qüestió es pot trobar una resposta favorable al document de títol Estimació sobre els valors de permuta de qualificacions urbanístiques entre la finca del carrer Ciutat,¹ i les finques del carrer Sant Pere Més Alt, 13B, 15 i 17 de Barcelona, signat pel Subdirector General Tècnic de la Direcció General de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, Sr. Francesc Casamor i Matheu.

⁴⁸ Representada en tot moment pel seu president, Fèlix Millet, i pel seu Director Administratiu, Jordi Montull.

5. El sostre que es trasllada de l'edifici del carrer Ciutat, 1, de Barcelona és de 5.501,51 m2, segons consta al Conveni entre la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música. Curiosament, **aquesta superfície construïda no coincideix amb la que consta a la Direcció General del Cadastre** del Ministeri d'Economia i Hisenda, que és de 5.196 m2. La diferència total és de 305,51 m2 (que tindrien un valor de 863,524,02 €, segons el valor unitari mig de 2.826,50 €/m2 de 2006 que es detalla a l'estimació realitzada per la Direcció General de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya⁴⁹. Es podria parlar d'error o de negligència?

2.7.1.2.2. Ajuntament de Barcelona

2.7.1.2.2.1. Àrea d'Habitatge, Urbanisme i Règim Interior

1. La primera pregunta que cal formular-se en aquest apartat és la mateixa que la plantejada a l'apartat 1 del punt anterior: **quin interès públic hi ha per tirar endavant aquesta MPPGM?**

2. **Crida l'atenció que una membre del gabinet d'arquitectes Tusquets-Díaz Arquitectes (la Sra. Vicky Hernández) qualifiqui d'informació d'interès per a Montull (en un correu electrònic) que “El Sr. Ramon Massaguer⁵⁰ ha estat confirmat en el seu càrrec”.** Per què resulta tant interessant que el Gerent d'Urbanisme es mantingui al càrrec durant el nou mandat?

3. Una vegada s'opta per dur a terme la MPPGM, per què **no és demana la titularitat de l'estructura de la propietat** tal com estipula el *Decret Legislatiu 1/2005, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme* al seu article 97.1.a? Si s'hagués complert amb aquest requisit legal, s'hagués pogut comprovar -si no se sabia- que la propietat de les finques dels carrers Sant Pere Més Alt

⁴⁹ Al document *Estimació sobre els valors de permuta de qualificacions urbanístiques entre la finca del carrer Ciutat, 1 i les finques del carrer Sant Pere Més Alt, 13B, 15 i 17 de Barcelona*.

⁵⁰ Ramon Massaguer i Meléndez és Gerent d'Urbanisme a l'Ajuntament de Barcelona des del 9 de gener de 2006. Va ser nomenat pel decret d'Alcaldia S1/D/2006 146, segons consta al punt a.2 de l'acta de la Sessió Plenària del Consell Municipal corresponent al 27 de gener de 2006 (http://w3.bcn.cat/V61/Home/V61HomeLinkPl/0.4358.200713899_200723605_1.00.html). Al punt 1.B.20 de l'acta de la Sessió Plenària del 3 de juliol de 2007, es dona compte del *Decret de l'Alcaldia, de 16 de juny de 2007 (S1/D/2007 2590), que manté provisionalment la designació i les facultats de la Gerent Municipal i dels Gerents de Sector i Districte, durant el període comprès entre el dia d'avui i el moment que, com a conseqüència de l'aprovació i desenvolupament del nou Cartipàs, es procedeixi a efectuar els corresponents nomenaments definitius* (<http://w3.bcn.cat/fitxers/ajuntament/actao30707ext.705.pdf>).

i Amadeu Vives era en mans d'Olivia Hotels, i no de la Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música. En aquest sentit, el Tinent d'Alcalde d'Urbanisme, Ramon García-Bragado, diu que *"l'Ajuntament desconeixia el canvi de propietat de les finques del costat del Palau de la Música"* i assegura que *"l'Ajuntament de Barcelona «no té constància» d'haver rebut les cartes que l'exdirector administratiu del Palau, Jordi Montull, va enviar a representants municipals per informar del traspàs dels drets de l'hotel de luxe del Palau de la Música a l'empresa Olivia Hotels"*⁵¹. Tot i això, l'aprovació inicial es duu a terme el 10 d'abril de 2008⁵², nou mesos després que Jordi Montull comunicui en una carta al Primer Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Carles Martí, el 16 de juliol de 2007, ***"Nosaltres ja hem signat amb l'empresa de Manuel Valderrama (Hotels Olivia) la cessió"***; i amb una altra al Gerent d'Urbanisme, Ramon Massaguer, el 17 de juliol de 2007, *"el conveni de cessió de drets ja s'ha signat aquesta setmana amb l'empresa del Sr. Manel Valderrama (Hotels Olivia)"*. Falta a la veritat Ramon García-Bragado o Carles Martí i Ramon Massaguer li han amagat informació?

4. De fet, la segona opció a la pregunta de la darrera frase del punt anterior sembla poc probable, ja que segons una carta de Jordi Montull al Conseller Delegat d'Olivia Hotels, Manuel Valderrama, Ramon Massaguer li ha comunicat que ***"Ramon García-Bragado s'ha pres com a repte personal el que s'aprovi"***. En el mateix escrit sorprèn el fet que García-Bragado, segons les mateixes fonts ***"compta amb Carles Díaz perquè l'ajudi amb el paperam que representen totes les gestions i documentació necessària"***. Que no hi ha personal qualificat a l'Ajuntament de Barcelona?

5. Curioses anotacions atribuïbles al Sr. Jordi Montull després d'una possible reunió amb el Sr. Carles Díaz i Ramon García Bragado: ***"Retreuen entre els dos, malos modos de regateo, pacten forma, pacten volums, que s'aprovi definitivament, sortiran més pegues i les resoldran"***.

6. Lligat al punt anterior, val la pena ressaltar el fax de Montull al Sr. Josep M. Baró on adjunta el resum d'una conversa amb la regidora de Ciutat Vella, la Sra. Itziar González

⁵¹

http://w3.bcn.es/Vo1/Serveis/Noticies/Vo1NoticiesLlistatNoticiesCtl/0.2138.1653_35144087_1_1279822797.00.html?accio=detall&home=HomeBCN&nomtipusMCM=Noticia

⁵² Punt 20 de l'Acta (pàgina 25), consultable a <http://w3.bcn.es/fitxers/ajuntament/acta100408.781.pdf>

(“com pots veure, el tema va endavant amb el màxim interès de l’Ajuntament”). Les preguntes a les frases “L’estudi de volumetria el farà Ramon García-Bragado conjuntament amb Carles Díaz **perquè l’hotel no en surti perjudicat**” (preval evitar el perjudici de l’hotel davant el de la ciutadania?) i “Ramon García-Bragado, conjuntament amb Carles Díaz, estudiaran el parking a part, **per evitar que en el subsòl es trobin restes arqueològiques i es pari l’obra**⁵³. Es parla d’ampliar el parking del carrer Ortigosa” (com s’evita trobar restes arqueològiques?) es responen soles.

2.7.1.2.2.2. Districte de Ciutat Vella

1. En una carta de Jordi Montull a Manuel Valderrama, el primer li diu “L’Alcalde de Barcelona [...] recolza totalment el tema i que **la Regidora**⁵⁴ **té la seva manera de fer les coses i que no hi posarà inconvenients**”. Què vol dir que la regidora té la seva manera de fer les coses? Aquesta carta està datada el 7 de novembre de 2007, gairebé quatre mesos després que la propietat de les finques sigui d’Olivia Hotels. Jordi Montull ha parlat amb l’alcalde com si l’Hotel fos encara un projecte de la Fundació de l’Orfeo Català - Palau de la Música.

2. Montull envia una carta a la regidora de Ciutat Vella, Sra. Itzíar González, proposant-li de fer un procés participatiu paral·lel perquè “*les reunions del procés participatiu no funcionen, segons molts dels assistents (a favor de l’hotel)*”. Afegeix que “**creuen que s’hauria de fer un procés participatiu paral·lel, sense reunions, per recollir firmes a favor del projecte. Creuen que un cop fet això, s’hauria de presentar el resultat a l’Ajuntament i a la Generalitat i que siguin les institucions les que decideixin sobre el projecte. [...] No sé si seria convenient que tu els citessis, i així directament, poguessis recollir les seves opinions**”. En definitiva, proposa manipular el procés de participació ciutadana⁵⁵ perquè els resultats no els són favorables i proposa a la regidora com ha d’actuar per a fer-ho.

⁵³ L’article 52.1 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català explicita que “Si durant l’execució d’una obra, sigui del tipus que sigui, es troben restes o objectes amb valor arqueològic, el promotor o la direcció facultativa de l’obra han de paralitzar immediatament els treballs, han de prendre les mesures adequades per a la protecció de les restes i n’han de comunicar el descobriment, en el termini de quaranta-vuit hores, al Departament de Cultura, el qual ha de donar trasllat d’aquesta comunicació a l’ajuntament (http://www20.gencat.cat/docs/CulturaDepartament/Cultura/Documents/Arxiu/normativa_index.htm%20-%20LLEI_9_1993.doc).

⁵⁴ En referència a la regidora de Ciutat Vella, Sra. Itzíar González.

⁵⁵ Un procés aprovat per Comissió el 10 d’abril de 2008 i on es diu textualment que, en la seva jornada de retorn, “aportarà a l’equip redactor les recomanacions de les modificacions que cal incloure en la proposta aprovada inicialment i que caldrà estimar formalment i recollir en l’aprovació provisional del document”.

3. Potser és per aquesta raó que la tècnica de participació del Districte de Ciutat Vella, la Sra. Berta Cendrós, tramet un correu electrònic a la Sra. Rosa Ma. Roca (assistent de Jordi Montull?) on diu *“Tal i com vam quedar ahir, us adjunto el document que vam comentar amb les modificacions i coomentaris que vàrem fer, a la vegada hem afegit altres especificacions que hem cregut convenientes. Recordeu que és un document de treball i que encara no és públic”*. Que potser , finalment, s’ha manipulat el procés de participació ciutadana?.

2.7.1.2.3. Olivia Hotels

1. **Per què se cedeixen 1.301,51 m2 de sostre a l'Ajuntament**⁵⁶ d'un total de 5.501,51 requalificats en compliment de la cessió legal del 10%⁵⁷, segons el conveni signat entre la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació de l'Orfeo Català - Palau de la Música⁵⁸, quan aquesta quantitat suposa el 23,66% del sostre residencial total? Tenint en compte els 2.826,50 €/m2 de valor unitari mig de la zona del 2006⁵⁹, Olivia Hotels regala sostre per valor de 2.123.716,21 €⁶⁰. És un acte filantròpic per part de l'empresa de Manuel Valderrama?

2. **Els sòls que rebran la qualificació de zona hotelera es valoren en aproximadament 15.000.000€**. A banda de la donació del magatzem de 340 metres quadrats i les 20 places d'aparcament (15 per a la Fundació de l'Orfeo Català - Palau de la Música i 5 per a l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes - La Salle Comtal) i que consten al conveni realitzat entre la Fundació de l'Orfeo Català - Palau de la Música i Olivia Hotels, el 20 de desembre de 2006, a Valderrama se li demanen: 5.550.000 € a abonar a la Generalitat de Catalunya com a compensació per la pèrdua de valor patrimonial en requalificar la finca del carrer Ciutat,1 + 3.606.072 € a abonar a

⁵⁶ A banda, hi ha els 39,17 m² del vial resultant (plaça) que es genera.

⁵⁷ L'article 43.1 del Decret Legislatiu 1/2005, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme, diu que *“Els propietaris o propietàries de sòl urbà no consolidat han de cedir a l'administració actuant, gratuïtament, el sòl corresponent al 10% de l'aprofitament urbanístic dels sectors subjectes a un pla de millora urbana o dels polígons d'actuació urbanística que tinguin per objecte alguna de les finalitats a què fa referència l'article 68.2.a.”*

⁵⁸ Signat el 24 d'octubre de 2006.

⁵⁹ Al document *Estimació sobre els valors de permuta de qualificacions urbanístiques entre la finca del carrer Ciutat,1 i les finques del carrer Sant Pere Més Alt, 13B, 15 i 17 de Barcelona*.

⁶⁰ 1.301,51 - 550,151 (10% real) = 751,359 x 2.826,50 = 2.123.716,2135 €

la Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música + **4.488.491,20 €** en reformes a l'escola de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes - La Salle Comtal.

És a dir, **abonaments en concepte del sòl per valor de 13.644.563,20 €, un total d'1.355.436,80 € menys sobre els 15.000.000 de valoració aproximada total**, pràcticament la suma de 700.000 i 600.000. Aquest fet permet plantejar la hipòtesi següent: Fèlix Millet i Jordi Montull volen demanar o demanen a Manuel Valderrama un 6% i un 4% de l'import total de la valoració del sòl respectivament, i així ho anoten en un paper, de manera que al primer li corresponen 900.000 € i al segon, 600.000 €.

D'aquesta manera, però, Valderrama satisfarà una quantitat molt superior al valor dels terrenys, sobretot si tenim en compte que ha de donar el magatzem i les 20 places d'aparcament. Per aquesta raó, fan un nou càlcul (l'anotació de 700.000 € està feta a llapis) per ajustar els imports.

Aquesta hipòtesi l'avalua el fet, no només que la suma de les tres xifres corresponents a Generalitat de Catalunya, Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música i Institut dels Germans de les Escoles Cristianes - La Salle Comtal sigui inferior als 15.000.000€, sinó també el fet que al conveni realitzat entre la Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música i Olivia Hotels, el 20 de desembre de 2006, s'estipula que *"Olivia Hotels haurà de costejar l'import de les obres a realitzar en benefici de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes, que ascendeix a 5.843.928 €"*. Es dona la circumstància que amb aquest "import de les obres", la suma de 5.550.000 + 3.606.072 + 5.843.928 sí que és igual a 15.000.000€. Per què es redueix la quantitat import de les obres en 1.355.436,80 €? On van a parar aquests diners?

2.7.1.2.4. Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música

1. La Fundació de l'Orfeó Català - Palau de la Música obté 3.606.072 €, un magatzem de 340 m2 i 15 places d'aparcament només per fer d'intermediària? És a dir, pel cap baix, 4.500.000 € (un 30% del valor del sòl) sense ni tan sols elevar a escriptura pública la transmissió que li fa l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes - La Salle Comtal, a cost zero?

2. El resum d'una reunió que se suposa que ha tingut Montull⁶¹ amb Carles Díaz (Tusquets-Díaz Arquitectes) el 5 de maig de 2008⁶² hi ha la frase “*Segons Carles Díaz no fer res fins no tenir la descatalogació. Aleshores apretar a Hereu, Carles Martí, Ramon García-Bragado*”. **Què vol dir, “apretar a Hereu, Carles Martí, Ramon García Bragado”?**

2.7.2. Requalificació urbanística a l'Ametlla del Vallès

2.7.2.1. Compareixences

2.7.2.1.1. Ex alcalde de l'Ametlla del Vallès (Sr. Albert Palay Vallespinós)

Explica que va ser alcalde pel Grup Independent de l'Ametlla entre 1997 i 2003 (en coalició amb CiU). El Sr. Millet els va ajudar econòmicament a la campanya del 2003, però no sap la quantitat exacta.

En relació a la requalificació urbanística de 55 habitatges a els Avellaners (ja es va fer) i planejament urbanístic a Can Plandolit, diu que es tractava d'una gran operació que donada la seva dificultat es va deixar de banda. No van fer ni l'estudi (va ser en el moment de l'estudi quan van contactar amb l'arquitecte Carles Díaz). En el tema de els Avellaners, quan era alcalde aproven la requalificació i la construcció de 55 habitatges unifamiliars, al març de 2009 es produeix un canvi de qualificació passant a 129,5 habitatges plurifamiliars.

Aquest canvi l'ha fet el nou equip de govern format per PSC i Independents. El testimoni diu que mai va rebre pressions de cap tipus per afavorir Millet.

El seu partit va presentar els comptes de la campanya electoral (només els va costar 12.000 €) al Tribunal de Comptes, i no han rebut cap notificació per aclarir les dades i els van donar la subvenció corresponent en funció dels resultats obtinguts, amb la qual cosa suposa que tot és correcte.

El compareixent diu que l'extensió de la finca de Can Plandolit era de 70 hectàrees i van requalificar 4,4. La iniciativa de la requalificació va ser de Millet. Com a contraprestació

⁶¹ El tipus de resum és similar a d'altres atribuïdes a ell.

⁶² Menys d'un mes després de l'aprovació inicial per Comissió.

per fer la requalificació li van demanar a Millet diners per moblar la biblioteca (15 milions de pessetes). El testimoni diu que li fan a Millet “*xantatge municipal*”. La requalificació es va agilitzar des del punt de vista municipal perquè interessava al consistori per tal d’aconseguir el finançament per a la biblioteca. Les obres de la biblioteca creu recordar que les va fer Teyco.

En el decurs de la seva segona compareixença davant la Comissió, el dia 19.7.2010, el Sr. Pelay reitera que no ha cobrat mai res de Millet.

Preguntat per la manca de memòria econòmica en l’expedient de requalificació, respon que “*no és la responsabilitat del polític fer els requisits legals que corresponen a un expedient*” (pàg. 14).

Preguntat sobre com és possible que en l’agenda del Sr. Millet apareguin fins a quaranta reunions amb el declarant, i fins i tot que va anar a casa d’aquell, respon que no li mereix cap credibilitat el que aquest senyor pugui haver apuntat.

El diputat també destaca la coincidència de dates entre les reunions amb Millet i les sortides de diners, xecs de 1.502,53 euros de Caixa Catalunya, precisament la quantitat que apareix a les anotacions que presumptament cobrava Palay.

Quan el compareixent és interrogat sobre una anotació trobada al Palau on consta la llegenda “*comissions AP*”. L’ex alcalde diu que podria ser Alianza Popular, i insistint en la ironia, que també “*aigua potable, per pagar la companyia d’aigües*” (pàg. 19).

Finalment, en relació a la carpeta “*campanya CiU*”, se li pregunta si sap el càrrec que tenia Esteve Escuer a CiU. El testimoni respon que sap que estava a CiU però desconeix el càrrec que ocupava.

2.7.2.1.2. Ex regidor de CiU a l’Ametlla del Vallès (Sr. Jaume Codina Torruella)

Aclareix que era regidor de Governació. Reconeix un ajut simbòlic per part de Millet (imprimir 100 cartells electorals). Aquest suport el contextualitza en el marc del que són les campanyes electorals en pobles petits, on tothom es coneix i els grups polítics “*demanem col·laboracions a la gent que es pensa que té possibilitats econòmiques de col·laborar*”. Concretament, el seu grup local de CDC va recórrer, entre molts d’altres veïns, al Sr. Millet, qui va col·laborar fent-se càrrec d’aquesta factura que no recorda a quant pujava però que era “*misèria i companyia*”. El Sr. Millet mai no els va demanar res a canvi (pàg. 136).

Afirma que ell mai no ha cobrat res del Sr. Millet.

Nega haver rebut pressions de cap conseller o càrrec de la Generalitat.

Reitera que l'única aportació de Millet es produeix a la campanya de 2003, quan s'aprova la requalificació de Els Avellaners.

2.7.3. Àngel Colom (Partit per la Independència)

2.7.3.1. Compareixences

2.7.3.1.1. Expresident del Partit per la Independència (Sr. Àngel Colom)

La seva intervenció inicial consisteix en explicar que quedava un deute al PI (entre 20 i 25 milions de pessetes) i va trucar a una sèrie de portes, moltes, entre elles la del Palau. La gestió la feia ell a títol personal i com a expresident del PI, sense res a veure amb CDC. Un parell d'amics que no tenen res a veure amb la política, i de qui no està disposat a donar els noms, li van comentar d'anar a veure a en Millet, al qual no coneixia personalment. Aquest li va fer lliurament d'un taló de 12,5 milions de pessetes. Amb aquests diners va eixugar el deute i van servir per fer front a les primeres despeses del projecte inicial de la Fundació Espai Catalunya.

Sobre el conveni presumptament signat per ell afirma que la signatura del conveni és un gargot.

Ell no sabia res de la fabricació del conveni i la falsificació de la firma. Preguntat sobre si s'ha arribat a plantejar de tornar els diners, diu que es van posar a disposició dels advocats del Palau per fer algun tipus de conveni per retornar els diners però que no els han dit res.

El Sr. Colom reconeix que va firmar el rebut però no el conveni. *“Estava tan content que el va firmar sense llegir-lo”, “hauria firmat no qualsevol cosa, però pràcticament qualsevol cosa”*. Explica que no sabia que qui li donava els diners era la Fundació Orfeo Català. En el moment de signar el rebut, afirma, ni va mirar el contingut. **El xec, que**

anava al seu nom, el va ingressar a un compte particular seu. Desconeix si els pagaments que es van fer als proveïdors amb aquest diners van ser acompanyats de rebuts a nom del PI. **Es justifica dient que per aquella època va tenir una angina de pit i no sabia moltes coses,** sobretot des del punt de vista econòmic.

Observacions. El relat del Sr. Àngel Colom resulta força definitori de la percepció que en certs àmbits de la societat catalana (els amics del compareixent) es tenia dels gestors del Palau com a font per l'obtenció irregular de diners, independentment de si el destinatari final era una formació política o, com en aquest cas, el seu propi dirigent, a títol personal, segons es deriva del fet que ingressés els diners en un compte particular.

No consta cap motiu objectiu, que justifiqui el lliurament dels fons. El conveni posteriorment elaborat a tal efecte només pot ser titllat de mera cobertura formal.

3. Conclusions

3.1. General

L'anàlisi del conjunt d'elements de convicció incorporats a la Comissió d'Investigació, tant personals com materials, vindria a posar de manifest l'existència indiciària –la fixació amb plenitud d'efectes jurídics de la qual correspon, en exclusiva, als òrgans integrants del poder judicial- d'una situació de fet consistent en la conformació incontrolada i la posada a disposició, per part dels gestors del Palau de la Música, de la plural estructura organitzativa creada per tal de donar cobertura a tot tipus de flux irregular de fons.

Això inclouria tant l'aprofitament deslleial i en benefici propi, com la facilitació de transaccions econòmiques entre adjudicataris de determinats contractes públics i responsables polítics amb capacitat concreta en les estructures del poder adjudicador, destinades en aquest cas a finançar la formació política corresponent, amb possible rellevància penal.

La perpetuació en el temps d'aquesta realitat, amb vocació o tendència a sobreviure als canvis d'orientació política dels successius governs, s'hauria vist afavorida per diversos factors, tant materials com immaterials. Entre aquests darrers destacaria el propi

prestigi del Palau de la Música com a emblemàtica institució cultural de Catalunya dominada *de facto* per un cap visible -i el seu nucli reduït de confiança- que, disposat a traïr l'honorabilitat del propi cognom, vinculat històricament a la institució, era perfectament conscient que des d'aquesta plataforma seria força difícil generar sospites, alhora que resultaria relativament fàcil fer callar la mínima discrepància que pogués sorgir, com els fets han demostrat. Tampoc no és menyspreable que la mateixa presència de les institucions públiques al Palau contribuïa a generar respecte de tercers (patrocinadors...) la percepció d'un context oficial aparentment favorable a la laxitud o, fins i tot, a la immunitat.

Entre els factors materials, sobresurt la constatada ineficàcia dels diferents sistemes de control existents, així com la descoordinació entre ells. Els organismes de control, tant intern com extern, hi eren; la cobertura legal per la seva actuació, també; actuacions concretes de control es van donar però, pel seu abast o intensitat, es van revelar insuficients. Les esmentades mancances han pogut obeir, en certs casos, a factors no directament reprotxables als poders públics –com la insuficiència de recursos personals- que, amb tota probabilitat, van ser conscientment i deliberada aprofitats per les persones avui sotmeses a l'enjudiciament criminal per aquests fets.

El conjunt d'evidències obtingudes en el decurs dels treballs de la Comissió d'investigació no permet ni afirmar ni descartar, amb la rotunditat jurídicament exigible, que Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) hagi obtingut directament finançament al marge de la llei, aprofitant-se de l'estructura del Palau de la Música. Aquesta conclusió comportaria, en tot cas, acreditar addicionalment que la Fundació Ramon Trias Fargas –avui CatDem- hagués desviat, al seu torn, els fons cap al partit mare, la qual cosa en absolut resulta acreditada.

Ara bé, hi ha un conjunt de circumstàncies que fins fa ben poc han envoltat la institució de Palau de la Música, impregnant en bona part moltes de les seves relacions econòmiques, que no poden ser passades per alt.

D'una banda els dubtes introduïts en el decurs dels treballs de la Comissió quant a l'eventual vinculació de CDC amb determinats contractistes o proveïdors del Palau que no estarien en disposició de justificar les feines facturades i cobrades.

I d'altra banda, les incontestables anomalies en l'obtenció i posterior devolució de fons

per part d'una Fundació vinculada orgànicament al partit qüestionat, introduint un dubte raonable sobre els seus mètodes de finançament que, conforme a la vigent Llei 18/2010, de 7 de juny, correspondrà a la Sindicatura de Comptes aclarir i al Tribunal de Comptes depurar.

Finalment, en relació a aquells altres temes introduïts i acceptats dins els debats generats al si de la Comissió –afers hotel del Palau, Ametlla del Vallès, Partit per la Independència- ultrapassen les facultats del present pronunciament, que en fase de conclusions s'ha de circumscriure, necessàriament, a aquells extrems que de forma específica i concreta constitueixen l'encàrrec rebut del Molt Honorable President del Parlament de Catalunya.

3.2. En l'àmbit de la metodologia i el procediment

- Conveniència de reforçar el paper de l'òrgan rector de les comissions d'investigació, atesa la finalitat primordialment indagatòria de les mateixes. Això hauria de comportar que s'adopti, amb caràcter general, la direcció unipersonal dels treballs, com ha estat el cas de la present Comissió. Tanmateix seria desitjable que dita presidència veiés potenciats les seves facultats i molt aconsellable, per raons de temps i d'eficàcia, que quedés reservada la participació dels portaveus dels grups parlamentaris únicament al moment inicial de fixació del pla de treball. D'aquesta manera, la presidència de la comissió disposaria d'un major i més efectiu marge de maniobra en l'adopció de decisions inajornables, com poden ser les relatives a compareixences addicionals, aportacions documentals, etc.
- Inadequació de la pràctica consistent en facilitar o permetre a tot compareixent una intervenció prèvia, amb independència de si és cridat com autoritat o funcionari per raó del seu càrrec o si, per contra, es tracta de ciutadans particulars. En aquest darrer cas, perd tot el sentit que aquests disposin d'un termini inicial per realitzar un exordi que, cas de produir-se, s'ha demostrat sovint que consumeix de manera infructuosa part del temps i, en els pitjors dels casos, ha estat emprat amb finalitats espúries.

- Preferència perquè el torn de preguntes sigui sempre iniciat pel representant de la formació política que ha proposat la compareixença, de conformitat amb l'article 50.1 del Reglament. Amb això es facilita el correcte seguiment del fil argumental construït al llarg dels treballs i s'afavoreix l'aprofitament del temps.
- Evitació de la concurrència simultània de compareixents pel seu efecte distorsionador, tant pel desori a efectes de constància formal de llurs manifestacions com, sobre tot, per la possible pèrdua de l'oportunitat per a la Comissió de contrastar els testimoniatges dels convocats.
- Necessitat que des de la presidència de la Comissió sigui impedida, tallant-la d'arrel, tota expressió –verbal o gestual– de manca de respecte per part dels compareixents vers la Cambra, els seus integrants i els altres compareixents. Alhora, igual d'exigent, si no superior, ha de ser el comportament dels membres de la Cambra. En aquest sentit resulta inadmissible tota mostra ostensible de conformitat o disconformitat ja sigui amb els compareixents o amb els adversaris polítics, doncs es compromet el prestigi i la reputació de la funció política així com de la institució on aquesta es desenvolupa.
- Obligació de preservar els drets constitucionalment reconeguts a tota persona, particularment els drets a la dignitat (article 10.1 de la Constitució) i a la presumpció d'innocència (article 24.2 de la Constitució). No es pot sotmetre a aquelles persones que es troben subjectes passivament a un procediment penal a una situació equivalent a la de rebre una reprensió pública per part d'aquells diputats que no renunciïn a la seva intervenció quan el compareixent ja ha manifestat acollir-se al seu dret a no declarar.

3.3. En l'àmbit material

3.3.1. El finançament dels partits polítics

És una pràctica habitual en els partits democràtics de tot l'espectre polític que dissenyin dins la seva estructura una secretaria econòmica destinada a aconseguir fons jurídicament permesos. Tenen encomanada la tasca d'administrar els béns i recursos

amb què compten, i estan obligats a portar llibres de comptabilitat en forma, justificants d'ingressos i despeses, i a complir amb la resta d'exigències legals.

No obstant això, al marge d'aquesta estructura legal i paral·lelament s'han creat o se n'ha tret profit d'altres de molt diferent signe, quina funció real és l'obtenció de fons no permesa per l'ordenament jurídic. Aquestes noves estructures, de caràcter flexible, no solen tenir una dependència orgànica directa del partit, ni rebre instruccions precises del mateix. La seva missió és contactar amb possibles fonts de finançament i crear els mecanismes i les vies adequades, formals i informals, per assolir els traspassos econòmics, en diners o en espècie, d'elles cap als partits.

Aquestes formes de finançament dels partits polítics es poden classificar en dos tipus, segons es tracti d'una forma no explícitament autoritzada pel dret o bé d'una manera explícitament prohibida pel dret. Pel primer tipus es pot utilitzar la denominació de "finançament irregular" i per al segon la de "finançament il·legal".

En el finançament irregular, s'empren els intersticis deixats per les llacunes normatives perquè els partits polítics aconseguixin fons a través de mecanismes de finançament no desitjats pel sistema jurídic, però per mitjà d'un recorregut no prohibit per norma.

Però els partits polítics no només s'aprofiten de la possibilitat d'un finançament irregular, de vegades fan ús directament d'un finançament il·legal. Així doncs, realitzen accions que contravenen les limitacions en la suma d'una donació, altres vegades distreuen fons subvencionals destinats a certs fins permesos per imputar-los a d'altres prohibits legalment o bé concretes persones vinculades a formacions polítiques cometen, directament, actes tipificats al codi penal com a delictes.

Així, hi poden haver actes irregulars i il·legals de finançament dels partits polítics que alhora siguin actes de corrupció.

En el primer cas, els operadors privats, aprofitant buits legals, poden assolir els seus objectius empresarials o econòmics donant suport generosament a les campanyes d'un candidat o d'un partit, per exemple, sota la promesa que, en cas de resultar elegit, afavorirà els seus interessos. En el segon cas, els partits aconseguixen aportacions financeres a les seves campanyes a canvi, per exemple, d'atorgar contractes d'obra pública, el procediment potser més comú de finançament il·legal i corrupte. Aquest esquema permet adscriure diferents tipus de responsabilitats als agents intervinents.

Acceptar una o altra forma de finançament és un acte planificat, voluntari i conscient que respon als fins de recaptar fons per al partit. Que en el procés es creïn trames més o menys estables, integrades per personatges de tota mena, al voltant dels partits i sense contacte aparent amb les estructures partidistes, és una conseqüència necessària del *modus operandi* triat, per la qual cosa no resulta acceptable dir que els intermediaris, etc., són aliens al partit.

En aquest ordre de coses, val a dir que es pot formular una crítica moral o política a la utilització d'una determinada forma de finançament irregular sense que la validesa del retret sigui parasitària del judici jurídic. Es pot establir, llavors, una diferència nítida entre responsabilitat moral, política o jurídica en les accions de finançament dels partits polítics.

Que una determinada font de finançament no sigui declarada il·legal, atès l'existència d'una llacuna, no implica que sigui legítima.

Potser no en tots els casos s'iniciï una pendent rellosa que comenci en actes irregulars de finançament i culmini en actes de corrupció, si bé aquesta és una qüestió empírica. Tanmateix, no és estrany que aquest sigui un dels itineraris recorregut pels partits que, en necessitar recursos econòmics cada vegada més grans, es vagin allunyant gradualment de la legalitat. Correspon a les institucions de control no permetre-ho.

En aquest sentit, el nou marc legal derivat de l'entrada en vigor de la Llei 18/2010, del 7 de juny, de la Sindicatura de Comptes, possibilita per part d'aquest òrgan de control extern la fiscalització de les fundacions sotmeses al protectorat de la Generalitat i vinculades orgànicament a partits polítics amb representació al Parlament (article 2 h).

La pròpia Llei encomana al Ple de la Sindicatura de Comptes (art. 8 u) proposar les actuacions i mesures correctores que corresponguin per incompliment de la normativa de finançament de partits i formacions polítiques, l'adopció de les quals, en el seu cas, recau en el Tribunal de Comptes.

3.3.2. La funció pública de control

En el decurs del present informe s'ha tingut ocasió de constatar quines han estat les conseqüències derivades de l'exercici burocràtic i no responsable per part dels qui tenen atribuïda l'alta funció del control sobre els ens perceptors de fons públics.

Sobre un mateix subjecte poden concórrer una pluralitat de controladors, tant interns com externs. La coordinació i la col·laboració entre ells esdevé, en aquests supòsits, una exigència a la vegada que una necessitat.

Cal que els responsables polítics, en tant que destinataris del producte tècnic elaborat pels òrgans de supervisió, a més de ser uns mers receptors de la informació, exerceixin llurs tasques fiscalitzadores de l'ús dels diners públics de manera efectiva i no acríticament. Altrament es corre el risc, com s'ha demostrat en el cas del Palau de la Música, de convertir l'acció administrativa o parlamentària de control en un pur tràmit que esgota en sí mateix la seva raó de ser.

És en aquest context, on s'hauria de posar en valor i potenciar la labor que duen a terme tant en l'àmbit intern la Intervenció General de la Generalitat com en l'àmbit extern la Sindicatura de Comptes. En aquesta línia, i pel que fa a la Intervenció, s'orienta la darrera reforma de la llei de finances públiques de Catalunya introduïda per la via de la llei 26/2009, del 23 de desembre, de mesures fiscals, financeres i administratives (art. 97.12), que obliga a la Intervenció General a lliurar al conseller o consellera el resultat dels seus informes.

Pel que fa a l'àmbit del control extern, hem tingut ocasió de comprovar, com la Sindicatura de Comptes, en relació amb el Consorci del Palau, va efectuar l'informe de fiscalització 20/2002, corresponent a l'exercici del 2000. Dit informe, juntament amb setze més, va ser objecte d'aprovació mitjançant la Resolució del Parlament 1718/VI, de 27 de febrer de 2003. En aquesta mateixa Resolució, el Parlament instava el Govern a complir i fer complir les recomanacions contingudes en l'informe de la Sindicatura.

El mandat incloïa la remissió en un termini de sis mesos d'un informe sobre el compliment de dites recomanacions.

La Comissió d'Investigació ha acreditat documentalment que el Govern no va trametre cap documentació en compliment de la Resolució esmentada.

Per la seva banda, la Sindicatura de Comptes va demorar sis anys la tramesa del seu informe al Tribunal de Comptes. Sembla ser que per dificultats en la seva traducció al castellà.

Més enllà d'aquestes disfuncions constatades amb ocasió del cas del Palau de la Música, l'experiència assolida demostra que l'evitació de casos com el present no passa necessàriament per recórrer a noves lleis sinó per exigir la plena i efectiva aplicació de les ja existents. Les modificacions normatives a cop d'escàndol solen passar factura en termes de burocràcia i enduriment exacerbat, amb conseqüències asimètriques i, en ocasions, injustes. D'altra banda, cal tenir present que tota reforma legal pot tenir un impacte pressupostari que ha de ser molt ben ponderat per tal d'evitar que la finalitat pretesa resulti proporcionada amb els recursos que s'hi hauran de dedicar.

El sistema, en el seu estat actual, o en el que resulti de les mesures puntuals ja introduïdes o que s'arribin a implementar, no està en disposició de garantir que no es puguin repetir episodis com el que ens ocupa.

La confiança és essencial per al normal funcionament de la societat, però també ho és el control. Lamentablement, sempre hi haurà persones amb responsabilitats en institucions, tant públiques com privades, disposades a trair la confiança en ells dipositada. Front això sempre estarà la reacció de l'ordenament jurídic el qual és susceptible de continu perfeccionament. Abans, però, cal posar l'èmfasi en la prevenció, aprofundint en la cultura de la integritat i de la responsabilitat.

Barcelona, 26 de juliol de 2010

Propostes de conclusió reservades per a defensar en el Ple

Propostes de conclusió presentades pel Grup Mixt (reg.73599)

A LA MESA DEL PARLAMENTO DE CATALUÑA

Albert Rivera Díaz, portavoz del Grupo Parlamentario Mixto, que pertenece a Ciutadans - Partido de la Ciudadanía, presenta esta propuesta de resolución subsiguiente a las comparecencias de la Comisión de Investigación sobre las Irregularidades Detectadas en la Gestión del Palau de la Música.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

El 23 de julio de 2009, los Mossos d'Esquadra entraron en las oficinas de la Fundación del Palau de la Música a efectuar un registro tras la admisión a trámite de una querrela presentada por el Fiscal de Asuntos Económicos por presuntas irregularidades en la gestión de la entidad.

El 21 de septiembre de 2009, el síndico mayor Joan Colom Naval recordó que ya en el año 2002 la Sindicatura de Comptes advirtió en su informe de algunas irregularidades en la gestión del Palau de la Música. Este informe dio lugar a una Resolución del Parlament del año 2003 en la que se instaba al Govern a cumplir y hacer cumplir las recomendaciones de esta Sindicatura.

El 29 de septiembre de 2009, las asociaciones de vecinos del Casc Antic y en Defensa de la Barcelona Vella pidieron a la Fiscalía la suspensión del proyecto urbanístico del hotel del Palau por vinculaciones con la gestión irregular del Palau de la Música.

El 30 de septiembre de 2009, el gerente del Orfeó Català Jordi Vivancos afirmó ante los medios de comunicación que en el Palau de la Música había «dos mundos en paralelo», uno relativo a la actividad artística y otro por el que discurría «la trama financiera inmobiliaria».

En octubre de 2009, Ciutadans sometió a votación la creación de una comisión de investigación sobre las irregularidades detectadas en la gestión del Palau de la Música que votaron en contra tanto los grupos que dan apoyo al gobierno, PSC, ERC e ICV-EUiA, como el grupo mayoritario, CiU.

Ocho meses después, en mayo de 2010, esos mismos grupos decidieron cambiar su posición a este respecto y votaron a favor de la creación de esta comisión de investigación.

Tras las comparecencias, se ha constatado la negligencia en la gestión del Palau (de la que se han beneficiado personalmente Fèlix Millet Tusell y Jordi Montull Bagur), la existencia de una trama de financiación irregu-

lar diseñada a través del Palau de la Música para ocultar su rastro, con ramificaciones que afectan a la financiación de campañas electorales, al cobro de comisiones en la adjudicación de obra pública (concretamente, de la Ciutat Judicial y de la Línea 9 de metro), y a una operación urbanística que ha generado una querrela de la Fiscalía e imputaciones judiciales de cargos del Ayuntamiento de Barcelona.

Asimismo, también se ha constatado la responsabilidad de la Generalitat de Catalunya en la falta de un control diligente sobre la gestión del Consorcio del Palau de la Música.

En este sentido, tal como se dice en el informe presentado por la Oficina Antifrau de Catalunya, «se ha puesto de manifiesto la existencia de una situación de hecho consistente en la conformación incontrolada y la puesta a disposición, por parte de los gestores del Palau de la Música, de la plural estructura organizativa creada para dar cobertura a todo tipo de flujo irregular de fondos». Y el informe de la Oficina Antifrau de Catalunya concluye: «Es preciso que los responsables políticos ejerzan labores fiscalizadoras del uso del dinero público de manera efectiva y no acríticamente. De otro modo, se corre el riesgo, como se ha demostrado en el Palau de la Música, de convertir la acción administrativa o parlamentaria de control en un puro trámite que agota en sí mismo su razón de ser».

Por tanto, todo lo expuesto anteriormente permite concluir, en primer lugar, que ni desde los gobiernos sucesivos ni desde el actual gobierno de la Generalitat se ha mostrado la diligencia y competencia necesaria para controlar la gestión del dinero público.

En segundo lugar, que no se debe confiar el buen funcionamiento de las instituciones a la consideración de que los gestores sean personas honorables o respetables.

Y en tercer lugar, que todas las formas de corrupción se fundamentan en la ocultación de información y falta de transparencia en las actuaciones de la Administración, así como en la laxitud en el control por parte de los poderes públicos. Por eso se deben establecer mecanismos adecuados para exponer a la luz del día todo cuanto se refiere a la gestión del dinero público y así garantizar que los responsables de la gestión de las instituciones públicas estén a la altura del uso que se hace de la soberanía que se les confiere como representantes públicos.

PROPUESTA DE RESOLUCIÓN

A. El Parlament declara:

1. Que ni los sucesivos gobiernos de la Generalitat ni el gobierno actual han ejercido el control necesario para evitar irregularidades en la gestión del dinero público que se ha efectuado desde el Consorcio del Palau de la Música.

2. Que ha habido laxitud y actitud acrítica ante las alertas que señalaban evidencias de una gestión irregular de dinero público que ha permitido la desaparición de treinta y cinco millones de euros de las cuentas del Palau de la Música.

3. Que la Dirección General de Patrimonio actuó negligentemente al no solicitar ningún aval ante una operación inmobiliaria estimada en 5,6 millones de euros para construir el hotel del Palau.

4. Que se actuó negligentemente por parte de los sucesivos Presidentes del Consorcio, al dar poderes excesivos a Félix Millet, lo que permitió que una misma persona ostentara los cargos de presidente del Comité Ejecutivo del Consorcio, Gerente, y Vicepresidente del Patronato, situación que incumplía la separación de funciones prevista en los estatutos del Consorcio, tal como advirtió el informe de la Sindicatura de Comptes en el año 2002.

5. Que el conseller de Economía y Finanzas ha actuado de modo negligente al firmar un convenio sin haber solicitado previamente los informes preceptivos ante una situación que afectaba al patrimonio de la Generalitat.

B. El Parlament insta al Govern a:

1. Simplificar los instrumentos de gestión del Consorcio del Palau de la Música, para evitar que una estructura de organización compleja facilite la ocultación de información contable.

2. Adoptar un modelo organizativo del Consorcio del Palau de la Música que separe la propiedad patrimonial de la gestión institucional.

3. Ejercer un control adecuado desde las instituciones públicas para que no se otorguen poderes excesivos a una única persona y ello impida una eficiente fiscalización de las cuentas.

4. Cumplir y hacer cumplir de modo pleno y efectivo la función pública de control, concretamente la que se ejerce tanto desde la Intervenció General de la Generalitat como desde la Sindicatura de Comptes.

5. Cumplir y hacer cumplir de modo pleno y efectivo la legislación en materia de contratos y subvenciones, tal como ha recordado reiteradamente en sus auditorías el Interventor General de la Generalitat.

6. Trasladar las conclusiones de esta comisión a la Fiscalía para que se esclarezca judicialmente cualquier supuesto de financiación ilegal y las responsabilidades penales que en su caso se deriven.

C. El Parlament insta al Govern a que inste al Gobierno del Estado a:

– Modificar la ley de financiación de partidos políticos para que se establezcan mecanismos transparentes y que sean públicas las cantidades donadas así como las personas o entidades que realizan la donación.

Palau del Parlament, 26 de julio de 2010

Albert Rivera Díaz
Portavoz del Grupo Mixto (C's)

Propostes de conclusió presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg.73600)

CONCLUSIONS RESPECTE A LA COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE LES IRREGULARITATS DETECTADES EN LA GESTIÓ DEL PALAU DE LA MÚSICA

«No ens espanta cap ventada de calúmnies ni injúries, som homes i dones d'idees que prediquem i defensem idees i que creiem en el noble ideal de Catalunya».

Antoni Rovira i Virgili

«Tractaré d'aclarir aquelles qüestions que pel que es veu no han quedat suficientment aclarides. Jo em pensava que en la meva primera intervenció tots aquells punts que han estat objecte de malentès, de confusió havien pogut quedar aclarits. Veig que alguns són inassequibles a la realitat. [...] Jo tractaré d'insistir-hi. He vingut aquí a informar [...]. I m'agradaria que amb la mateixa actitud que vinc jo, estiguessin els senyors diputats a l'hora d'acceptar la realitat simplement, no els hi demano res més.

Antoni Castells, a la Comissió d'Investigació, 19 de juliol de 2010

«Difama que alguna cosa queda»

Dita popular

ÍNDEX

1. La polèmica creació de la Comissió
 - 1.1. Un discurs a conveniència
 - 1.2. Una comissió a mida dels interessos del tripartit
 - 1.3. Els arguments de l'Oficina Antifrau
 - 1.4. El perquè de la comissió
2. La doble vara de mesurar del tripartit
 - 2.1. Els informes inútils del tripartit
 - 2.2. El cas Pretòria
3. Els silencis sobre el cas Palau
 - 3.1. Silenci sobre les compareixences
 - 3.2. Silenci sobre la correspondència
 - 3.3. Silenci sobre els diners públics del Consorci
 - 3.4. Silenci sobre la falsa triangulació
4. Els silencis sobre l'hotel del Palau
 - 4.1. El paper del departament d'Economia
 - 4.2. L'home de Presidència
 - 4.3. El beneficiari de l'operació
5. Els silencis sobre Convergència
6. Síntesi del treballs
7. Conclusions, responsabilitats polítiques i propostes de millora

I. LA POLÈMICA CREACIÓ DE LA COMISSIÓ

I.1. UN DISCURS A CONVENIÈNCIA

«El president català, José **Montilla**, ha respost a la carta que li va enviar el líder de CiU, Artur Mas, i li ha transmès el seu **rebuig** a impulsar una **comissió parlamentària d'investigació sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan** (Terra Alta), a la vegada que li recorda que la crítica, com el poder, té un 'límit'. En la seva missiva, Montilla afirma: **«Ens trobem ara davant un procés judicial en curs. No crec necessària la creació d'una comissió d'investigació (...)**». Avui. 24 de gener de 2010.

«Per la seva part, la **portaveu** parlamentària d'**ERC**, **Anna Simó**, ha manifestat que és una 'proposta original i inaudita'. 'Jo entenia que les comissions eren parlamentàries o judicials', ha afegit. (...) En aquest sentit, ha demanat que **es deixi treballar la jutgessa**.» *El Singular Digital*. 20 de gener de 2010.

La memòria del tripartit és més aviat escassa i els seus canvis de criteri radicals. Només cinc mesos després d'intentar negar la creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió del Govern en el tràgic incendi d'Horta de Sant Joan, els partits del Govern decideixen defensar just la postura contrària. És evident que hi ha una gran diferència: la comissió d'Horta era per investigar el tripartit, mentre que la del cas Palau ha estat per investigar l'oposició, a Convergència i Unió.

Però no cal tirar cinc mesos enrere per veure les incoherències del govern tripartit:

«A vegades atribuïm a les comissions d'investigació i a les decisions polítiques puntuals unes virtuts gairebé màgiques', va apuntar en declaracions a Catalunya Ràdio Miquel Iceta. El **portaveu del PSC** va afegir que **la comissió 'només serviria perquè els partits ens tirem els plats pel cap'**, i que en cap cas ajudaria a 'aclarir les coses o a millorar la imatge de la política'. Iceta fins i tot va aportar obstacles operatius, ja que la comissió no tindria ni 'un mes per treballar'. [...]» Avui. 25 de maig de 2010.

I.2. UNA COMISSIÓ A MIDA DELS INTERESSOS DEL TRIPARTIT

Quan PSC-PSOE, ERC i ICV van formalitzar la petició de creació de la comissió d'investigació a la mesa del Parlament l'objecte que van determinar va ser: «**en relació a les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música sobre la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya**».

Per sorpresa de tothom, l'acord que pren la Mesa del Parlament per a la creació de la comissió no ceneix els treballs només a investigar Convergència i Unió sinó a les irregularitats del Palau en el seu conjunt:

«**La Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el dia 1 de juny de 2010, després de considerar la proposta presentada per una tercera part dels membres del Parlament que pertanyen al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans per Canvi, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republi-**

cana de Catalunya i al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa de crear una comissió d'investigació sobre les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música, després de comprovar que la proposta compleix els requisits que estableix l'article 58.1 i 3 del Reglament del Parlament i que és vinculant, l'admet a tràmit i fa avinent que el Parlament ha creat la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. S'ordena la publicació de la resolució en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya. Palau del Parlament, 1 de juny de 2010.»

No obstant això, en la tercera sessió de la comissió (14 de juny), el grup parlamentari de CiU va haver de demanar un aclariment al president de la comissió després d'escoltar com els representants del tripartit afirmaven que el títol era un, però l'abast un altre, en un intent d'interpretar la comissió al seu gust.

El despropòsit de la comissió es va posar de manifest novament quan el **President de la comissió**, Pere Vigo, va sentenciar: «**L'objectiu d'aquesta comissió se'l posaran vostès mateixos. Cada grup farà, políticament, el que cregui convenient**».

I.3. ELS ARGUMENTS DE L'OFICINA ANTIFRAU

Convergència i Unió ha anat recordant que les comissions d'investigació serveixen per controlar, per fiscalitzar la gestió i l'acció política del Govern, per esbrinar aquelles qüestions que no s'han pogut aclarir a través de l'activitat parlamentària corrent. No té cap sentit investigar l'oposició, precisament perquè és oposició, perquè no té responsabilitats de govern en aquell moment. I menys sentit té encara si l'oposició que es vol investigar fa set anys que ho és.

Aquesta argumentació se sustenta en el sentit comú i en la simple observació de les pràctiques que desenvolupen les democràcies consolidades del nostre entorn.

Però no només ho afirma Convergència i Unió. El **director de l'Oficina Antifrau, David Martínez Madero**, i per tant, una persona clarament vinculada a la legalitat i no vinculada a cap força política va afirmar en una entrevista a als Matins de TV3 el 16 de juny:

«**Les comissions d'investigació, per pròpia definició, no es creen per investigar a l'oposició, sinó al Govern. Per tant, hauríem de fer tots una revisió del plantejament de les coses. I això no és una opinió, és una constatació objectiva. Les comissions d'investigació, dit pel TC, per la llei, el reglament de la Cambra catalana i el reglament del Congrés dels Diputats, tenen, com a finalitat, esbrinar les responsabilitats polítiques dels membres del Govern. (...) El que si que dic és que el principi de qualsevol comissió d'investigació és investigar el govern. Qualsevol altra conseqüència lateral potser és benvinguda, lícita i legítima en el debat i el fragor de la lluita política però no obeeix al que les lleis diuen. El meu nord és la llei que no és ser un buròcrata, sinó tenir en compte sempre això.**»

Paral·lelament, és interessant la lectura del **llibre «Las comisiones de investigación, instrumentos de control**

parlamentario del gobierno» de María Torres Bonet, publicat pel Congrés dels Diputats.

«Asimismo cabe la hipótesis de que el Gobierno pretenda la creación de una Comisión de investigación que se ocupe de hechos acaecidos durante el mandato de un Ejecutivo anterior, previsiblemente de distinto color político. Entendemos que ello no resulta coherente con la lógica relacional a la que responden los órganos parlamentarios de encuesta instalados en la dialéctica entre Parlamento y Gobierno, con relaciones de confianza y actividad de control del primero sobre el segundo. Las Comisiones de investigación son operativas en el marco de esta relación entre un Parlamento y el Gobierno surgido del mismo por un acto de otorgamiento de confianza. Por ello, pese a su no interdicción normativa, en una interpretación sistemática del marco jurídico entre Poder Legislativo y Poder Ejecutivo, no resulta coherente la investigación de hechos acontecidos durante el mandato de un Gobierno si sus responsables, eran distintos. Más adecuado sería, a nuestro entender, la creación de una comisión de estudio para discutir y elaborar propuestas que constituyan la base documental de una futura ley reguladora de determinados aspectos que hayan planteado problemas a un Gobierno anterior, debido a su deficiente regulación o a la inexistencia de ésta.»

«De acuerdo con lo expresado hasta este momento, debe afirmarse que la posibilidad de activar la creación de Comisiones de investigación por el Gobierno no desvirtúa la naturaleza de las mismas como órganos de control. Ahora bien, dicho esto, cabe subrayar a continuación la conveniencia de utilizar mesuradamente las Comisiones de investigación puestas al servicio del Ejecutivo. Ello en beneficio de no inducir a confusiones sobre su verdadera naturaleza y sobre el significado originario, propio de esta institución, cual es el de controlar el Parlamento al Gobierno a partir de iniciativas surgidas en la propia Cámara.»

«La garantía de autonomía jurídicamente establecida permite una actuación en paralelo entre las mismas. Condicionar la creación o los trabajos de una Comisión de investigación a la existencia de una instrucción jurisdiccional sobre los mismos hechos supondría, a nuestro juicio, desconocer las diferencias entre los mecanismos de fiscalización política y las vías de exigencia de responsabilidad jurídica, contribuyendo a la judicialización de la política y obstaculizando, en definitiva, el normal funcionamiento de las instituciones democráticas.»

1.4. EL PERQUÈ DE LA COMISSIÓ

Tota aquesta discrecionalitat, falta d'objectivitat i sectarisme polític del tripartit porta directament al perquè de les seves actuacions.

En primer lloc, hi ha clarament **una motivació de desgast polític de Convergència i Unió**. Davant d'unes enquestes que presenten uns resultats molt dolents per als tres membres del tripartit, davant la incapacitat per poder mostrar obra de govern després de set anys de tripartit, davant de la incapacitat del tripartit per fer front a la crisi econòmica, davant de la incapacitat del

President de la Generalitat per defensar l'autogovern de Catalunya davant del PSOE i davant l'absència d'idees i de propostes per encarar el futur, PSC-PSOE, ERC i ICV han optat per cremar el seu últim cartutx: intentar convertir la política en un gran fangar, per provocar així un augment de l'abstenció i desmobilitzar l'electorat de Convergència. Aquesta és l'única esperança que els queda per poder fer un tercer tripartit.

Val a dir que el PP també ha tingut un gran interès en l'argument objectiu de desgast polític de CiU. **El PP ha estat el soci de conveniència del tripartit al sí de la comissió. Els uns i els altres es deploren, però per anar contra CiU ràpidament es posen d'acord.**

Però no només s'explica per això la decisió de crear una comissió. Hi ha una **segona raó** de fons **clarament a la defensiva**, d'autoprotecció. **Intentant investigar Convergència i Unió, el tripartit pretén protegir-se de la resta d'aspectes que afecten el Palau de la Música**, i bàsicament tot allò relacionat amb els diners públics aportats al Consorci del Palau sobre els quals hi ha molts interrogants oberts i que evidencia la manca de control públic sobre el seu ús per part de la Generalitat.

I encara hi ha una **tercera raó** més fosca que les anteriors. De la mateixa manera, **PSC-PSOE, ERC i ICV busquen amb la comissió una palanca per influir i pressionar el jutge Juli Solaz, instructor del sumari del cas Palau**, d'acord amb la tesi que aquells han construït a través d'una triangulació de conjectures i falsedats. Només cal estar atents a les permanents i sistemàtiques declaracions del tripartit lamentant-se de la lentitud i l'orientació de la instrucció del jutge Solaz.

La intervenció de la diputada d'ERC, Maria Àngels Cabacés, el 19 de juliol n'és un exemple:

«La diferència cabdal al nostre entendre entre aquest tema [l'hotel del Palau] i el que ens ocupa realment en aquesta comissió és que en el tema de l'hotel ja actua la justícia, ja està investigant, en el tema de gruix que investiga aquesta comissió la justícia encara no ha iniciat el camí, encara no s'ha fet públic un informe importantíssim com és el peritat dels tècnics d'Hisenda, i que des d'aquí aprofito per reclamar; fins i tot a Millet i Montull, que són imputats i que s'han declarat culpables, no se'ls ha embargat encara cap bé, i això encara no ho entén ningú.»

2. LA DOBLE VARA DE MESURAR DEL TRIPARTIT

Per què no s'ha creat una comissió d'investigació sobre els informes «inútils» que ha anat encarregant el Govern? Per què no s'ha creat una comissió d'investigació per esbrinar les ramificacions polítiques del cas Pretòria?

Al llarg dels dos darrers mesos, ha quedat en evidència la doble vara de mesurar del tripartit. Quan es tracta d'assumptes que afecten els partits del Govern, es defensa que el Parlament no investigui. Quan es tracta d'assumptes relacionats amb l'oposició, encara que sigui en base a una tesi sense fonament real, es dona carta blanca.

2.1. ELS INFORMES INÚTILS DEL TRIPARTIT

Respecte els informes del tripartit, *la Intervenció general de la Generalitat* va arribar a la conclusió que, si més no, *un 16% dels informes sol·licitats el 2007 presentaven irregularitats per manca d'utilitat, excés de cost econòmic o bé perquè s'haurien pogut dur a terme amb mitjans propis*. El Govern es va veure obligat a encarregar una auditoria. I fins i tot aquesta auditoria, que va prendre com a base un mostreig seleccionat i presentat pel propi Govern, va trobar tota mena d'irregularitats. Curiosament, la selecció «aleatòria» havia exclòs la majoria dels informes i estudis publicats a la premsa en nombroses ocasions com a «escandalosos». En concret, la majoria dels informes i estudis respecte als que es poden detectar indicis de delictes.

A partir d'aquest moment, seguint la consigna expressa del Govern, els departaments ja no van donar cap còpia de cap estudi al grup parlamentari de CiU. Tots els departaments s'han caracteritzat per la seva actitud obstruccionista, per l'ocultació d'informació rellevant, per la cancel·lació de cites, per no tenir els estudis preparats per la seva consulta, per la negativa a mostrar molts estudis, per la negativa a mostrar l'expedient administratiu de contractació de l'estudi, etc.

Malgrat tot, gràcies a la tasca del grup parlamentari de Convergència i Unió, que ha acudit fins a 30 cops a les dependències dels departaments, a dia d'avui es tenen documents que, tot i el seu caràcter fragmentari, han pogut ser sotmesos a la consideració de la fiscalia amb una relació de fets amb sospites més que fonamentades que la contractació d'estudis per part de diversos departaments ha estat constitutiva en certs casos d'il·lícits penals i que llur comissió, si s'acrediten els indicis existents, podria respondre a una operativa de finançament irregular dels partits polítics que componen el tripartit.

En concret, *les principals irregularitats detectades, constitutives de clars indicis de delictes són les següents: duplictat d'informes* (es paga un informe pràcticament idèntic per diversos departaments); *informes inútils i innecessaris pels quals s'han abonat desenes de milers d'euros; informes manipulats* (amb clara alteració del seu contingut); *informes fets a posteriori per encobrir la prestació d'altres serveis*.

De fet, les irregularitats no només s'han produït fins el moment en què el grup parlamentari de CiU ha visitat les dependències dels departaments, sinó fins i tot després. Així, alguns departaments, posant el màxim d'èmfasi possible en l'ocultació de dades, però descuidant la informació exhibida fins aquell moment, han facilitat, durant la segona visita del grup parlamentari a la seves dependències, una versió diferent o modificada –a posteriori– d'algun estudi que ja s'havia mostrat o lliurat prèviament.

No hauria estat lògic la creació d'una comissió per dirimir les responsabilitats polítiques d'aquesta qüestió? Davant dels indicis de presumptes delictes de malversació de cabals públics, prevaricació i de falsedat documental no caldrien explicacions polítiques? No caldria investigar que no estiguem davant d'un presumpte cas de finançament irregular dels partits?

2.2. EL CAS PRETÒRIA

El cas pretòria *ha impactat de ple en diversos ajuntaments socialistes* de l'àrea metropolitana de Barcelona i de moment ja *ha costat el càrrec als alcaldes de Santa Coloma de Gramenet i de Montcada i Reixac*. En el sumari del cas, s'hi poden observar centenars d'elements que podrien fer sospitar sobre múltiples connexions entre els imputats i el nucli dirigent del Partit Socialista.

Aplicant la mateixa lògica que ha fet servir el tripartit, es podria afirmar que els papers parlen per si sols de manera molt clara i que ens porten a confirmar que al darrere hi ha una clara triangulació d'interessos. I si no és així, que el PSC, ERC o ICV demostrin el contrari. Aplicant aquesta lògica del món al revés, no caldria haver creat una comissió per investigar-ho?

Alguns dels aspectes que es podrien haver investigat:

– Com és que Proinosa obsequiava per Nadal amb els mateixos regals a Manuela de Madre, Celestino Corbacho, Carles Ruiz (alcalde de Viladecans), Jesús María Canga (alcalde de Sant Adrià del Vallès), Luis García (Luigi) i Bartomeu Muñoz?

– Com s'expliquen els contactes amistosos i habituals entre Luis García (Luigi) i Antoni Fogué, president de la Diputació de Barcelona?

– Quins contactes va tenir Joaquim Nadal amb els imputats respecte a la venda per part d'Espais a l'Incasòl de dues finques a Cerdanyola i al Prat de Llobregat?

– Quins contactes va tenir Antoni Castells i la resta del departament d'Economia amb els imputats en l'intent de venda a la Generalitat d'un edifici al Fòrum per instal·lar-hi la seu del departament d'Acció Social?

– Com s'expliquen les relacions continuades entre Luis García (Luigi) i els alcaldes de Sant Adrià del Vallès i Montcada i Reixac?

– Quina relació tenia José Zaragoza amb Luis García (Luigi) i Bartomeu Muñoz?

– Què significa l'anotació «Demanar reunió amb el José Zaragoza. 300.000 euros. Proposta de subrogació de hipoteca»?

– Quina relació tenia Luis García (Luigi) amb Manel Royes?

– Què ha succeït amb la comissió del 5% que li van prometre a Luis García (Luigi) si arribaven a bon port les gestions de modificació de la qualificació urbanística d'unes finques de Cornellà (any 2007)?

– Com s'explica la familiaritat amb què Luis García (Luigi) i Bartomeu Muñoz parlaven dels diners de la Diputació de Barcelona?

– Quina explicació de fons hi ha en el fet que Luis García (Luigi) proposi a Bartomeu Muñoz que la construcció de dues guarderies a Santa Coloma de Gramenet l'assumeixi l'empresa Tau y Cesa, que és la que ha fet la reforma en la planta quarta i cinquena de la seu del PSC-PSOE?

– Què significa quan Luis García (Luigi) li diu a Bartomeu Muñoz que «de este rollo al Vendrell y al Zaragoza no tiene que decirle nada»? Significa que els altres temes si que els tractava amb ells?

3. ELS SILENCIS SOBRE EL CAS PALAU

3.1. SILENCI SOBRE LES COMPAREIXENCES

El grup parlamentari de *CiU* va anunciar al principi de la comissió que no s'oposaria a cap de les compareixences que proposessin els altres grups. El tripartit no va actuar així i va votar en contra de totes aquelles compareixences que no els convenien. És per això que el tripartit ha silenciats les veus de:

1. Hble. Sr. Joaquim Nadal - Conseller de Política Territorial i Obres públiques, per tal d'informar de l'adjudicació d'obra pública a empreses constructores, així com pels projectes urbanístics relacionats amb la ubicació de l'hotel a la zona del Palau de la Música.

2. Hble. Sr. Joan Manuel Tresseras - Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, per informar de detall de totes i cadascuna de les subvencions i convenis amb el Palau de la Música ja sigui directament a l'associació com a través del consorci.

3. Sra. M. Pilar Bayarri - Advocada en cap del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació com a secretària del consorci del Palau de la Música, per donar compte de la informació de la que disposa en relació als convenis i subvencions atorgades per l'administració pública.

4. Sr. Ramon Garcia Bragado - Quart Tinent Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i responsable de l'àrea d'Habitatge, Urbanisme i Règim Interior, per tal d'informar de tot l'expedient en relació a la ubicació de l'hotel en la zona del Palau de la Música.

5. Sr. Carles Martí - Regidor de l'Ajuntament de Barcelona, per tal d'informar de tot l'expedient en relació a la ubicació de l'hotel en la zona del Palau de la Música.

6. El darrer representant de la Diputació fins del Consorci del Palau de la Música.

7. Els representants de la Generalitat de Catalunya dins del Consorci del Palau de la Música.

8. Els representants de l'Ajuntament de Barcelona dins del Consorci del Palau de la Música.

9. Els representants de l'Estat dins del Consorci del Palau de la Música.

10. Sra. Anna Balletbó, Presidenta de la Fundació Olof Palme.

11. Sra. Gemma Sendra i Planas, exsecretària general del Departament de Cultura (2004-2006).

12. Sr. Jordi Hereu, alcalde de Barcelona.

Els compareixents que s'han negat a declarar a la comissió han estat durament criticats pel tripartit pel seu silenci. És el mateix silenci, però, que han guar-

dat les persones que el tripartit ha volgut protegir de la comissió d'investigació.

L'exemple més evident és la negativa a la compareixença de Ramon García-Bragado. Després de la votació inicial de compareixences, el passat 5 de juliol, durant la votació de l'ampliació de compareixences, el tripartit novament va oposar-s'hi.

Cal tenir en compte que el 30 de juny, la jutge va decidir imputar Ramon García-Bragado i Ramon Masseguer, gerent d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona en considerar que hi ha indicis que van «ocultar» en la tramitació urbanística que Olivia Hotels era la titular del solar on s'havia d'aixecar l'hotel en lloc del Palau «amagant una operació especulativa a favor d'un tercer i que s'hagués frustrat si s'hagués sabut aquesta titularitat». Posteriorment, el 9 de juliol, la jutge va admetre a tràmit l'ampliació de la querella contra García-Bragado i Masseguer cursada pel fiscal de delictes urbanístics. Se'ls atribueix els presumptes delictes de prevaricació i falsedat documental. El fiscal sosté que Millet i Montull haurien rebut «l'ajuda» de García-Bragado, en aquells moments secretari de la Presidència de la Generalitat i després quart tinent d'alcalde de l'Ajuntament.

PSC-PSOE, ERC i ICV també van votar en contra de la compareixença del conseller d'Economia, Antoni Castells. Ara bé, la successió dels fets, la pròpia compareixença de la directora general de Patrimoni i les imputacions de la cúpula d'urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona el van obligar a comparèixer.

Com es pot argumentar des d'una mínima objectivitat i seriositat la negativa a què compareguin tots aquests càrrecs o excàrrecs de les diferents administracions del tripartit? Només la voluntat de fer una comissió esbiaixada i amb un fi polític concret ho pot justificar. Només la voluntat de silenciar molts dels interrogants oberts respecte l'actuació del Govern tripartit pot justificar aquesta negativa.

3.2. SILENCI SOBRE LA CORRESPONDÈNCIA

Cal no perdre de vista que si l'objectiu de la comissió ha estat convertir-la en un tribunal polític, totes les accions han anat encaminades a construir un relat fictici que conduís a la culpabilitat sense pal·liatius de Convergència i Unió.

Fèlix Millet, durant els anys en què va dirigir el Palau de la Música, va generar una extensa correspondència amb bona part dels referents de la societat civil i política catalana i espanyola. Ara bé, el tripartit i algun mitjà de comunicació, amb tota la intencionalitat, s'han dedicat a amplificar els exemples de correspondència amb persones vinculades amb Convergència i Unió i han minimitzat –en el millor dels casos– o directament han ignorat l'existència de correspondència amb membres del tripartit i de les diferents administracions que governen. **Es tractava de crear la sensació que Millet només es relacionava amb Convergència i Unió.** Res més lluny de la realitat.

Alguns exemples de cartes de Fèlix Millet que s'han volgut silenciar:

A José Montilla:

- En referència a una esmena als Pressupostos de l'Estat.
- Felicitant-lo pels resultats a les eleccions del 2006 que li han permès formalitzar un nou pacte d'esquerres.
- En referència a les gestions fetes per incorporar una partida per al Palau als Pressupostos de l'Estat i a la petició perquè se n'incorpori una altra pel centenari del Palau.

A Jordi Hereu:

- Referent al tema de la remodelació del col·legi La Salle Condal i a l'execució de la plaça i l'hotel situat front el Palau.
- Per agrair-li l'interès per l'operació de l'hotel del Palau i per la tasca que s'està fent des de Ciutat Vella per enllestir els tràmits.

A Joaquim Nadal:

- Perquè un dels arquitectes integrant de la Comissió de Patrimoni Artístic de la Generalitat de Catalunya i vinculat al departament de PTO es miri amb bons ulls el projecte de l'hotel del Palau.
- Sobre l'interès a comprar una finca a l'Ametlla del Vallès i sobre la possible afectació pel traçat del Quart Cinturó

A Antoni Castells:

- Per demanar-li que faci una gestió a favor de la permuta de terrenys per poder fer l'operació de l'hotel del Palau.
- Per demanar-li suport per resoldre el tema de Bankpyme.

– Per parlar de l'estratègia a seguir des del seu càrrec de vicepresident de la Federació de Mutualitats de Catalunya, del qual Castells li va demanar que no dimitís.

A Josep Lluís Carod-Rovira:

- Per agrair-li la tasca d'ERC al Govern de la Generalitat. «Una etapa al llarg de la qual s'han aconseguit grans millores pels ciutadans i ciutadanes del nostre país i, sens dubte, tots guardarem un molt bon record d'aquesta etapa política».

3.3. SILENCI SOBRE ELS DINERS PÚBLICS DEL CONSORCI

3.824.498 euros, gairebé 4 milions d'euros. Aquesta és la quantitat de diner públic que les diferents administracions van aportar al Consorci del Palau i que *segons l'Interventor general de la Generalitat*, Josep Maria Portabella, i que *no se sap a on han anat a parar*. Així ho indica la documentació de les auditories fetes quan esclata tot el frau del Palau. «No sé on van anar aquests diners», va manifestar l'Interventor general a la comissió.

Com pot ser que el Govern de la Generalitat i els partits del tripartit no hagin volgut investigar què ha passat amb aquests fons? Com és que fins a fer-se públic el frau van fallar els mecanismes de control? No hi ha responsabilitat política?

La Generalitat era la responsable de la fiscalització dels comptes del Consorci del Palau. L'única època que es va fiscalitzar els comptes del Palau per part de la Sindicatura de Comptes va ser durant els governs de Convergència i Unió. *El 2003 el Parlament va ser coneixedor de l'informe i dels riscos que s'hi apuntaven en el mateix*. L'actual secretari general d'Economia, Martí Carnicer, era llavors diputat de la comissió. Va tenir coneixement de l'informe i en va opinar.

I què fa el departament d'Economia l'any 2004? Res. I el 2005? Res. I el 2006? Res. I el 2007? Res. I el 2008? Res. I el 2009, abans de que esclati aquest afer? Res de res. Un cop esclata, llavors sí, tot són anuncis i més normatives, però com si el tema no hagués anat amb el Govern.

Gairebé 4 milions d'euros i durant set anys el departament d'Economia no va fer cap fiscalització especial, tot i conèixer els avisos d'alarma que existien. Aquesta poca diligència i control és normal?

En una resposta de l'Interventor general de 16 de juliol de 2010, s'afegeix més confusió al tema:

«Segons l'article 2 de la Ley General de Subvenciones, les transferències, és a dir, les aportacions dineràries entre entitats públiques destinades a finançar la globalitat de les seves activitats, estan excloses d'aquesta llei i, en conseqüència, no estan subjectes a justificació, ja que no financen una actuació concreta sinó que és un recurs més del pressupost d'ingressos que, juntament amb d'altres recursos, financia la globalitat del seu pressupost de despeses. En conseqüència no hi ha justificació específica del destí de les transferències.»

«Respecte a les altres institucions del Palau, la Generalitat a través del Departament de Cultura, va atorgar a la Fundació del Palau de la Música, des de l'any 1998 fins al 2009 subvencions per un total de 1.310.955 euros. Aquestes subvencions han estat justificades correctament però, segons un recent informe de Deloitte que ha examinat les justificacions presentades davant del Ministeri de Cultura, es detecta que hi ha justificants per valor de 367.983,45 euros que han estat presentats alhora al Departament de Cultura i al Ministeri de Cultura. Caldria una actuació coordinada de les dues administracions per determinar quina de les dues, si s'escau, ha d'iniciar expedient de reintegrament».

Cal preguntar-se llavors a què esperen i per què no s'ha fet res encara.

D'altra banda, *tot i no disposar de l'expedient de l'Institut Català de Finances sobre dos crèdits per import de 2 milions d'euros al Palau de la Música, l'auditoria especial de la Intervenció ha determinat que es van fer servir factures falses per a la justificació dels mateixos*.

Quina mena de control i de garanties sol·licita l'ICF perquè el puguin enganyar de la manera que l'han enganyat amb aquesta operació? Quines garanties té l'ICF per garantir el retorn íntegre d'aquest crèdit?

3.4. SILENCI SOBRE LA FALSA TRIANGULACIÓ

Els partits del Govern van justificar la creació de la comissió d'investigació en base a una suposada triangulació entre Convergència i la Fundació Catdem, les empreses adjudicatàries d'obra pública i el Palau de la Música. A falta de dades reals i de proves, al llarg de les diferents sessions de la comissió, PSC-PSOE, ERC i ICV han seguit intentant alimentar aquesta falsa triangulació encara que fos artificialment. ***El tripartit, amb l'ajut del PP, ha intentat per activa i per passiva demostrar aquesta connexió a tres bandes, però no ho ha aconseguit, bàsicament perquè no ha existit mai.***

Perquè s'hagués produït un escenari de corrupció caldria haver comptat d'una banda amb un Govern disposat a adjudicar obra pública de forma irregular i de l'altra, que les empreses constructores haguessin estat disposades a pagar comissions. Si per una cosa ha servit la comissió és per posar de manifest que ni una ni altra cosa han succeït mai.

S'ha evidenciat que els governs de Convergència i Unió van adjudicar sempre correctament totes les obres públiques seguint els procediments i els criteris tècnics establerts i sense beneficiar ni perjudicar cap empresa. De fet els governs de CiU han estat examinats amb lupa al llarg de set anys i mai s'ha descobert la més mínima irregularitat.

A més, durant la comissió, les empreses adjudicatàries d'obra pública han negat rotundament cap pagament en forma de comissió així com també han negat haver influït per aconseguir cap adjudicació.

Però a més a més, ***la prova del nou que demostra que la triangulació del tripartit fa aigües són els diferents «documents» que han presentat els tres partits com a proves, l'acreditació dels quals no ha quedat contrastada pels seus autors i que a més contenen dades amb errors que en desacrediten el seu contingut.*** Alguns exemples:

– Fèlix Millet suggereix per carta que s'adjudiqui a Agroman la construcció d'una depuradora a l'Escala. La realitat és que no es va adjudicar a Agroman.

– Una anotació de Fèlix Millet on hi figuren les paraules «Daniel» i «Metàl·lic» ha estat suficient pel tripartit per assegurar que es tracta de Daniel Osàcar. Han obviat, però, que aquesta «prova» es referia a uns anys en què Daniel Osàcar no era tresorer de Convergència. I en encara pitjor, han ignorat que ni tan sols les secretàries de Millet i Montull van reconèixer que es tractés de Daniel Osàcar o que en l'organigrama del Palau hi constaven com a mínim dos «Daniel».

– Una anotació de Fèlix Millet amb data 17 de febrer de 2006 («Adjudicación Ciudad Judicial») on hi figura la paraula «(Torrent)». El tripartit ha obviat que Carles Torrent va morir vuit mesos abans d'aquesta data, cosa que no fa més que posar en qüestió aquesta «prova».

4. ELS SILENCIS SOBRE L'HOTEL DEL PALAU

Si hi ha un cas amb ramificacions polítiques dins del cas del Palau aquest és el de l'hotel. De fet, la jutge

ja ha imputat el quart tinent d'alcalde i la cúpula d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona (Ramon García-Bragado, Ramon Masseguer i Enric Lambies) ***pels presumptes delictes de prevaricació i falsedat documental.*** Però el tema és molt més ampli i està ple d'interrogants.

4.1. L PAPER DEL DEPARTAMENT D'ECONOMIA

La conselleria d'Economia va signar el conveni per permutar els usos urbanístics entre una finca de la Generalitat i la finca on s'havia de construir l'hotel sense demanar preceptivament el dictamen jurídic corresponent. Però el més greu és que de moment, ***l'operació ha suposat una pèrdua de valor patrimonial per a la Generalitat de 5,6 M euros, i a hores d'ara no està clar com es recuperaran aquests diners: els nous responsables del Palau diuen que no pagaran, i el representant d'Olivia Hotels diu que tampoc.*** És més, el representant d'Olivia Hotels ha afirmat que si perd la qualificació urbanística actual i no pot construir l'hotel, demanarà que se li compensin els 2,3 o 2,4 milions d'euros que porta gastats en el projecte.

El pas de la directora general de Patrimoni, Immaculada Turu, per la comissió d'investigació va deixar molts interrogants oberts. Turu, amb una argumentació amb molt poca solvència, va intentar justificar que el conveni no era un conveni sinó un simple «protocol d'intencions que no genera drets ni obligacions», i d'aquí que no hi hagués informes tècnics previs.

Es va fer un gran embolic en les seves explicacions fins al punt de no poder donar la xifra que teòricament exigirà la Generalitat. «Estem treballant per a la seva quantificació», va manifestar Turu el 14 de juny al Parlament.

La mateixa tarda del dia 14, el departament d'Economia va emetre un comunicat per desmentir la seva pròpia directora general: «L'aplicació de l'escalat previst en el conveni dóna lloc a una compensació a favor de la Generalitat de 5.647.000 euros (un 37% de 15.264.000).». A més a més, en aquesta nota es parla de «conveni» i no de «protocol d'intencions» com havia dit i repetit en seu parlamentària la directora general.

Fins i tot, durant la compareixença del conseller Castells, el diputat d'ICV Lluís Postigo va criticar la confusió que va introduir el departament d'Economia:

«I jo crec que va ser un error, i li parlo molt sincerament, de parlar i de referir-se al conveni com un 'protocol d'intencions', per molt que sigui, perquè ho és, un conveni condicionat, un conveni amb eficàcia supeditada, és igual, però a la fi, conveni, i em sembla que ni el departament ni nosaltres ens n'havíem d'amagar, d'això, és una tonteria, si se'm permet l'expressió, que no ha portat més que confusió, com si algú tingués alguna intenció d'amagar alguna cosa, quan no hi ha absolutament res a amagar.»

Tot l'afer de l'hotel és, a instàncies del fiscal i de la jutge, una «operació urbanística especulativa a favor d'un tercer i que s'hauria frustrat si s'hagués sabut aquesta titularitat», sense que a més s'hagin donat els principis més elementals de publicitat i sobretot de concurrència.

Una operació especulativa a dit i de manera directa a un particular.

És una actuació en què no es garanteixen - i per tant es posen en perill - els interessos econòmics i patrimonials de la Generalitat. No hi ha un peritatge previ per saber quines compensacions calien, o si els números que apareixen en el conveni són els correctes o no. I es deixa tot en mans d'un tercer que ni tan sols signa el conveni i que en aquell moment - hem de suposar - no se sabia ni qui seria.

Una actuació pont amb els responsables del Palau en què ja en els convenis queda clar que el palau de la Música és l'instrument, l'excusa, el mediador, però no el beneficiari final, que ho serà un tercer, el promotor.

El conseller d'Economia, Antoni Castells, té coses a explicar sobre aquest cas, tot i que ell afirmi el contrari. Ell sempre ha volgut fer creure que la seva intervenció va ser només d'ofici, però ja sabem que com a mínim amb un element no va explicar la realitat.

Pregunta: «Es va veure amb el senyor Millet?»

Resposta Castells: «L'he vist algunes vegades, sempre em sembla que per temes de l'Agrupació Mútua. Amb el senyor Millet, tenir una conversa del tema del conveni, jo no en recordo cap. I hauria sigut perfectament normal tenir-la. Però no ho vam fer perquè el meu paper en el conveni és un paper absolutament instrumental.» El Periódico. 30 de juny de 2010.

Per contra, una carta de Millet a Castells de l'any 2005 trobada al Palau demostra que Castells estava perfectament al cas de l'operació del Palau:

«Em permeto dirigir-te aquestes ratlles per demanar el teu ajut en una tema, que ja fa temps estem gestionant, i del qual te'n vaig parlar l'any passat.»

«T'agrairé doncs que, si t'és possible, puguis fer alguna gestió al respecte per tal d'accelerar aquest tema al màxim.»

4.2. L'HOMI DE PRESIDÈNCIA

Ramon García-Bragado és la persona que articula políticament l'operació de l'hotel i l'ajuda decisivament a fer-se realitat. La directora general de Patrimoni va deixar clar en la seva compareixença qui va ser l'impulsor de l'hotel al sí del Govern: «El secretari general de Presidència García-Bragado ens va presentar el projecte». Va ser l'any 2006. Prèviament, l'any 2005, ja s'havien reunit per parlar del tema Fèlix Millet, Martí Carnicer (Economia), Gemma Sendra (Cultura) i el propi García-Bragado (Presidència).

Ramon García-Bragado, imputat ara per presumptes delictes de prevaricació i falsedat documental va començar a preparar l'operació com a secretari general de la Presidència del govern Maragall i del govern Montilla. Va ser qui va encarregar-se de buscar una finca de la Generalitat per poder fer l'intercanvi d'usos urbanístics amb el solar del Palau. Posteriorment, com a tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i regidor d'Urbanisme va seguir gestionant l'operació.

Una de les qüestions que resta per aclarir és quan les administracions van conèixer la sessió del solar a Olivia Hotels. Els responsables d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona han sostingut en el jutjat que van conèixer la participació d'aquesta empresa en el projecte l'agost de 2009 i per la premsa. **La jutge del cas considera que hi ha indicis que la cúpula d'Urbanisme va «ocultar» en la tramitació urbanística que Olivia Hotels era la titular del solar «amagant una operació especulativa a favor d'un tercer i que s'hauria frustrat si s'hagués sabut aquesta titularitat».**

A l'ordinador de Jordi Montull s'han trobat cartes de l'any 2007 dirigides al gerent d'Urbanisme, Ramon Masseguer, i a l'exprimer tinent d'alcalde, Carles Martí, on es feia esment a la cessió del solar a Olivia Hotels. L'Ajuntament ha indicat que han revisat els registres d'entrada i sortida i no els consten aquestes cartes. Cal destacar que en una de les cartes (5 d'octubre de 2007) Jordi Montull pressionava Ramon Masseguer recordant-li que **«la setmana passada el mateix president Montilla li va preguntar a Valderrama (persona a la qual se li va fer l'escriptura i responsable de tot el desenvolupament de tota l'obra) quan començaria donat per fet que tot estava aprovat».**

Quin paper jugava el President de la Generalitat en aquest afer? A què es deu el seu interès en el tema? Cal assenyalar que Ramon García-Bragado és un home de confiança del President de la Generalitat.

Ara, també s'ha conegut un correu electrònic enviat pel cap de Patrimoni de l'Ajuntament a funcionaris de Ciutat Vella el 21 de juny de 2007 on s'indica que el gerent d'Urbanisme demana que s'agiliti la llicència per les obres a La Salle i recorda que aquesta llicència «està sol·licitada a nom d'Olivia Hotels».

Tenint en compte el seu paper determinant, per què el tripartit s'ha negat a què comparegui a la comissió Ramon García-Bragado? De què el volen protegir?

4.3. EL BENEFICIARI DE L'OPERACIÓ

L'afer de l'hotel és, a instàncies del fiscal i de la jutge, una «operació urbanística especulativa a favor d'un tercer», sense que a més s'hagin donat els principis més elementals de publicitat i sobretot de concurrència. Una operació especulativa a dit i de manera directa a un particular. **El beneficiari d'aquesta operació és Manuel Valderrama, propietari d'Olivia Hotels** (disposa d'un hotel) i **electricista de professió** («la meua activitat principal són les instal·lacions elèctriques i de fontaneria i d'aire condicionat»). **Un home que, per cert, segons ha transcendit en documentació escrita, coneixia i es relacionava amb el President Montilla.**

En aquest sentit, cal destacar la resposta de Manuel Valderrama a la comissió d'investigació sobre si la seva empresa treballa de manera subcontractada per a la Generalitat:

Jordi Turull:

«La seva empresa, que abans deia allò de les instal·lacions elèctriques i tot això, treballa com a empresa subcontractada per a alguna obra pública?»

Manuel Valderrama:

«Sí, molt poc però sí.»

Jordi Turull:

«Per exemple? Si ens poguéssim posar exemples...»

Manuel Valderrama:

«Doncs miri, en aquests moments estic fent una obra per a Ferrovial, que és la presó de Girona, que estem acabant».

5. ELS SILENCIS SOBRE CONVERGÈNCIA

Una de les línies argumentals del tripartit ha estat la crítica ferotge als set convenis signats entre la Fundació Trias Fargas i l'Orfeó Català entre l'any 1999 i el 2009 per valor de 630.554,82 euros, una xifra que no arriba al 4% del pressupost total de la fundació en els darrers 10 anys, que ha estat de 14 M euros. Aquests convenis per impulsar activitats relacionades amb el món de la música, promoció de la cultura popular, i difusió d'activitats musicals, són plenament legals, cosa que ja hauria de dissipar qualsevol crítica. Però a més a més, hi ha un altre element que demostra la insostenibilitat de les acusacions del tripartit. El Govern de la Generalitat, concretament el departament de Justícia, coneixia l'import d'aquests convenis des de l'any 2005, i durant aquests cinc anys en cap cas havia expressat cap objecció ni havia sol·licitat cap explicació. Com és que un tema conegut, precisament a pocs mesos de les eleccions, s'ha convertit en un problema?

Una altra de les afirmacions repetides durant la comissió ha estat que els governs de Convergència i Unió van donar un tracte de favor a Ferrovial. Fins aquí la ficció. La realitat és que l'Informe d'Avaluació de la Gestió que l'Interventor General del Govern va fer l'any 2004 va avaluar amb extraordinària nota la manera de fer contractacions del Govern de CiU. I si hi ha una única cosa que objecta aquest informe és que amb les valoracions tècniques hi havia una valoració que primava les empreses del país. Aquesta és una opció política que els governs de Convergència i Unió van jugar. I hi ha un cas que cita l'Interventor general (Projecte de superestructura de la via del Tram Montbau-Canyelles) que acaba de deixar les coses clares:

«El resultat de recalcular la puntuació obtinguda en el concurs, prescindint dels criteris d'adjudicació qüestionats amb anterioritat [valorar més les empreses que coneixen el territori] dona que l'empresa adjudicatària hagués estat Ferrovial». Però no es va adjudicar a Ferrovial.

Precisament, un govern de CiU va crear una empresa pública per gestionar l'obra pública –GISA–, que ha tingut, entre altres circumstàncies, el mèrit de ser copiada a tot arreu de l'Estat espanyol i, fins i tot, a d'altres països. La voluntat de la seva creació va ser desburocratitzar l'obra pública, però fer-ho, òbviament, amb les màximes garanties. GISA, que ha anat assumint, cada vegada, més competències, té un règim d'empresa, amb un consell d'administració que és qui pren les decisions

i en el qual com a mínim durant els governs de CiU no hi havia el conseller formant-ne part. Les adjudicacions són uns processos reguladíssims (supervisades per uns organismes de control per part del mateix Govern de la Generalitat i de les intervencions). El que es fa és que en base a uns plecs de condicions, es convoquen els concursos, s'obren les pliques en dues etapes: primer la lectura de les components econòmiques, en base a unes determinades fórmules i després, hi ha una segona etapa de valoració de l'oferta tècnica. En base a tot això, la mesa de contractació sotmet, amb el consell d'administració de GISA, unes propostes de contractació, amb una puntuació centesimal.

I si observant detalladament el conjunt de les adjudicacions fetes pels Govern de Convergència i Unió es pot comprovar que no es va beneficiar ni perjudicar cap empresa –van obtenir la puntuació que tocava–, si anem al detall concret, la conclusió és la mateixa.

El Periódico va publicar el passat 28 de juny que l'any 1999 Fèlix Millet va suggerir per carta a Carles Torrent que s'adjudiqués a Agroman una depuradora d'aigües residuals a l'Escala. El que no deia en cap cas la notícia i resulta una dada fonamental és que la construcció d'aquesta infraestructura no es va adjudicar a aquesta empresa, cosa que desmunta la tesi de culpabilitat una vegada més.

De la mateixa manera, també cal fer una mirada als *Informes de fiscalització referents a GISA*. Així mentre que l'any 2003, els procediments d'adjudicació oberts, és a dir, amb transparència, van resultar el 92% del total i els procediments negociats amb una sola oferta el 4,2%, l'any 2004, els procediments oberts van ser el 68% i els procediments negociats amb una sola oferta (és a dir, donats a dit), el 26,6%. Qui és més transparent, llavors?

El cert és que el grup parlamentari de Convergència i Unió ha preguntat als 56 compareixents que han passat per la comissió si tenien constància del pagament de comissions per l'adjudicació d'obres públiques via el Palau de la Música per al finançament de Convergència Democràtica de Catalunya o de la seva fundació, i tots han afirmat que no:

Josep Maria Portabella, *Interventor general de la Generalitat*:

«Al Consorci no hi ha cap evidència de pagaments a partits polítics o fundacions vinculades».

Elena Lauroba, directora general de Dret i Entitats Jurídiques:

«Per tant, no tinc constància.»

Jorge Lledías, soci de Deloitte, responsable de l'auditoria del Palau de la Música:

«No.»

Juan Elizaga, *director de relacions institucionals de Ferrovial*:

«No, tajantemente no.»

Pedro Buenaventura, exdirectiu de Ferrovial:

«No, no tengo ninguna constancia que haya habido pagos para adjudicaciones de obras de la Generalitat.»

«No, nunca ha estado condicionado. No tengo ninguna constancia de que haya habido ningún condicionamiento por parte de las adjudicaciones que hayamos recibido en la época en la que yo era responsable.»

Joan Llinares, director general de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música:

«En principi, no.»

Mariona Carulla, presidenta de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música:

«No.»

Rosa Garicano, exdirectora general de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música:

«No.»

Cristina Torruella, membre de la secretaria de la presidència del Palau de la Música:

«No.»

Pilar Casanovas, membre de la secretaria de la presidència del Palau de la Música:

«De tot això no li puc dir res»

Rosa Maria Roca, de l'àmbit de comptabilitat del Palau de la Música:

«No.»

Eugènia Morante, de l'àmbit de contractació del Palau de la Música:

«No.»

Pablo Duran, tesorero de la junta directiva de l'Orfeo Català:

«No tinc constància. (...) Respecte a les altres entitats que no tinc responsabilitats en la gestió, no els ho respondré, però respecte a l'Orfeo Català positivament li dic que no tenia constància que això fos així.»

D'altra banda, cal posar de manifest que **tots els informes de fiscalització del Tribunal de Comptes i de la Sindicatura de Comptes sobre la comptabilitat de Convergència i Convergència i Unió sempre han demostrat l'absoluta correcció de la mateixa.**

I si ens fixem en un exemple concret, les dades reals resulten aclaridores i alhora sorprenents. Així, ***l'Informe de Fiscalització de les comptabilitats electorals de les Eleccions a Corts Generals de 9 de març de 2008, publicat el març de 2009, indica el següent:***

Convergència i Unió *«De conformidad con lo previsto en el artículo 134.2 de la LOREG, y dado que no se ha apreciado irregularidades ni violaciones de las restricciones establecidas en la LOREG en materia de ingresos y gastos electorales por parte de la formación política en los resultados obtenidos, el Tribunal de Cuentas resuelve no formular ninguna de las propuestas contempladas en el citado artículo».*

Per contra, el mateix informe detecta «deficiències i irregularitats» en el PSC-PSOE, ERC i ICV-EUiA.

PSC-PSOE: Deficiències i irregularitats en les despeses per operacions ordinàries, en les despeses per enviaments de propaganda electoral i en la tresoreria de campanya.

ERC: Deficiències i irregularitats en les despeses per operacions ordinàries.

ICV-EUiA: Deficiències i irregularitats en les despeses per operacions ordinàries.

6. SÍNTESI DELS TREBALLS

1. ***L'objectiu del tripartit*** era crear una comissió a la mida dels seus interessos per convertir-la en un ***tribunal polític contra Convergència i Unió***.

2. ***El tripartit i el PP no han demostrat cap de les acusacions, confabulacions i triangulacions que ha anat plantejant des del primer dia. Tots els compareixents han dit el mateix: que no tenen cap constància de comissions ni de finançament irregular.***

3. El tripartit i el PP han volgut escriure la seva pròpia història prescindint de la realitat. De fet, el relat estava escrit des d'abans de començar la comissió. Durant les diferents sessions, els partits del Govern han volgut plantejar ***el món al revés: si en un estat de dret, tothom és innocent fins que es demostra al contrari, pel tripartit és al revés: s'és culpable d'entrada i en tot cas, si resulta que s'és innocent, que es demostrï amb proves.***

4. El tripartit ha volgut acompanyar la comissió de documents apòcrifs, de muntatges a mida i de titulars fets a mida del seu relat. S'han amagat o menystingut aquells elements que demostren la innocència i la honorabilitat de les persones de Convergència. ***No s'ha volgut escoltar el que els membres del tripartit no volien escoltar perquè els alterava la seva veritat.***

5. ***El tripartit va arribar*** fa set anys ***al Govern buscant proves per destruir CiU, però l'auditoria que va encarregar el 2004 per revisar totes les adjudicacions dels governs de Convergència i Unió amb lupa va posar de manifest que van ser uns processos transparents, impecables i pulcres. Després va venir la invenció del 3%. La fiscalia va estar investigant durant mesos i finalment va arxivar el cas en no trobar res. I ara, després de set anys, el tripartit ha volgut acabar el seu mandat amb aquesta comissió en forma de tribunal polític. Però no se'n va sortir el primer dia i set anys després tampoc no se n'ha sortit. Perquè simplement no hi ha tema.***

6. Per contra, la comissió d'investigació ha servit per posar en evidència que ***la Generalitat va facilitar una operació urbanística que sota el paraigua del Palau beneficiava a un privat i que de moment ha suposat la pèrdua de 5,6 milions de valor patrimonial.*** Uns diners que el Govern és incapaç d'explicar com i quan es recuperaran.

7. La comissió també ha posat de manifest que no se sap a on van anar a parar gairebé 4 milions d'euros de diner públic que les diferents administracions públiques van aportar al Consorci del Palau. I que la Generalitat no se'n va preocupar fins que va esclatar tot l'escàndol.

8. Finalment, la comissió també ha servit per evidenciar que l'Institut Català de Finances va atorgar un crèdit de 2 milions d'euros al Palau justificat amb factures falses.

9. Així doncs, estaríem parlant en total de més d'11 milions d'euros de diners públics mal gestionats i mal controlats pel Govern de la Generalitat que no està clar que es puguin recuperar.

7. CONCLUSIONS, RESPONSABILITATS POLÍTIQUES I PROPOSTES DE MILLORA

Els treballs de la comissió han posat de manifest **que els governs de Convergència i Unió van adjudicar sempre correctament totes les obres públiques seguint els procediments i els criteris tècnics establerts i sense beneficiar ni perjudicar cap empresa.** De fet els governs de CiU han estat examinats amb lupa al llarg de set anys i mai s'ha descobert la més mínima irregularitat.

A més, durant la comissió, les empreses adjudicatàries d'obra pública han negat rotundament cap pagament en forma de comissió així com també han negat haver influït per aconseguir cap adjudicació.

Doncs bé, perquè s'hagués produït un escenari de corrupció caldria haver comptat d'una banda amb un Govern disposat a adjudicar obra pública de forma irregular i de l'altra, que les empreses constructores haguessin estat disposades a pagar comissions. Si per una cosa ha servit la comissió és per posar de manifest que ni una ni altra cosa han succeït mai.

En canvi, i al nostre entendre, El Govern de la Generalitat ha incorregut en dues greus irregularitats/irresponsabilitats:

Manca de control del destí dels recursos públics

Efectuar una operació especulativa per benefici d'un tercer privat.

FETS ACREDITATS

1. La comissió d'investigació ha servit per posar en evidència que la Generalitat va facilitar una operació que sota el paraigua del Palau beneficiava a un privat i que de moment ha suposat la pèrdua de 5,6 milions de valor patrimonial. Uns diners que el Govern és incapaç d'explicar com i quan es recuperaran.

2. La comissió també ha posat de manifest que no se sap a on van anar a parar gairebé 4 milions d'euros de diner públic que les diferents administracions públiques van aportar al Consorci del Palau. I que la Generalitat no se'n va preocupar fins que va esclatar tot l'escàndol.

3. Finalment, la comissió també ha servit per evidenciar que l'Institut Català de Finances va atorgar un

crèdit de 2 milions d'euros al Palau justificat amb factures falses.

Així doncs, estaríem parlant en total de **més d'11 milions d'euros de diners públics mal gestionats i mal controlats** pel Govern de la Generalitat que **no està clar que es puguin recuperar.**

RESPONSABILITATS

De les conclusions anteriors i de les que determina l'Oficina Antifrau el Grup de Convergència i Unió considera demostrades les següents responsabilitats:

1. La Intervenció de la Generalitat

L'informe de la Oficina Antifrau en la seva pàg. 37 diu «*Resulta inexplicable, salvat que es vulgui guardar la pròpia responsabilitat, que davant la omisió d'Investigació i preguntat de manera expressa sobre el per què no es va arribar a dur a terme cap informe especial des del 2002, l'Interventor General només fes referència a les irregularitats comptables o penals com a habilitants per fer-ho, ometent deliberadament les irregularitats administratives detectades, les quals podrien haver conduït a l'exercici degut de la funció de control*», i conclou «*La continuïtat de certes persones en l'exercici d'un alt càrrec amb funcions de control, sense límit de temps ni avaluació objectiva i permanent d'eficàcia i eficiència, pot representar el risc de situar-les en un establiment de confraternització i comoditat que pot transmetre als responsables dels ens objecte de control una indesitjable previsibilitat en l'actuació i, en el pitjor dels casos, una pertorbadora inacció.*»

El grup de Convergència i Unió considera, com així ho fa també l'Oficina Antifrau, que més d'11 milions d'euros de diners públics han estat mal controlats per part del Govern de la Generalitat i que caldria depurar responsabilitats en aquest àmbit.

2. El Departament d'Economia i Finances

L'Informe de l'Oficina Antifrau determina en la seva pàgina 140 «*Les argumentacions que es donen sobre la naturalesa del conveni atempten contra els més elementals principis d'obligacions i contractes del dret civil i només poden tenir com a explicació lògica justificar la manca del tràmits ordinaris.*»

Aquests tràmits ordinaris a parer nostre i de l'Oficina Antifrau és materialitzen en:

La inexistència d'informe jurídic ni tècnic avalant la necessitat de dur a terme la permuta per a la construcció de l'Hotel del Palau.

La inexistència d'informe tècnic que en verifiqui la valoració de l'Hotel del Palau, que podria ser major o menor.

D'altra banda, s'ha acreditat **la manca dels principis de publicitat i concurrència propis de qualsevol actuació administrativa** que vulgui beneficiar a un tercer privat.

La conculcació d'aquests principis i la manca de tràmits ordinaris en el procediment administratiu en l'expedient de l'Hotel del Palau de la Música haurien de comportar com a mínim l'assumpció de responsabilitats dins del

Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

3. El tripartit i el Partit Popular

El grup parlamentari de Convergència i Unió sosté el criteri que aquesta comissió ha estat un tribunal polític per tal fer mal a Convergència Democràtica de Catalunya i **que aquesta és la responsabilitat política que hauran d'assumir els membres del tripartit i del PP, la seva voluntat de destruir a l'adversari polític portant-se per endavant persones i institucions.**

«Resulta inacceptable l'actuació d'aquells que, sense cap fonament, cap dada, cap fet que els avali, es permeten qüestionar l'esperit que guia l'actuació de la institució, sense més dada, per ser exactes, que la constatació a posteriori de la conducta delictiva d'alguns d'aquells amb qui, per raó del càrrec, han hagut de tenir relació les institucions. Perquè aquesta lògica està en l'origen de totes les perversions, és inacceptable i injustificable i l'hem de denunciar amb tota contundència. (...)

»Hem de dir que, en política, no s'hi val tot, que no hem d'amagar res, per suposat, però que no es pot embrutar i fer mal impunement.

»I també hem de dir que aquells que estan disposats a menystenir i degradar les institucions han de merèixer un judici molt sever de la societat i, sobretot, que la societat, els ciutadans, tenen tot el dret a desconfiar d'ells, perquè, si les degraden i rebaixen, és perquè les institucions els importen, realment, molt poc i, en realitat, pensen més en servir-se'n que en servir-les.

»Senyores i senyors diputats, senyor president de la comissió, voldria acabar amb un prec. **Jo els voldria demanar a tots vostès, als uns i als altres, que reflexionin sobre si la línia de conducta seguida durant aquests darrers mesos ha estat la més encertada per retornar als ciutadans la confiança que ens han dipositat, és a dir, per donar-los la certesa que tenen unes institucions que vetllen, en tot moment, per la transparència, l'honestetat i el joc net de la nostra vida pública, és a dir, pel servei a l'interès públic, en definitiva, abans que no en l'estricta lògica partidista. I desitjaria que aquesta reflexió ens permetés avançar de veritat cap a un país cada vegada més sa, fort i segur d'ell mateix i unes institucions més sòlides, respectades, edificants i exemplars.**» Antoni Castells, a la comissió d'investigació, el 19 de juliol de 2010.

Compartim les paraules del Conseller Castells i no podem sinó constatar que anaven dirigides a aquells que varen iniciar els tràmits per a la creació d'aquesta comissió: «Els uns», el Tripartit, «els altres», el PP.

PROPOSTES DE MILLORA

1. En primer lloc, **recollir totes les propostes de millora que el mateix informe de l'Oficina Antifrau estableix**, amb especial referència a l'aplicació d'un major rigor pel que fa als controls sobre el destí dels diners públics.

2. En aquest sentit, considerariem necessari establir una **obligació legal** per tal que la **Intervenció de la Generalitat** de Catalunya hagués **d'emetre informes especials** en el moment en que la Sindicatura de Comptes deter-

mines la possible existència d'irregularitats en la gestió del diner públic.

3. D'altra banda, considerem oportú que s'estableixin els mecanismes necessaris per tal que els **Diputats i Diputades del Parlament** de Catalunya per tal d'exercir la seva funció de control al govern **tinguin accés a tota la informació** de la que disposa aquest, sense limitacions més enllà del seu necessari bon ús.

4. Sobre l'**acreditació de la despesa** vinculada a recursos públics, es proposa que **se'n pugui exigir la seva acreditació independentment de la fórmula emprada per l'administració pública.**

5. Finalment també considerem que el Parlament de Catalunya hauria de **modificar** el seu **reglament per tal d'adequar la normativa de les comissions d'investigació a la seva veritable funció**, el control de l'acció del govern.

Palau del Parlament, 26 de juliol 2010

Oriol Pujol i Ferrusola

Portaveu del Grup Parlamentari de CiU

Propostes de conclusió presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya (reg. 73601):

A LA MESA DE LA COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE LES IRREGULARITATS EN LA GESTIÓ DEL PALAU DE LA MÚSICA

Dolors Montserrat i Culleré, portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Santi Rodríguez i Serra, Àngels Olano i García i Pere Calbó i Roca, diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, d'acord amb allò que preveu el Reglament de la Cambra presenten les següents Propostes de Resolució per al Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les irregularitats en la gestió del Palau de la Música:

5. CONCLUSIONS

5.1. INTRODUCCIÓ

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya en la «Comissió d'investigació sobre les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música», s'ha marcat diferents objectius, els quals són objecte d'aquestes conclusions.

Com a qüestió prèvia volem assenyalar que tot i que els grups que van sol·licitar la creació de la Comissió d'investigació ho van fer per a una circumstància concreta com era «la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya», el nostre Grup Parlamentari no ha considerat limitar l'abast de la Comissió a aquesta circumstància ja que enteníem que de les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música, se'n podien desprendre connotacions polítiques addicionals a les expressades pels grups que van sol·licitar la creació de la dita comissió.

Així, s'ha estès la sospita de que a més del finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya, hi podien haver elements que apuntessin al finançament de la mateixa Convergència Democràtica de Catalunya; però també s'ha posat en entredit la transparència i defensa del interès públic en el procediment d'intercanvi d'usos urbanístics entre una finca propietat de la Generalitat de Catalunya, i unes finques de titularitat del Palau de la Música destinades a la construcció d'un hotel; així com també les circumstàncies entorn a la requalificació d'un finca propietat de l'antic President de l'Orfeó Català a l'Ametlla del Vallès.

Finalment, i davant l'impacte social que va tenir la intervenció policial al Palau de la Música i els esdeveniments posteriors, el nostre grup parlamentari considerava i considera oportú analitzar les circumstàncies en les que els diferents controls a que es sotmetien tant el Consorci del Palau de la Música com la Fundació, no van ser capaços de detectar les irregularitats tant flagrants que ara s'han anat posant de manifest.

Cal considerar també, que tot i que l'objecte de la Comissió es trobava força limitat en la seva formulació, algunes de les compareixences acordades i tingudes, ens han permès aprofundir, tot i que limitadament, en tots els aspectes que aquest Grup Parlamentari s'havia fixat com a objectius.

Per tant és aquest marc, i un cop analitzada la documentació que ens ha estat facilitada i analitzades les compareixences tingudes en el marc de la Comissió, que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya formula les conclusions.

5.2. SOBRE ELS CONVENIS AMB LA FUNDACIÓ VINCULADA A CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA

Hem tingut constància que entre 1999 i 2008 entre l'Associació Orfeó Català primer, i la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música després, representades pel Sr. Fèlix Millet, es van signar un total de set convenis amb la Fundació Ramon Trias Fargas representada pel seu Administrador, primer pel Sr. Victor Batallé, després pel Sr. Carles Torrent fins el 2005, i pel Sr. Daniel Osàcar a partir de 2006.

Els convenis amb expressió de la seva data i imports són els següents:

Data	Import
1999	60.101,00 euros
31 de gener de 2002	90.151,82 euros
29 de desembre de 2002	120.000,00 euros
24 de gener de 2005	120.000,00 euros
24 de gener de 2006	60.101,00 euros
25 de gener de 2007	90.151,00 euros
25 de gener de 2008	90.151,00 euros

els quals sumen un total de 630.655,82 euros.

Les contraprestacions per les quals s'atorgaren aquests convenis, incloïen activitats variades com ara el desenvolupament d'activitats destinades a difondre entre capes populars tant la música com els compositors catalans; l'organització d'actes per donar a conèixer els músics catalans contemporanis; la publicació de l'anàlisi crítica de llibres sobre música catalana a la col·lecció «Recensió, Servei de Lectura»; la realització d'actes culturals definits conjuntament entre l'OC i la FRTF; i la realització de jornades de debat sobre la incidència del cant coral en la gent gran com a eina de relació i participació ciutadana.

Hem constatat com a les memòries d'activitats dels anys 1999 a 2008, presentades per la FRTF a Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques no hi consta en cap cas, cap activitat que estigui mínimament relacionada amb els objectius establerts en els convenis esmentats. També hem tingut la oportunitat de comprovar que a la Memòria corporativa de l'exercici 2006, no hi consta cap activitat de les compromeses en els convenis esmentats. I en cap de tots els documents anteriors es fa mai referència a la existència d'aquests convenis ni amb l'AOC ni amb la FOCPMC.

Tampoc les compareixences dels Sr. Joaquim Ferrer, Antoni Vives, Agustí Colomines, i Felip Puig han aportat cap dada o informació que justifiqués el compliment d'algun dels objectius dels convenis, pel que podem concloure que els convenis entre la FRTF i l'AOC i la FOCPMC eren ficticis, però no així els pagaments els quals es van produir efectivament.

Tanmateix es constata documentalment com hi ha una correspondència entre els pagaments per patrocinis efectuats per la empresa FERROVIAL al Palau de la Música (Fundació o Associació) i els pagaments del Palau de la Música a la Fundació Ramon Trias Fargas, que a més donen veracitat a documentació apareguda als ordinadors de presidència del Palau, que han estat facilitats a la Comissió per l'actual direcció.

5.3. SOBRE LA PERCEPCIÓ DE COMISSIONS PROVINENTS DE L'ADJUDICACIÓ D'OBRES PÚBLIQUES

Nombrosos documents sobretot apareguts als ordinadors de la Presidència del Palau de la Música, relacionen l'adjudicació d'obres públiques a la empresa Ferrovial Agroman amb aportacions d'aquesta empresa al Palau, i amb el posterior pagament de quantitats a tercers.

Documents que apunten que un 4% del valor de les adjudicacions d'obres com ara la Ciutat de la Justícia, la Línia 9 del metro, o de l'adjudicació de la construcció d'un pavelló a Sant Cugat del Vallès adquireixen veracitat en poder comprovar com per exemple, varien els imports d'acord amb la nova valoració de les modificacions introduïdes al projecte de la Ciutat de la Justícia.

Els documents esmentats calculen un percentatge de l'adjudicació:

– 20% en el cas d'adjudicacions de la línia 9 del metro, que es correspon amb la participació de Ferrovial Agroman, en la UTE adjudicatària;

– 22% en el cas de l'adjudicació de la Ciutat de la Justícia, que es correspon amb la participació de Ferrovial Agroman, en la UTE adjudicatària;

– el total de l'import adjudicat per la construcció d'un pavelló a Sant Cugat del Vallès i del que Ferrovial Agroman, en resultat adjudicatari en solitari.

A partir d'aquests imports es calcula el 4% que a la seva vegada es distribueix en dues parts: un 2,5% per un costat i un 1,5% per l'altre. Aquest darrer 1,5% es quedaria al Palau (o seria utilitzat per a finalitats en principi desconegudes), mentre que amb part del 2,5% es pagarien els compromisos contrets amb la Fundació Ramon Trias Fargas, i es pagarien altres factures a les que en referirem més endavant.

Cal esmentar, com evidència la documentació i les declaracions dels directius de l'empresa Ferrovial que a partir de la temporada 2001-2002 les aportacions d'aquesta empresa al Palau s'incrementen notablement. A la taula següent podem observar aquestes variacions amb discriminació de les aportacions que s'efectuen a la Fundació i les que s'efectuen a la Associació:

Resum aportacions Ferrovial sense IVA

Temporada	Orfeo Català	Fundació OC-PMC
1997-1998		661.113,31
1998-1999		661.113,31
1999-2000		360.607,26
2000-2001		661.113,31
2001-2002		1.006.568,67
2002-2003	330.556,66	976.518,00
2003-2004	180.303,63	989.518,00
2004-2005	1.442.428,99	80.418,00
2005-2006	1.081.821,73	83.313,04
2006-2007	1.173.168,74	86.895,50
2007-2008	976.713,00	89.328,57
2008-2009	300.506,00	1.174.485,70
2009-2010		402.382,08
Total	5.485.498,75	7.233.374,77
	912.710.195,02	1.203.532.294,00
Total aportacions Ferrovial		12.718.873,52

Cal esmentar la manca de justificació de què precisament quan els patrocinis de Ferrovial al Palau de la Música són més importants, aquests es produeixin a l'Associació de l'Orfeo Català, i no a la Fundació, i en aquest sentit cal considerar que és precisament l'Associació de l'Orfeo Català la entitat, de les que configuren

el Palau de la Música, que no té cap mena de control extern, a diferència del Consorci i de la Fundació.

També resulta sorprenent que tot i la elevada contribució de la empresa a les entitats del Palau de la Música, no hi hagués cap mena de control de que els objectius del convenis es complien.

En qualsevol cas però, hem d'afirmar que d'entre la documentació analitzada i les compareixences tingudes no hi ha cap element que indiqui que s'hagin adjudicat obres públiques a aquesta empresa de forma irregular i sota la condició de pagar determinades comissions.

Per il·lustrar la destinació del 2,5% de les comissions que arribaven al Palau, podem emprar alguna de les taules que han aparegut als ordinadors de Presidència. Així un document de 2008, és:

En principi cal destacar que l'import total de distribució d'aquests diners, que segons altres documents provenen de Ferrovial, correspon a uns pagaments per import de 1.081.882 euros, que alhora correspon a la aportació de l'empresa a l'Orfeo Català durant la temporada 2005/2006 (veure quadre anterior). Alhora pren sentit l'expressió consignada «(anys anteriors)». Així els 675.855 euros correspon al 2,5/4 de l'import anterior.

I cada una de les anotacions, té la correspondència següent:

66.039,00	Aquest import més l'IVA correspon a un
Factura	factura de New Letter, S.L. de 30/4/2008
(abans 15/5)	
126.212,00 €	Aquest import més l'IVA correspon a
Factura	una factura de Letter Graphic, S.L. de
	2/5/2008
90.151,00 €	Aquest import més l'IVA correspon a una
Factura	factura de New Letter, S.L. de 6/6/2008
90.151,00 €	Correspon a un pagament a la FRTF
Fundació Trias	de 24/7/2008
Fargas	
132.222,00 €	Aquest import més l'IVA correspon a una
Factura	factura de HISPART, S.A. de 30/9/2008
171.080,00 €	Aquest import més l'IVA correspon a
Factura	dues factures: una de Letter Graphic, S.L. de 10/11/2008 i una segona
	de New Letter, S.L., de 10/12/2008.

En l'anàlisi de la relació de les empreses New Letter, S.L., Letter Graphic, S.L. i Hispart, S.A. amb el Palau de la Música, es posen en evidència les següents conclusions:

– Cap d'aquestes empreses resulta coneguda pels treballadors del Palau de la Música, que tenen relació amb els proveïdors.

– L'actual direcció del Palau no ha pogut determinar que els treballs facturats per aquestes empreses s'han realitzat ni al Palau, ni per encàrrec del Palau.

– Antics treballadors de New Letter, S.L. i Letter Graphic, S.L. afirmen que mai han realitzat treballs pel Palau de la Música.

– Els representants d'aquestes empreses que han comparegut davant la Comissió han actuat de la mateixa manera: guardant silenci.

– També cal esmentar que totes aquestes empreses han estat proveïdores de CDC.

5.4. SOBRE EL CONVENI AMB LA FUNDACIÓ ESPAI CATALUNYA

La percepció per part d'Àngel Colom, ex-líder del Partit per la Independència i des de febrer de 2000 militant de CDC, de 12.500.000 pessetes és probablement un episodi més dels molts que ofereix aquest cas.

Creiem important esmentar les circumstàncies en les que es produeix aquest fet, per què precisament en el moment en què es produeix la percepció és quan Àngel Colom, ja és militant de CDC a finals d'agost de 2000.

La pregunta important però no va obtenir resposta concreta, ja que hagués estat rellevant conèixer qui va adreçar a Fèlix Millet, al Sr. Àngel Colom, de forma tant efectiva, ja que a la primera visita que el Sr. Colom realitza al Sr. Millet, surt amb un xec de 12.500.000 pessetes a la butxaca.

Altra manera no creiem que mereixi més comentaris el conveni de col·laboració de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana amb la Fundació Espai Catalunya, el qual ha estat reconegut, per exemple per la declaració davant la Comissió de l'ex secretari de la FOCPMC Sr. Raimon Bergós com a fals, entre d'altres coses per què aquesta darrera Fundació mai va arribar a ser constituïda, i per tant els objectius en ell expressat no podia haver estat l'objecte de la donació.

Un cop reconegut per part del Sr. Colom, que els diners que va percebre, d'acord amb el rebut per ell mateix signat, provenien de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana, sobta que tot i la predisposició del Sr. Colom a retornar aquests diners al Palau, encara no s'hagi arribat a un acord amb la nova direcció sobre la forma de fer-ho.

5.5. EFECTIVITAT DELS MECANISMES DE CONTROL PÚBLIC DELS COMPTES DEL CONSORCI I DE LA FUNDACIÓ

Als efectes de determinar la efectivitat dels mecanismes de control sobre cada de les entitats que conformen el Palau de la Música, distingim entre control intern i control extern.

Control Intern és l'exercit per persones que tenien responsabilitats a les diferents entitats del Palau (exdirectora Financera Gemma Montull, Comptador de l'Associació Manuel Bertrand, Tresoreria de l'Orfeo Català Pablo Durán, exsecretari de la Fundació Orfeo Català Joan Segura, exsecretari de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Raimon Bergós).

Les declaracions del Comptador i tresorer de l'associació Orfeo Català - Palau de la Música i de la resta de responsables de Palau han posat de relleu la manca

de control intern en el sí de l'Associació. A la Junta de Govern i a la comissió econòmica s'aprovaven les comptes sense pràcticament veure'ls ni fer cap comprovació malgrat la documentació estava a disposició dels membres. Semblava una manca de confiança el demanar una explicació i hauria estat una mostra de desconfiança envers la direcció. S'aprovaven per unanimitat i amb aplaudiments segons ha manifest algun compareixent. Amb aquesta actitud de confiança s'estava contribuint per omissió a les irregularitats en la gestió que s'han descobert.

Control Extern. Control exercit per persones amb càrrec públic (funció pública de control) (Interventor General Josep Maria Portabella, Ex síndica ponent informe 20/2002 Monserrat de Vehí, Directora General de Dret i Entitats Jurídiques en el seu àmbit de Protectorat de fundacions Elena Lauroba, Directora General de Patrimoni Monserrat Turu).

El control extern es modifica amb la modificació de l'apartat 1 l'art. 11 dels Estatuts del Consorci fruit de la reunió de 22 de Març de 2002 per la qual es suprimeix la intervenció prèvia que venia portant a terme l'interventor designat per l'Ajuntament de Barcelona, i es deixa el control financer en l'interventor adjunt de la Generalitat, el subdirector general o l'interventor delegat actuant.

L'any 2002 en relació a l'exercici 2000 s'elabora un informe de fiscalització del consorci, per primera vegada, per part de la Sindicatura de Comptes que malgrat veure anomalies que podien qüestionar que no representaven la realitat financera no van ser expressades en aquests termes. L'informe va arribar traduït al castellà al «Tribunal de Cuentas» sis anys més tard, amb la implicació que té respecte del còmput dels terminis i de la possible prescripció.

Malgrat les auditories fetes els anys 2002 a 2008 van detectar anomalies basades en incompliments de la legislació sobre fundacions i contractació pública la Intervenció General no va considerar necessari fer un informe especial.

Resulten evidents els canvis i diferències de criteri entre la Intervenció General i la Sindicatura de Comptes pel que fa a l'existència d'indiscrepcions de responsabilitat comptable i administrativa. Aquesta discrepància de criteris ha donat lloc a la delimitació de responsabilitats respecte dels garants i responsables «in vigilando» que ha ocasionat una passivitat respecte el que era objecte de la seva funció.

5.6. EN RELACIÓ A LA OPERACIÓ URBANÍSTICA QUE HAVIA DE PERMETRE LA CONSTRUCCIÓ DE L'HOTEL DEL PALAU

Un cop analitzades les circumstàncies sota les quals s'ha produït la permuta de qualificacions urbanístiques de les finques del Carrer de Sant Pere més Alt, 13-b, 15 i 17, del Carrer d'Amadeu Vives, 4-8, de titularitat de la Fundació del Palau de Música Catalana - Orfeo Català amb la del Carrer Ciutat, 1 de propietat de la Generalitat de Catalunya, hem pogut constatar que aquesta operació es va realitzar amb les següents incidències:

En primer lloc hem pogut constatar com els convenis en que es basa la operació, de 8 de març i de 24 d'octubre de 2006, són més que simples protocols d'intencions, com s'ha volgut fer creure a la Comissió, atès que dels mateixos se'n desprenen drets i deures per part de la Generalitat de Catalunya. Entenent que aquest intent de menystenir el valor contractual dels convenis només pretén justificar que els mateixos es signessin sense els informes previs preceptius.

En relació al conveni signat en data 8 de març de 2006 entre el President de la FOCPMC Sr. Fèlix Millet, i el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya H. Sr. Antoni Castells, s'ha constatat que es va signar el mateix sense que existís un informe jurídic que avalés l'interès general, ni cap mena d'informe econòmic que justificués la validesa dels imports expressats. És de ressaltar com en l'expedient de la Direcció General de Patrimoni, consta que amb data 9 de febrer (un mes abans de la signatura del conveni) es va sol·licitar informe a l'Assessoria Jurídica, i que el 9 de març l'Assessoria Jurídica retorna l'expedient sense el pertinent informe degut a què «els Convenis van ésser signats».

Respecte al conveni signat en data 24 d'octubre de 2006 entre el President de la FOCPMC, Sr. Fèlix Millet, el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, H. Sr. Antoni Castells, i el primer tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Ilm. Sr. Xavier Casas, es reproduïxen les mateixes mancances expressades a l'apartat anterior. En aquest cas de la documentació obrant a l'expedient de la Direcció General de Patrimoni se'n conclou que l'informe es sol·licita a l'Assessoria Jurídica en data de 26 d'octubre (dos dies després de la signatura del conveni) i que l'informe jurídic emès du data del 30 d'octubre.

Altres elements que ratifiquen les conclusions anteriors són:

– que amb posterioritat a què es coneguessin les irregularitats al Palau de la Música, es va reclamar la pèrdua patrimonial que implicaven els convenis tant a la FOCPMC, com a Olivia Hoteles, S.A., sense expressar quin era l'import que es reclamava.

– que tot i que la Directora General de Patrimoni afirma en la seva compareixença que la raonabilitat del valor estimat que expressen els convenis és confirmat pels tècnics de la Direcció General, l'únic document que justifica la valoració de l'operació i que se'n facilita a la Comissió té data del 14 de juny de 2010.

Cal esmentar també que en el conveni de 8 de març de 2006, es pacta una clàusula que suposa la renúncia de la Generalitat de Catalunya, a sotmetre la modificació del Pla General Metropolità a «cap condició suspensiva de la seva eficàcia a la percepció per part de la Generalitat de Catalunya de la compensació econòmica esmentada», la qual cosa suposa una minva de les garanties patrimonials de la Generalitat de Catalunya.

Finalment cal també fer esment a que en la tramitació de la modificació del Pla General Metropolità per part de l'Ajuntament de Barcelona, no es demana en cap moment l'acreditació de la propietat de les finques ob-

jecte de permuta de qualificacions, la qual cosa hagués permès conèixer que el beneficiari de l'operació urbanística era un tercer aliè al Palau de la Música Catalana.

5.7. AMETLLA

Les requalificacions urbanístiques han de ser per interès general i en el cas de l'Ametlla del Vallès hi ha indicis de que la tramitació dels expedients referents a les finques «Els Avellaners» i «Can Plandolit» han pogut ser per motius o interessos estrictament econòmics. Dels convenis que acrediten la compensació no es deriven drets i obligacions en un pla d'igualtat per les parts, de tal manera que s'obren dubtes de la finalitat pretesa així com de la quantificació econòmica de la transacció. Sembla del tot necessari realitzar un Informe de control de la legalitat i fiscalització per la Sindicatura de Comptes que posi llum i aclareixi els fets i les responsabilitat que se'n puguin derivar.

6. RECOMANACIONS

A la vista de les conclusions anteriors, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, proposa l'adopció de les següents recomanacions:

1. En relació al possible finançament irregular o il·legal de CDC a partir del pagament de comissions a través de les entitats del Palau de la Música Catalana, es considera que podrien haver indicis del pagament de factures per serveis prestats a CDC, a través del Palau de la Música, per la qual cosa es considera oportú donar trasllat dels treballs de la Comissió a la Fiscalia, per si aquesta considerés obrir les corresponents actuacions.

2. Es considera oportú realitzar les modificacions normatives necessàries per tal d'establir la obligació de que les fundacions amb vinculacions orgàniques a partits polítics amb representació parlamentària, hagin d'informar al Patronat de fundacions dels convenis que s'haguessin signat amb altres fundacions o entitats sense ànim de lucre.

3. Es considera oportú recomanar al Sr. Àngel Colom, que arribi a un acord amb l'actual direcció del Palau de la Música, per tal que es rescabali a les entitats dels diners que el Sr. Millet li va entregar de forma irregular.

4. Tal i com conclou l'informe de l'Oficina Antifrau de Catalunya, la manca de control per qui tenia encomanada la funció pública de control no passa per incrementar la legislació en aquest sentit, sinó per assumir i constatar els errors i mancances de la gestió de control portada fins al moment que esclata el cas Palau.

5. Es necessari el compliment de la legislació vigent, i tanmateix son necessàries les sinèrgies que permetin optimitzar els recursos personals i materials de que disposa l'administració per tal d'exercir la funció pública de control. La manca de rigor i de responsabilitat en les funcions de control han permès que, per omissió, es produeixin els perjudicis finals en el cas Palau. Qui te encomanades les funcions de control ha de mantenir una actitud permanent de vigilància activa i ha d'assumir les responsabilitat que es deriven del seu càrrec.

Es per axó que considerem que es necessari demanar la dimissió de l'interventor General de la Generalitat (Sr. Josep Maria Portabella), de la Directora General de Dret i Entitats Jurídiques (Sra. Elena Lauroba), i de la Directora General de Patrimoni (Sra. Inmaculada Turu).

6. Tanmateix, l'H. Sr. Antoni Castells te actualment una directora general i l'Interventor General qüestionats pel exercici professional que feien de la funció pública de control i per tant també queda qüestionada la seva capacitat per liderar la funció pública de control a Catalunya. Davant la responsabilitat dels càrrecs, constatada a l'informe de l'Oficina Antifrau, procedeix també demanar la dimissió del Conseller Castells.

7. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Sindicatura de comptes realitzi, en el si del seu programa anual, un informe especial sobre el grau de compliment de les recomanacions de la Sindicatura aprovades pel Parlament derivades dels informes que emet.

8. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Sindicatura de comptes realitzi, en el si del seu programa anual, un informe sobre el grau de compliment de les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya derivades de recomanacions de la Sindicatura i d'informes de la mateixa.

9. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Sindicatura de comptes realitzi, en el si del seu programa anual, un informe de fiscalització sobre les fundacions sotmeses al protectorat de la Generalitat i vinculades orgànicament a partits polítics amb representació al Parlament de Catalunya.

10. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya realitzi un informe amb caràcter anual sobre el compliment de la legislació de contractació pública i subvencions.

11. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que amb caràcter anual siguin lliurats els informes de la Intervenció General a la Sindicatura de comptes i al Tribunal de comptes pels seu coneixement.

12. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Intervenció General amb caràcter anual compare-

gui en el si de la comissió d'economia del Parlament de Catalunya per donar compte de l'informe anual, i dels especials si procedeix, lliurats al Conseller d'Economia i Finances.

13. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Sindicatura de comptes lliuri al Tribunal de cuentas, en el termini màxim d'un mes, els informes de la Sindicatura ja traduïts al castellà.

14. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que tots els òrgans de control mantinguin una actitud permanent de vigilància activa.

15. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que tots els òrgans de control siguin dotats dels mitjans personals i materials necessaris pel desenvolupament de les seves tasques de control.

16. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que tots els òrgans de control comparteixin els recursos i informació de que disposin i coordinin les seves tasques i criteris d'actuació.

17. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que amb periodicitat anual la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, posi a disposició de la Intervenció General, de la Sindicatura de comptes i de la resta d'òrgans de control els treball de la seva funció inspectora del Protectorat, en relació als recursos públics.

18. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Sindicatura de Comptes aclareixi els fets en relació amb la tramesa al Tribunal de Cuentas de l'Informe de Fiscalització 20/2002 relatiu al Consorci del Palau de la Música Catalana, exercici 2000.

19. El Parlament de Catalunya constata la necessitat de que la Sindicatura de comptes realitzi, en el si del seu programa anual, un informe sobre l'Ametlla del Vallès, en relació a les requalificacions urbanístiques de les finques «Els Avellaners» i «Can Plandolit» i les possibles compensacions econòmiques que va comportar les mateixes.

Palau del Parlament, 26 de juliol de 2010

M. Dolors Montserrat i Culleré, Santi Rodríguez i Serra, M. Ángeles Olano i García, Pere Calbó i Roca